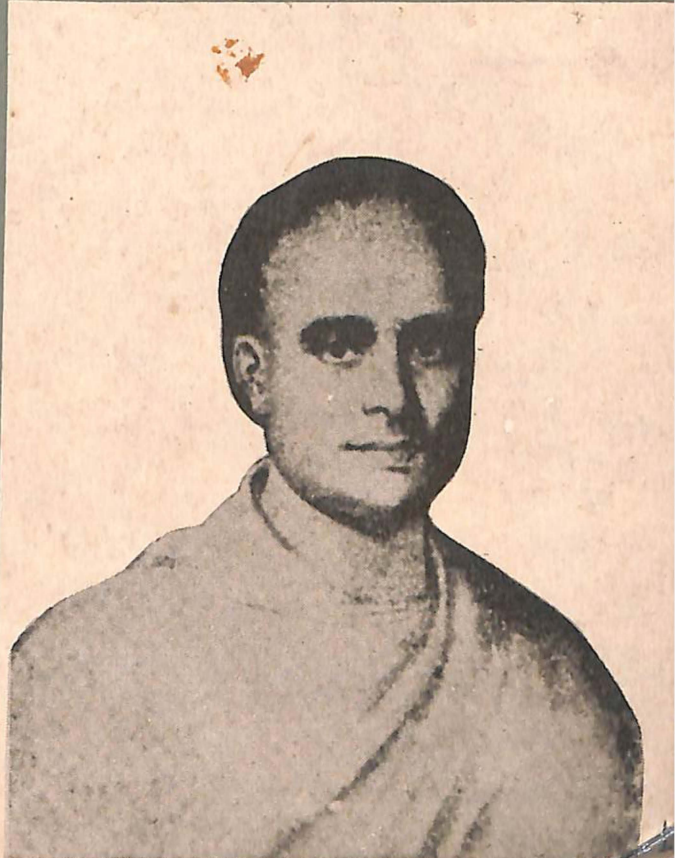

ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர்

ஹிரண்மய் பானர்ஜி

T
891.441 4
V 669 B

இந்திய

T
891.441 4
V 669 B

•

.

ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர்

உள் அட்டையில் காணும் சிற்பக் காட்சியில் பகவான் புத்தரின் அன்னை மாயாதேவி கண்ட கனவின் பலனை மன்னர் சுத்தோதனருக்கு நிமித்திகர் மூவர் விளக்குகின்றனர். அவர்களுக்குக் கீழே அமர்ந்து அந்த விளக்கத்தை எழுதுகிறார் ஓர் எழுத்தர். எழுதும் கலையைச் சித்தரிக்கும் முதல் இந்தியச் சிற்பம் இதுவாகவே இருக்கலாம்.

(நாகார்ஜுன மலைச்சிற்பம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு.
பட உதவி: நேஷனல் மியூசியம், புது தில்லி)

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்

ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர்

ஆசிரியர் :

ஹிரண்மய் பானர்ஜி

தமிழாக்கம்:

இராம. கோபிநாதன்

சாகித்திய அக்காடுதமிழி

ISWARCHANDRA VIDYASAGAR — Tamil translation by
R. Gopinath of Hiranmay Banerjee's monograph in English
of the same name. Sahitya Akademi, New Delhi.

© சாகித்திய அக்காதெமி
முதல் வெளியீடு 1970
இரண்டாம் பதிப்பு 1996
ISBN 81-7201 - 936 - X

Library

IAS, Shimla

T 891.441 4 V 669 B

00117405

சாகித்திய அக்காதெமி

தலைமை அலுவலகம்
இரவீந்திர பவன், 35, பெரோஸ்ஷா சாலை
புதுதில்லி - 110 001.

விற்பனை

'ஸ்வாதி' மந்திர சாலை, புது தில்லி-110 001.

'குணா பில்டிங்', 304-305, அண்ணா சாலை,
தேனாம்பேட்டை, சென்னை-600 018.

ஜீவன் தாரா பில்டிங், 4ஆவது மாடி,
டைமண்ட் ஹார்பர் சாலை, கல்கத்தா-700 053.

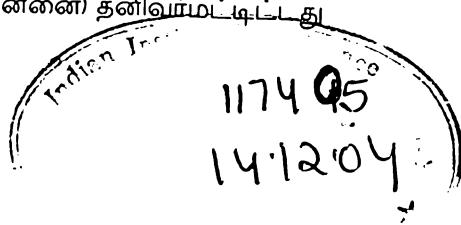
172, மும்பய் மராத்தி கிரந்த சங்கிரகாலய சாலை,
தாதர், மும்பய்-400 014.

109, ஜே.ஸி. சாலை, பெங்களூர்-560 002.

விலை ரூ. 15-00

அச்சிட்டோர் :

எம்ரெல்ட் அச்சீட்டகம் (சென்னை) தனிவரம்பட்டிட்டு
17, மேற்கு அரசமரம் தெரு
அமைந்தகரை
சென்னை - 600 029.

T

891.441 4

V 669 B

பொருளடக்கம்

பின்னணி	7
வாழ்க்கை வரலாறு	18
பெண்ணூரிமைப் போர் வீரர்	40
கல்வி விற்பன்னர்	57
வங்காளி உரைநடையின் தந்தை	66
மனிதத்துவத்தின் உறைவிடம்	73
மதிப்பீடு	85
ஆதார நூல்கள்	97

பின்னணி

ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிறந்து வாழ்ந்தவர். அவருடைய காலம் இந்திய நாட்டின் - குறிப்பாக வங்கத்தின் வரலாற்றில் நெருக்கடி மிகுந்த காலம். வாணிபத்தைக் கருதி இந்தியாவுக்கு வந்த பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பினி இந்திய நாட்டின் கீழ்ப்பகுதியில் ஒரு பேரரசின் தலைமைப் பீடத்திலே அமர நேர்ந்தது. தற்செயலாக ஒன்றுபட்டு இயங்கிய பல காரணங்கள் இந்நிலையை உருவாக்கின. இதனால், அரசியலுக்கும், வாணிபத்துக்கும் கல்கத்தாவை மையமாகக் கொண்ட நாட்டுப் பகுதியில் கீழை நாட்டுக்கும், மேலை நாட்டுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டாவது சாத்தியமாயிற்று. அதற்குமுன், சரக்குகளின் ஏற்றுமதி - இறக்குமதி என்ற அளவோடு நின்றுவிட்ட காரணத்தால், பிரிட்டிஷாரும் இந்தியரும் மேலெழுந்தார் போன்ற ஒரு தொடர்பு மட்டுமே கொண்டிருந்தனர்.

1754-ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த பிளாஸிப் போருக்குப் பிறகு எல்லாவற்றிலும் ஒரு வேகம் பிறந்தது. அப்போர் முடிவில் ஆட்சியிலிருந்த நவாபை அரியணையிலிருந்து அகற்றி, கிழக்கிந்தியக் கம்பினியாருக்குச் சாதகமான போக்குடைய வாரிசு ஒருவரைப் பெயரளவில் நிர்வாகத்தின் தலைவராக பிரிட்டிஷார் நியமித்தனர். சிறிது காலத்துக்குள் நிர்வாகத்தைத் தாமே நேராக மேற்கொள்வதுதான். வசதியாயிருக்கும் எனக் கம்பினியார் கண்டுகொண்டனர். ஆதலால் தில்லிப் பேரரசரை இணங்க வைத்து வங்காளத்தில் வரி தண்டுதல், நிர்வாகம் ஆகிய ஆட்சிப் பொறுப்பை 1795-ஆம் ஆண்டில் கம்பினியார் தம் வசமாக்கிக் கொண்டனர். இவ்வாறு ஆட்சிப் பொறுப்பைத் திட்டவட்டமாகத் தாங்க நேர்ந்தவுடன், பிரிட்டிஷாரே ஒரு நிர்வாக அமைப்பை நிறுவுதல் தேவையாயிற்று. இதை ஒட்டி 1772-ல் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் கவர்னர் ஜெனரலாக நியமிக்கப் பெற்றார். நான்கு உறுப்பினரைக் கொண்ட ஒரு குழுவினரின் உதவியுடன் கவர்னர் ஜெனரல் ஆட்சியுரிய வகை செய்யும் 'ரெகுலேட்டிங் ஆக்ட்' (ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம்) அடுத்த ஆண்டு பார்லிமென்ட்டில் நிறைவேறிற்று. அதன்படி நிர்வாகம் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பெற்றது. அதே சட்டத்தின் வாசகப்படி ஒரு தலைமை நீதிபதியையும் அதிகாரம் பெற்ற நீதிபதிகள் மூவரையும் கொண்டு கல்கத்தாவில் அமைக்கப்பெற்ற உயர்நீதிமன்றம் நீதி நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றது.

நிர்வாக அமைப்பில் தோன்றிய இம்மாறுதலால் புது ஆட்சியினரும், நாட்டு மக்களும் மேலும் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளலாயினர். இதனால் இரு பண்பாடுகளும் ஒன்றோடொன்று மோதுதல் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. தொன்றுதொட்டு இந்நாட்டில் வாழையடி வாழையாக வந்ததுதான் என்றாலும், மூப்பு காரணமாகக் கனத்துத் தொய்ந்து, உயிர்த்துடிப்பு இழந்து, மூட நம்பிக்கைகளிலும், மரத்து விறைத்துப்போன சம்பிரதாயங்களிலும் சிக்கிண்டு கிடந்த சுதேசிப் பண்பாடு ஒருபுறம்; இளமையும், உயிர்த்துடிப்பும், புதிதாகக் கைவந்த விஞ்ஞானச் சிந்தனை வளமும் உடைய விதேசிப் பண்பாடு மறுபுறம். மூப்பின் சுமை என்ற ஒரு காரணத்தாலேயே இந்தியப் பண்பாடு உறங்கிக் கிடந்தது என்றாலும் பொருந்தும். அதிர்ச்சி கொடுத்துத்தான் அதற்குப் பழைய இளமைத் தெம்பை ஊட்டமுடியும் என்ற நிலையில் இரு பண்பாடுகளும் மோதிச் சந்தித்தமை அத்தகைய ஓர் அதிர்ச்சி வைத்தியமாக அமைந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்திய நாடு இருந்த நிலையை¹ மகான் அரவிந்தர் வருணித்திருப்பது வெகு பொருத்தமாக இருக்கிறது. அவருடைய சொற்கள் வருமாறு :

“பிரும்மாண்டமான சக்தி தேவதை ஒருத்தி உறக்கத்திலிருந்து விழித்து எழுகிறாள். ஒரு புது உலகமும், புதிதும், விதேசியுமான சூழலும் தோன்றி இருப்பதைக் காண்கிறாள்: காலப்போக்கு தானாகவே நெய்து உருவாக்கிக் கொண்டவையும், புதிதாக வலுக்கட்டாயமாகப் பிறரால் பூட்டப்பட்டவையுமான பல பெரும் கட்டுகளிலும், நுண்ணிய பிணைப்புகளிலும் தன் உறுப்புகள் யாவும் தளைப்பட்டுக் கிடப்பதை உணர்கிறாள்: அவற்றிலிருந்து விடுபட மல்லாடுகிறாள்; எழுந்து, தன்னை உலகுக்கு அறிவித்துக்கொள்ளவும், தன் ஆன்மவீறு வெளியே பரவவும், உலகத்தின் மீது தன் இலச்சினையைப் பதிக்கவும் துடிக்கிறாள். இதுவே, பொதுவாக நாம் காணும் நிலை.”

வங்காளத்தின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக் கதை இப்பண்பாட்டு மோதலின் கதையே. புதுக் கருத்துகள் நுழைத்த பொங்கார்வம்; ஆர்வம் அவிழ்த்துவிடும் புது வேகங்கள்; இவற்றின் விளைவாக வாழ்க்கையின் பற்பல துறைகளிலும் புத்தியக்கங்கள் தோன்றி, நீச்சும் எதிர்நீச்சுமாக, அக் காலகட்டத்தின் வரலாறு சிக்கல் மிகுந்ததாகி கவனத்தைக் கவருகிறது. சுருங்கச் சொன்னால் புதுப் பண்பாட்டின் மேனி பட்டதும் நம் பண்பாட்டின் முது உடலில் புதுத்தெம்பு சிலிர்த்தெழுந்து பரவலான விளைவுகள் தோன்றின எனலாம்.

1 மகான் அரவிந்தர், இந்திய மறுமலர்ச்சி (Renaissance of India)

வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் இம் மோதல் நிகழ்வதாயிற்று. நம் சமயம், நம் சமூகச் சம்பிரதாயங்கள், நம் கல்வி மரபு, நம் இலக்கியம் ஆகிய யாவும் பாதிக்கப்பட்டன. நம் அரசியல் சிந்தனையுமே மாறுவதாயிற்று. அந்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் விதைக்கப்பெற்ற தேசிய உணர்ச்சிகள் தாம். பிறகு மகத்தான ஒரு விடுதலை இயக்கமாக முளைத்து எழுந்து, காலப்போக்கில் நமக்குச் சுதந்திரப் பேற்றினைத் தந்தவை!

தொட்டுப் பயிலாமல் மோதுதல் இயலாது. ஆங்கிலத்தை இந்நாட்டு மக்கள் கற்க வசதி இன்றி, அந்த ஸ்பரிசம் உண்டாக வழியும் இல்லை. புது ஆட்சியினரோ என்றால் மக்கள் ஆங்கிலம் கற்கும் வசதிகளை மறுப்பதே அறிவுடைமை என்ற போக்கை மேற்கொண்டிருந்தனர். அதற்குச் சற்று முன் கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற அமெரிக்காவின் ஆங்கிலக் குடியேற்ற நாடுகள் தாயகத்தின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்து, சுதந்திரப் பிரகடனம் விடுத்த அனுபவம் ஆங்கிலேயர் மனத்தில் இப்படி ஓர் எதிர் வீச்சாகப் பரிணமித்திருந்தது. மேலாட்டுக் கல்வி இந்தியர்களிடையே தேசிய மனப்பாங்கு வளர ஊக்கம் அளித்து, தம் நலனுக்கே குந்தகம் விளைவிக்கக் கூடும் எனப் புது ஆட்சியினர் அஞ்சினர்.

இந்நிலையில், நாட்டின் மரபு வழிவந்த கல்வி முறையையே ஊக்குவிக்கும் செயல்திட்டம் ஒன்றை அவர்கள் மனமறிந்து மேற்கொண்டனர் என்பதில் வியப்பில்லை அல்லவா? இதை ஒட்டி பாரசீக இலக்கியத்தையும், அராபிய இலக்கியத்தையும் பயிற்றுவிக்க 'கல்கத்தா மத்ரஸா' வைக் கிழக்கிந்தியக் கும்பினி 1781-ஆம் ஆண்டில் நிறுவி இருப்பதைக் காண்கிறோம். இவ்வாட்சிக் கொள்கைக்கு இணங்கவே சமஸ்கிருதக் கல்வியை ஊக்குவிக்க வாரணாசி சமஸ்கிருதக் கல்லூரியை 1791 - ஆம் ஆண்டு நிறுவினர். ஆங்கிலக் கல்வியை மட்டும் தனியார், கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரகர்கள் ஆகியோரின் முனைப்புக்கும், முயற்சிக்கும் விட்டுவிட்டனர். ஆரட்டுள் பிட்ரூஸ் என்பவர் ஆங்கிலப் பள்ளி ஒன்றைக் கல்கத்தாவில் நடத்திவந்தார். சின்ஸுராவில் ரெவரன்ட் மே ஒரு பள்ளியைத் தொடங்கினார். கல்கத்தாவிலேயே ஷெர்போர்ன் என்பவர் நடத்திவந்த மற்றொரு பள்ளியும் இருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பெரும் புகழ் எய்தி வாழ்ந்த பெரியார்களில் ஒருவரான துவாரகக்நாத் தாகூர் இவரிடம்தாம் ஆங்கிலம் பயின்றார்.

ஆங்கிலக் கல்வியின் தேவை மிகுந்து வரவர இச்சிறு நிறுவனங்களால் ஈடுகொடுக்க இயலவில்லை. இத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஆட்சியினர் மனம் இரங்கவில்லை. ஆதலால்

முக்கியஸ்தர்கள் பலர் இத்துறையில் முனைந்தனர். 1814-ஆம் ஆண்டில் கல்கத்தாவில் குடியேறின ராம்மோகன் ராய் இதில் கருத்தோடு முயன்றார். ஸ்காட்லாந்து தேசத்தவரான டேவிட் ஹேர் என்னும் திறமிகு வணிகரின் உதவியும் அவருக்குக் கிடைத்தது. சமயம், நிறம் என்ற வேற்றுமைகளைக் கருதாது தமக்கு முற்றும் சம்பந்தமற்ற பிற நாட்டவர்களிடம்கூட அன்பு பூண்டு, அவர்கள் நலனைப் பேணித் தொண்டாற்றி மகிழும் அபூர்வப் பிறவிகளிலே ஒருவர் அப்பெருமகன். வியாபாரத்துக்காக வந்து, இந்நாட்டிடம் பெரும் பற்றுக் கொண்டதால் இங்கேயே தங்கிவிடத் துணிந்தவர். ஆங்கிலக் கல்வியை ஆதரித்து இவர் பள்ளி ஒன்றைத் துவக்கினார். பிற்காலத்தில் இப்பள்ளிக்கு இவர் பெயரே சூட்டப்பெற்றது.

ராம்மோகனும், டேவிட் ஹேரும் ஆங்கிலக் கல்வியை வளர்க்கச் சொல்லி அரசினருடன் வாதாடியும் பலன் கிட்டவில்லை. ஆதலால் தாமே முனைவதுதான் வழி எனக்கண்டு, நன்கொடை திரட்டி, 1871-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம், 2ஆம் - தேதி காலேஜ் ஸ்கொயர் (கல்லூரிச் சதுக்கம்) என்ற பகுதியில் இந்துக் கல்லூரியைத் ஸ்தாபித்தனர். "உண்மையான அறிவு ஐரோப்பிய ஊற்றுகளிலிருந்து இந்துஸ்தானத்தின் உள்ளங்களுக்குப் பாயும் முக்கியமான கால்வாயாக இதை உருவாக்குவதே நோக்கம்" என அதன் நிறுவனக் குறிப்பில் கண்டிருந்தது.

இவ்வாறு மேல்நாட்டுக் கல்வியின் கதவு திறந்தபின் இரு பண்பாடுகளுக்கும் இடையே மேலும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டாயிற்று. அதன் விளைவுகளும் விரைவில் தோன்றலாயின. அத் தொடர்பின் விளைவுகள் முதலில் தோன்றியமை சமயத்துறையில் என்பதற்குத் தக்கதொரு காரணமும் இருந்தது. கிழக்கிந்தியக் கும்பினி இந்திய நாட்டின் கீழ்ப்பகுதியில் தன் பேரரசை நிறுவிய போது கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரகர்கள் அதன் பின் சார வந்து புகுந்தனர். இறைவனின் அவதாரங்களை மூர்த்திகளாக வழிபடும் தனி மரபுடையவர்கள் வங்கத்து இந்துக்கள். கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரகர்கள் இதை எதிர்த்தியங்கி. அந்தச் சம்பிரதாயம் விக்கிரக வழிபாடாகும் எனப் பழித்துப் பேசியமை இயல்புதான். இந்தச் சமயப் பிரசாரகரோ சமீப காலத்தில் தொழில் நுணுக்க விஞ்ஞானத்தை வளர்த்து, நீராவிச் சப்பல்களையும், புகைவண்டிகளையும் படைத்த பண்பாட்டுப் பிரதிநிதி. இப்பண்பாட்டின் புது மெருகும், மவுசும் அக்காலத்தில் கல்வியறிவு பெற்ற வங்காளிகளை வலிந்து ஈர்த்தது. நசித்துவரும் தம் பழைய பண்பாட்டின் ஏடுகளை விட இப் புதுப்பண்பாடு சாரம் மிகுந்தது. என அவர்களுக்குத் தோன்றலுமாயிற்று.

இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியரும் துடிப்புடையவருமான ஹென்ரி விவியன் தெரேசியா என்ற ஆங்கிலோ இந்திய இளைஞர் ஒருவரின் செயல்கள் வாயிலாக இப்புரட்சிவீறு வெளியாயிற்று. தர்க்கரீதியாகப் பகுத்தறியும் மனப்பாங்கோடு அறிவுத்துறைகளை அணுகுதலே சிறப்பு எனும் இவருடைய வாதத்திறமை இளம் மாணவர்களை ஒரு பக்கம் கவர்ந்தது. கூடவே இந்துசமய சம்பிரதாயங்களின் இழிவை அவர் எடுத்துப் பேசி பழிதூற்றியது. தம் சமயத்தையே எதிர்க்கும் புரட்சிப்போக்கு ஒன்றையும் அவர்களிடம் தோற்றுவித்தது. "முற்போக்கியல்பும், நன்னம்பிக்கையும் உடைய கல்கத்தா இந்து இளைஞர்களின் அஞ்சா இளநெஞ்சங்களின் ஆழத்திலே மூர்த்தி வழிபாட்டின் சாரமின்மையும், புரோகிதர்களின் புரட்டுகளும் பெரும் கொந்தளிப்பை உண்டாக்கும் விஷயங்களாயின."¹

தெரேசியாவின் ஆதரவில் 1828-ஆம் ஆண்டு கல்லூரிச் சங்கம் ஒன்றை நிறுவினர். சமூக, தார்மீக, சமய சம்பந்தமாக அக்காலத்தில் அடிபட்டு வந்த பிரச்சினைகளை விவாதிக்க மாணிக்கதலாவில் உள்ள தோட்ட வீடு ஒன்றில் இச்சங்கம் தன் கூட்டங்களை நடத்தி வந்தது. அக்காலத்தவரான லால் பிகாரி டே என்பவரின் பேனா வாயிலாக அக்கூட்ட நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி, உயிரோவியங்களோ எனத்தக்க விவரணங்கள் பல நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

"அகாடெமஸின்"² இந்தத் தோப்பிலே . . . சமூக, தார்மீக, சமயச் சார்புடைய அக்காலப் பிரச்சினைகளைப்பற்றி கல்கத்தா நகரத்தின் பொறுக்கியெடுத்த மணிகள் வாரம் தவறாது நீட்டி முழக்குவார்கள். நடைமுறை சமய ஸ்தாபனங்களை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்தே ஆகவேண்டும் என்பதே பேச்சுகளின் பொதுத்தோரணை. கல்லூரிச் சங்கத்தின் இளஞ்சிங்கங்கள் வாரம் தோறும் குரலெடுத்துக் கர்ஜித்தன - வீழ்க இந்துச் சமயம்! வீழ்க சம்பிரதாயச் சமயம்! என்று."

இப்புரட்சி வீறு தூண்டியதால் மேதாவிலாசமுடைய மாணவர் பலர் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவினர் என்பதில் வியப்பில்லை அல்லவா? அறிவாற்றல் மிக்க அம் மாணவர்களில் ஒருவரான மகேஷ்சந்திர கோஷ் 1832 - ஆம் ஆண்டில் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவியது இந்துக்களிடையே பெரிய பரபரப்பைத் தோற்றுவித்தது. அவருடைய தோழர் கிருஷ்ணமோகன் பானர்ஜி அவரைத்

1 தாமஸ் எட்வர்ட், 'ஹென்ரி தெரேசியா', பக்கம் 32.

2 ஒரு கிரேக்க வீரர். இவருக்குச் சொந்தமான இடத்தில் அமைக்கப்பெற்ற தோட்டத்தில் பிளேட்டோ என்ற கிரேக்கத் தத்துவஞானி கல்வி புகட்டி வந்தார்.

தொடர்ந்தார். பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு மைக்கேல் மதுஸூதன் தத் கிறிஸ்தவரானது மற்றொரு முக்கிய நிகழ்ச்சி. பிற்காலத்தில் இவர் வங்க இலக்கியத்துக்கு வழங்கிய நூல்களின் திறத்தால், அவ்விலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்தோருள் ஒருவர் எனும் பெரும் புகழைக் கொண்டவர். ஒரு திசையிலே கலாசார மோதல் எங்ஙனம் இருந்தது என்பதை மேற்கண்டவற்றிலிருந்து தெரிந்து கொள்கிறோம்.

மற்றொரு திசையிலும் ஓர் எதிர்வீச்சு உண்டாயிற்று. இதற்குத் தலைவர் ராம்மோகன் ராய். உருவ வழிபாட்டை அவரும் கடிந்தார். ஆயினும் நம் நாட்டுப் பண்பாட்டின் பால் அவருக்கு நிரம்பப் பற்று உண்டு. பழங்காலச் சமய நூல்களில் ஆழ்ந்த புலமை உடையவராதலால், தொன்றுதொட்டே இந்துச் சமயத்தில் அருவ வழிபாடு உண்டு என்று கண்டுபிடித்தார். உபநிஷதங்களில் பிரம்மம் அருவமாகவே பேசப்படுகிறது. அக்கருத்துக்கு ஏக தெய்வக் கொள்கை என்ற ஓர் உருத் தந்து. அருவ வழிபாட்டுக்குப் பலரைச் சேர்த்தார். முதலாகத் தம் கருத்துகளோடு இணக்கம் உள்ள நண்பர்கள் சிலரை 'ஆத்மீக சபை' என்ற பெயரில் திரட்டினார். கல்கத்தாவில் அன்று 'அப்பர் ஸர்க்குவர் ரோட்' (Upper Circular Road) என வழங்கிய பகுதியில் அவர் வீடு இருந்தது. அவ்வில்லத்திலேயே ஆரம்ப கட்டத்தில், கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. அவரைப் பின்பற்றியவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகியதால் மேலும் பெரியதொரு நிர்வாக அமைப்பும், கூட்டு வழிபாட்டுக்கு வசதியாகச் சொந்தமான இடமும் தேவை ஆயிற்று. அதை ஒட்டி 1828-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் இச் சங்கத்துக்கு 'பிரம்ம ஸமாஜ்' என்ற புதுப்பெயர் சூட்டி 'ஜோராசங்கோ'வில் ஒரு கட்டடத்தை வாடகைக்கு அமர்த்தி அதில் சங்கத்தை ஸ்தாபித்தனர். ராம்மோகனின் ஆதரவோடு அதே பகுதியிலுள்ள சித்பூர் ரோட்டில் 55-ஆம் எண் தாங்கிய இல்லம் ஒன்றைக் கட்டி அதில் 1830-ஆம் ஆண்டில் இச்சங்கம் குடி புகுந்தது. சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு தில்லி மோகலாயப் பேரரசின் பணி ஒன்றை மேற்கொண்டு ராம்மோகன் ராய் ஆங்கில நாட்டுக்குப் பயணமானார். துரதிருஷ்டவசமாக அவர் பிரிஸ்டல் நகரத்தில் காலமானார். அவர் சடலம் அங்கேயே அடக்கம் செய்யப்பெற்றது.

தலைவரை இழந்த பின் பிரம்ம ஸமாஜம் சிறிது காலம் நலிவுற்றது. பிறகு ராம்மோகனின் சீடர்களுள் சிறந்தவரான தேபேந்த்ரநாத் தாகூர் தம் ஆசானின் ஆத்மீக வாரிசாகப் பதவி ஏற்றார். அவர் ராம்மோகனின் நெருங்கிய நண்பரான த்வாரக்நாத்தின் புதல்வர். ராம்மோகன் நிறுவிய பள்ளியிலேயே கல்வி பயின்றவர். தம் ஆசானின் கருத்துகளை அவர் பருகித் திளைத்திருந்ததில் வியப்புக்கு

இடமில்லையே? உரிய காலம் வந்தபோது தமக்கு உருவ வழிபாட்டின் பாலுள்ள எதிர்ப்பை வலியுறுத்தும் வகையில் பிரம்ம ஸமாஜத்தையே ஒரு தனிச் சமயப் பிரிவாக்கி. 1833-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 21-ஆம் தேதியன்று இருபதினமர் தம்மைத் தொடர அச்சமயப் பிரிவைச் சம்பிரதாய பூர்வமாகத் தழுவினார். தமக்கு முன்பதவியிலிருந்த ராம் மோகனைப் போலவே தம் முன்னோர்களின் சமயத்தோடுள்ள தொடர்பைப் பேணியது மட்டுமின்றி இந்துக்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்க, கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரர்கள் கையாண்டு வந்த தாக்குதல் முறைகளை எதிர்த்துப் போராடியும் வந்தார்.

சமூகப் பழக்கங்கள், வழக்காறு ஆகியவற்றிலும் புதுக் கலாசாரம் பலமாக மோதுவது தெரிவதாயிற்று. இந்துச் சமயம் நலிந்திருந்தபோது நீதிக்கும், மனிதாபிமானத்துக்கும் முரணான சமூக ஆசாரங்கள் சில வழக்குப் பெற்றிருந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய முற்போக்கு இயக்கங்கள் பலவற்றிற்கு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்த ராம்மோகனின் பார்வை இத்தீய பழக்கங்களின் மீதும் பட்டது. குறிப்பாக, கைம்பெண்ணைக் கணவன் சிதையிலேயே ஏற்றி அழலிடும் 'சதீ' என்னும் ஆசாரத்தை, காட்டுமிரண்டித்தனம் என்று அவர் எதிர்த்தார். அரசினர் சட்டம் இயற்றி இவ்வழகத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி ஒன்றைத் துவக்கினார். முதலில் அவருக்குப் பாதகமாகவே பதில் கிடைத்தது. 1818-ஆம் ஆண்டில் ஆம்ஹெர்ஸ்ட் பிரபுவுக்கு அவர் அனுப்பிய விண்ணப்பத்தில் 'சதீ வழக்கம் சாஸ்திரப்படியும், எந்நாட்டுக்கும் பொதுவான பகுத்தறிவின் படியும், கொலையே ஆகும்' என்ற காரணத்தால் அவ்வழக்கம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என வாதாடியிருந்தார்.

ஆம்ஹெர்ஸ்ட் பிரபுவுக்குப் பிறகு பென்டிங்க் பிரபு பதவிக்கு வந்தார். மீண்டும் ராம்மோகன் ராய் இவ்விஷயத்தில் முனைந்த போது இளைஞரும், தம் சகாவுமான த்வாக்நாத் தாகூரையும் தம் மோடு சேர்த்துக்கொண்டார். 'சதீ' இந்துச்சமய ஆசாரத்தைச் சேர்ந்தது என்று நம்பியதாலும், சட்டம் இயற்றி அதைத் தடுப்பது சமயப்பற்று உடையோரின் உணர்ச்சிகளைப் புண் செய்யும் என அஞ்சியதாலுமே, ஆம்ஹெர்ஸ்ட் பிரபு தயங்கினார். ஆதலால் சீர்திருத்தம் விரும்பினோர் விஷயத்தை அணுகும் முறையையே சற்று மாற்றிக்கொண்டனர். 'நெடிது நிலவிலரும் வழக்கம்' என்பதால் பயங்கரமான இச் சடங்குக்கு சட்டம் போன்ற ஒரு தகுதி ஏற்பட்டிருந்தாலும், இந்து சாஸ்திரங்களில் இதைச் சமய ஆசாரமாக வற்புறுத்தவில்லை என விண்ணப்பித்தனர்.¹

1 த்வாக்நாத் தாகூருக்கு பென்டிங் சீமாட்டி வரைந்துள்ள ஒரு கடிதத்திலிருந்து.

இந்தத் தகவலைத் துணையாகக் கொண்டு சட்டவாயிலாக இச்சடங்கைத் துடைத்தெறிய பென்டிங்க் பிரபு தயங்கவில்லை. அவர் இப்படித் துணிந்து செய்தமை காலத்துக்கு ஏற்றதுதான் என்பதும் தெரிந்தது. சூழல் மாறிவரும் நிலையில் இப் புதுச் சட்டத்தை எதிர்த்து மக்கள் கிளர்ச்சி செய்யவில்லை.

இதை அடுத்து, அந்த கவர்னர்டுஜெனரலின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே அரசினர் கல்விக்கொள்கையில் அடிப்படையான ஒரு மாறுதல் நிகழ்ந்தது. கவர்னர்டுஜெனரலின் நிர்வாகக் குழு உறுப்பினரான பாரிங்டன் மெக்காலே முனைந்து இம்மாறுதலைத் தோற்றுவித்தார். நிலை மாறிவரும் இவ்விடைக் காலத்தில் தோன்றிய புதுப் போக்குகள் சிலவற்றை அவர் கவனித்தார். அப்போக்குகள், புதிதாகத் துவக்கப் பெற்ற இந்துக் கல்லூரியின் வாயிலாகப் பரவிய மேனாட்டுக் கல்வியால் விளைந்தவை என அவருக்குத் தோன்றிற்று. இப்புதுச் சூழலில் ஆங்கிலக் கல்வி பரவுதல் கும்பினியின் நலனுக்கும் உகந்தது என அவர் நம்பினார். மனம் விட்டுப்பேசும் நிலையில் தம் தந்தைக்கு அவர் எழுதிய கடிதத்தில் இதைப்பற்றிய தம் கருத்துகளுக்கு எழுத்து வடிவம் தந்திருக்கிறார். மறக்க வொணாத அக்கடிதத்திலிருந்து எடுத்துள்ளது கீழ்க்கண்ட பகுதி. இது போதும், அவர் கருத்தைத் தெளிவாக்க!

"இந்துக்களிடையே இக்கல்வி (ஆங்கிலக் கல்வி) மகத்தான விளைவுகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது. ஆங்கிலம் கற்ற ஓர் இந்துவுக்காவது தன் சமயத்தின் பால் பற்று நீடிப்பதில்லை. அவர்களுள் இந்துக்கள் என்று வெறும் ஒப்புக்குச் சொல்பவர் ஒரு சாரார். வேறு பலர் தமக்கு ஈசுவர நம்பிக்கை மட்டும் உண்டு என்பதோடு சரி. சிலர் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவுகின்றனர். நம் கல்வித் திட்டத்தைத் தொடர்ந்தோமாயின் இன்னும் முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வங்காளத்தில் தக்கோரிடையே உருவ வழிபாடு செய்வோர் யாருமே இரார். சமயப் பிரசாரம் செய்யாமலே, சமயச் சுதந்திரத்தில் சற்றும் குறுக்கிடாமலே அறிவு வளர்ச்சியும், சிந்தனையும் தரும் விசார விவேகத்தினாலேயே இதைச் சாதித்துவிடலாம். அந்நன்னாளை எதிர்பார்த்து நான் மகிழ்கிறேன்."

மேனாட்டுப் பாணியிலே கற்றுத் தேறியபிறகு ஒவ்வொரு வங்காளியும் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவும் அளவுக்குத் தன் சொந்த சமயத்தை வெறுக்கிறான் என்பதே அவர் மனத்தில்

1 ட்ரெவ்வெல்யன், 'மெக்காலேயின் வாழ்க்கை வரலாறும் கடிதங்களும்', வால்டும் 1, பக்கம் - 464

அழுத்தமாகப் பதிந்திருந்தது என்பது தெரிகிறது அல்லவா? இவ்வகையில் இந்தியப் பண்பாட்டுணர்வை ஐரோப்பியப் பண்பாடு வெற்றி கொள்வது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும்; அதைத் தொடர்ந்து புதிதாக நிறுவியுள்ள பேரரசுக்கும் தாயகமான ஆங்கில நாட்டுக்கும் இடையே புதுப் பிணைப்புகள் உருவாகும். இந்தச் சுபோதயத்தை எதிர்பார்த்துத்தான் அவர் மகிழ்ந்தார். பிற்கால வரலாறு என்னவோ அவர் எதிர்பார்த்தது தவறு என நிரூபித்துவிட்டது. பண்பாட்டு மோதல் புராதன பாரதக் கலாசாரத்தின் காலை வாரிவிட்டு அதை வீழ்த்துவதற்குப் பதிலாக இரண்டையும் உருக்கிக் கலந்து, புதுப் பண்பாட்டின் அம்சங்கள் சில பொதிந்ததும் தன் தேசியப் பாங்கை விடாததுமான, புத்துயிர் பெற்ற இந்தியப் பண்பாடு ஒன்றைத் தோற்றுவித்தது.

மெக்காலேயின் பரிந்துரைக்கு இணங்கக் கல்வித்துறையில் அரசினர் மேற்கொண்ட புதுக்கொள்கை 1835-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 2-ஆம் தேதி கவர்னர்ஜெனரலும் நிர்வாகக் குழுவும் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தில் அடங்கியுள்ளது. அதன் வாசகம் வருமாறு:

“சுதேசிகளிடையே ஐரோப்பிய இலக்கியத்தையும் விஞ்ஞானத் தையும் பரப்புவதே பிரிட்டிஷ் அரசினரின் தலையாய கொள்கை ஆதல் வேண்டும். கல்விக்கு ஒதுக்கும் பொருள் முழுவதையும் ஆங்கிலக் கல்விக்கு மட்டிலுமே செலவிடுதல் சாலச் சிறந்தது”.

இத்தகைய ஒரு சூழலிலேதான் ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர் பிறந்தார் - மித்னப்பூர் மாவட்டத்தின் கண்காணாக் கிராமம் ஒன்றில். மரபு வழுவாத சமஸ்கிருதப் பண்பாட்டில் வளர்ந்து, வறுமையால் நலிவுற்ற ஓர் அந்தணக் குடும்பத்தில். வாழ்க்கைப் புலன்கள் பல வற்றிலும் மாறுதல்கள் விரைந்து தோன்றிவந்த ஈரோட்டுக் காலம் அது. இளைஞர்கள் ஆங்கிலம் கற்கும் வகையில் கதவைத் திறந்து விட்டமை இரு பண்பாடுகளையும் நெருங்கிப் பயில வைப்பதும் ஆயிற்று. இந்நிலையில் மோதல் தவிர்க்கமுடியாததுதானே? சங்கிலித் தொடர்போல எதிர்வீச்சுகள் தோன்றி மக்கள் வாழ்க்கையின் பல் வேறு துறைகளிலும் வியத்தகு மாறுதல்களுக்கு அடிகோலின. புது ஜென்மம் எடுக்க இருக்கும் நவ இந்தியாவைக் கருவில் உருவாக்கப் புது உத்வேகங்களைக் கிளிப்பிவிட்ட எழுச்சிமிக்க காலம் அது. மந்தநிலை என்பதெல்லாம் பறந்தே போயிற்று. இப் பண்பாட்டு மோதலின் அதிர்ச்சி, யுகயுகாந்தமாக உறங்கிக்கிடந்த பாரதத்தின் மனத்தை உசுப்பிவிட்டது. புதுச் சிந்தனையும், புது உணர்ச்சிகளும் பாரதத்தின் இன மனத்தகத்தே பொங்கி எழுந்தன. வெளிப்படும்

முனைப்பில் தட்டுத் தடுமாறி வழிதேடின. சம நிலை முற்றும் இழந்து, ஒன்றிலும் ஒரு நிலைவாரம் இல்லாதிருந்த காலம்; வரப்போவது என்ன என்று கணித்து அறியமுடியாதிருந்த காலம். துணிந்து ஜோசியம் சொன்னவர்களின் தீர்க்கதரிசனம் எல்லாம் காலப்போக்கில் பொய்த்துப் போயிற்று. அதைத்தான் மெக்காலே விஷயத்தில் பார்த்தோமே. வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது என்னவோ இவ்வளவுதான்- சித்தாந்தங்கள். கண்மூடிப் பழக்கங்கள் ஆகிய சங்கிலித் தளைகளைத் தகர்த்தெறிந்து, தன் சுதர்மத்தை விளக்கும் புதுப்பாதைகள் வகுத்துக் கொள்ளத் துடித்துப் பொங்கி எழுந்த உயிரார்வம் - ஜீவசதன்யம்.

இக்கால கட்டத்துக்கு 'வங்கத்தின் மறுமலர்ச்சிக் காலம்' எனச் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் பெயர் சூட்டியிருப்பது விந்தையில்லை என்பது மட்டும் என்ன, நியாயம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஐரோப்பாவில் 'புதுக்கல்வியின்' புனருத்தாரணத்துக்குப் பிறகு மேனாட்டுப் பண்பாட்டில் கண்ட பொங்கார்வத்துக்குச் சற்று ஏறத்தாழ ஒத்த ஒன்று அல்லவா இங்கும் நிகழ்ந்திருக்கிறது? துறைக்குத் துறை வாழ்க்கை முழுவதிலும் அதிர்ச்சி வியாபித்திருப்பது புலனாயிற்று - இத்துறைக்கு அத்துறை சற்று முன்பின் என்றாலும். மேற்கண்ட இரண்டு இயக்கங்களையும் ஊக்குவித்த வேகங்கள் பிரமாண்டமானவை. ஆனால் ஒப்புமை என்பதெல்லாம் இதோடு சரி. நுணுகிப் பகுத்து அறிந்தால் கிடைக்கும் முடிபு. இரண்டும் அடிப்படையிலேயே வெவ்வேறு திறத்தவை என்பதாகும். இருள்யுகத்துத் தத்துவக் கணக்கர்களின் கம்பளி மூட்டத்தால் பேருறக்கத்தில் செயலற்றுக் கிடந்த பழைய பண்பாடு ஒன்று புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டமையே மேனாட்டு நாகரிகத்தின் மறுமலர்ச்சியுண்மை. உறங்கியது எதுவோ அதுவே விழித்தும் எழுந்தது. இடைக்காலத்து உறக்கத்திலும் அறுந்து போகாமல் சென்ற காலத்தின் பழுதிலாத் தொடர்பு என்று ஒன்றிருந்தது.

வங்கத்தில் நிகழ்ந்ததென்னவோ சற்றே வேறு. பாரதியப் பழம் பண்பாடு மூப்பினால் கனத்து, நைந்து, அழுகிப்போயிருந்தது. ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாக, இயல்பால் முற்றும் வேறுபட்டதும், புது உத்வேகம் உடையதுமான மேனாட்டுப் பண்பாட்டுடன் அது தொடர்பு கொள்ளவாயிற்று. இதனால் விளைந்த சிலிர்ப்பு ஒரு கலவைக் கிரியை உருவில், மாறுதல் ஒன்றைத் தோற்றுவித்தது. இம் மாறுதலில், புதுப்பண்பாட்டின் அம்சங்கள் சில பழைய பண்பாட்டில் செறிந்தன, உறங்கிக் கிடந்த ஒன்று விழித்தெழுந்ததுபோல் அன்று. இரு பண்பாடுகளும் உருகிக் கலந்தன - 'மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தின்' - என்பதேபோல்.

1820-ஆம் ஆண்டில் வித்யாசாகர் பிறந்தபோது நிலவியது இத்தகைய குழப்பம் நிறைந்து, சமநிலை இழந்து கிடந்த ஓர் யுகாரம்பச் சூழல். பண்பாட்டு மோதல் ஏற்கெனவே நிகழ்ந்தாயிற்று; புத்துருக்கொள்ளும் கிரியை துவங்கி ஆயிற்று. அவர் பிறப்பதற்கு முன்னரே இந்துக் கல்லூரியை நிறுவி இருந்தனர். 'பிரம்ம ஸமாஜத்தை' நிறுவி முடிந்தபோது வித்யாசாகருக்கு வயது ஏழு-அதன் உட்கிடையாது என விளங்கிக் கொள்ள முடியாத பருவம். பன்னிரு பிராயத்தைக் கடந்து அவர் இருபதை எய்துமுன், கல்வி முயற்சியிலே அவர் ஆழ்ந்து மூழ்கிக் கிடந்த இடைக்காலத்திலே சமய இயக்கங்கள் மும்முரமாகத் துவங்கி இருந்தன. கிருஷ்ண மோகன் பானாஜி கிறிஸ்தவ சமயம் தழுவி சம்பிரதாய இந்துச் சமயத்துக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்திருந்தார். மூன்றே ஆண்டு மூத்தவரான தேபேந்திரநாத் தாகூர் பிரம்ம ஸமாஜத்துக்குத் துணை நின்று வித்யாசாகர் பள்ளிப் படிப்பை முடித்து வெளிவருவதற்குள் அதை ஒரு புதுச் சமயப் பிரிவாக உருவாக்கியும் விட்டார். ஈசுவர்சந்திரரின் காலத்திலேயே அரசினரின் கல்விக் கொள்கையில் அடிப்படையான மாறுதல் ஒன்று நிகழ்ந்தது. பழைய முறையில் கல்வி புகட்டுவதை ஊக்குவிக்கும் முயற்சிகளுக்கு ஆதரவு தருவதைக் கைவிட்டு, ஆங்கிலக் கல்விக்கு அரசினர் ஊக்கம் தரலாயினர். மாவட்டம் தோறும் 'ஜில்லா பள்ளிகளை நிறுவினர். அவற்றின் வாயிலாக ஆங்கிலக் கல்விக்கு மக்களாதரவு கிடைத்தது.

எழுச்சி மிக்க இவ்விடைக் காலத்தில் வளர்ந்தவர் ஈசுவர் சந்திரர். இந்நாட்டின் வரலாற்றில் பெரும்பங்கு கொள்ளப் பிறந்தவர் அவர். பெரும் தகைமையின் வித்துகள் அவருள் பொதிந்து கிடந்தன. அவை வளர வளர வெளிப்பட்ட வேகம், அவர் ஆற்றவிருந்த மகத்தான பணிக்கு உகந்தவாறு அவரை வாழ்க்கையிலும், தொழிலிலும் உந்திச் சென்றது. மோதலிலிருந்து பிறந்த புதுப்பண்பாட்டை உருவாக்குவதில் பயனும் பொருளும் உடைய பணியை ஆற்றக் கொடுத்து வைத்தவர் அல்லவா அப்பெருந்தகை!

வாழ்க்கை வரலாறு

ஈசுவர்சந்திரரின் மூதாதையர் ஹூக்கிளி மாவட்டத்திலுள்ள பனமாலிபூர் (வனமாலீபுரம்) என்ற சிற்றூரைச் சேர்ந்தவர்கள். வேதம் ஒதுதலையே தொழிலாக மேற்கொண்டு சமஸ்கிருத இலக்கியத்தைப் போதிக்கும் 'தோல்களை (பாடசாலைகளை) நடத்தி வாழ்ந்தவர்கள். அவருடைய முப்பாட்டனாரான புவனேசுவர வித்யாலங்காரிலிருந்து வரலாற்றைத் தொடங்குவோம். இப் பிதாமகருக்குப் புதல்வர்கள் ஐவர். அவர்களுள் மூன்றாமவரான ராம்ஜய் என்பவரே ஈசுவர் சந்திரருக்குப் பாட்டனார் ஆகக் கொடுத்து வைத்த பாக்கியசாலி.

தந்தை இறந்த பிறகு சிறிது காலம் உடன் பிறந்தோர் ஒன்றாகவே வாழ்ந்தனர். மேலும் சிறிது காலம் சென்றது. சகோதரர்கள் அமைதியோடு ஒத்து வாழ இயலாத நிலை தோன்றிற்று. இதைக்கண்டு ராம்ஜய் துணுக்குற்றார். அவருக்கு உண்டான சலிப்பில் வீட்டைத் துறந்து பராமியாகிப் போனார். மனைவி தூர்க்காதேவி, புதல்வியர் நால்வர், புதல்வர்கள் இருவர் ஆகியோரைக் கொண்ட அவர் குடும்பமும் நிர்க்கதி ஆயிற்று. தன்னையும், குடும்பத்தையும் பராமரிக்க மைத்துனர்களுக்கு விருப்பமில்லை என்பதைத் தூர்க்காதேவி விரைவிலேயே கண்டு கொண்டாள். ஹூக்கிளி மாவட்டத்திலிருந்து இப்பால் மிதன்பூர் மாவட்டத்துக்கு மாற்றப்பட்ட பீர்ஸிங்கா என்ற கிராமத்தில் அவளுடைய தந்தை இருந்தார். செய்வதறியாது. தூர்க்காதேவி தந்தையின் இல்லத்தைப் புகலாகக் கொண்டாள். தந்தை உமாபதி தர்க்க ஸித்தாந்தா பரிஷுடைய நெஞ்சத்தவர். மகளைத் தம் பராமரிப்பில் இருத்திக்கொண்டார். அவள் வசதியோடு வாழட்டும் என்று தனியாகச் சிறிய வீடு ஒன்றைக் கட்டித் தந்தார். வயது சென்றவர் தந்தை. மேலும் தம் புத்திரர்களைச் சார்ந்து வாழ்பவர். அவர்களோ உடன்பிறந்தாளுக்குத் தாராளமாக உதவ மனமில்லாதவர்கள். அவர்கள் விரலிடுக்கு வழியாகக் கசிந்த சிறு உதவி அவளுடைய பெரிய குடும்பத்தைப் பராமரிக்கப் போதவில்லை. தூர்க்காதேவி தெம்பு மிகுந்தவள். தன் வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ள நூல் நூற்பை மேற்கொண்டாள்.

தன் தாய் வீரத்தோடு எதிர்த்து மல்லாடுவதைப் பார்த்து மூத்த மகன் தக்கூர்தால் வியந்தான். பெருமை கொண்டான். பன்னிரு வயதைத் தாண்டி இருபதை எட்டாத இளைஞன், தன் தாயைக் கண்டு, பொறுப்பை உணரலானான். பதினைந்து பிராயத்துக்குள் ஓரளவு

படித்துமிருந்தான். ஒரு வேலை தேடிக்கொண்டு தன் தாயின் மீது சுமந்திருக்கும் குடும்ப நிர்வாகப் பொறுப்பில் தன் பங்குக்கும் உதவ நினைத்தான். அந்த இளம் பருவத்திலேயே நிழல் தரும் வீட்டையும், தாயின் பராமரிப்பையும் விட்டு, வேலை தேடிக் கல்கத்தாவுக்குச் சென்றான். மிகுந்த பிரயாசைக்குப் பிறகு மாதம் இரண்டு ரூபாய் ஊதியத்தில் ஒரு வேலை கிடைத்தது. விரைவிலேயே மாதம் ரூபாய் ஐந்து என்ற பதவியை, கண்ணியமான உழைப்பு அவனுக்குத் தேடித்தந்தது. அக்காலத்தில் ஒரு ரூபாய் எவ்வளவோ செய்யுமே. குடும்பத்தின் துன்பம் ஒருவாறு தீர்ந்தது.

இதற்குப் பின் நீண்டநாள் ஆகவில்லை. பரதேசியாகப் போன ராம்ஜய் தர்க்கபூஷண் தம் கிராமத்துக்குத் திரும்பிவர மனைவி அவ்வூரிலில்லை என்று அறிந்து, அவளைத்தேடி அலைந்து, பீர்ஸிங்காவில் இருப்பதைக் கண்டுபிடித்து, அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் வீடு திரும்பிக் குடும்பத்தாரோடு சேர்ந்து கொண்டது பேருவகைக்குரிய வைபவம் ஆயிற்று. தம் மனைவியின் அறிவுரைப்படி அங்கேயே தங்கிவிடவும் ராம்ஜய் இணங்கினார்.

இதற்கிடையில் தக்கூர்தாஸ் திருமண வயதை எட்டியிருந்தான். தர்க்க நூல் விற்பனார் ராம்காந்த் தர்க்க பாக்ஷின் மகள் பகபதி தேவியைப் பெண் பார்த்து முடித்தனர். மணமங்கலமும் நடந்தேறி, அத் திருமணத்துக்கு இறைவன் தந்த ஆசியென 1820-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 26 -ஆம் தேதி ஈசுவர்சந்திரனைத் தலைமகனாகப் பெற்றெடுக்கும் பேறு பெற்றனர். அவ்விளம் தம்பதிகள்.

வயது ஐந்து நிறைந்ததும் ஈசுவர்சந்திரனை உள்ளூர் பள்ளிக் கூடத்தை நடத்தி வந்த காளிகாந்த் சாட்டர்ஜியின் பொறுப்பில் விட்டனர். மூன்றே ஆண்டுகளுக்குள் உள்ளூர் ஆசிரியர் கற்பிக்கக்கூடியது முழுவதையும் சிறுவன் கற்றுத் தேர்ச்சி அடைந்ததைக் கண்டு பெற்றோர் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். ஆகவே 1828-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் மேற்படிப்புக்காக மகனை கல்கத்தாவுக்கு இட்டுச் செல்லத் தீர்மானித்தார் தந்தை.

கல்கத்தா புர்றாபஸார் பகுதியிலுள்ள சிப்சரண் மல்லிக்கின் இல்லத்தோடிணைந்த ஆரம்பப் பள்ளியில் ஈசுவர்சந்திரனைச் சேர்த்தனர். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு சிறுவன் கடுமையாக நோய் வாய்ப்பட்டதால் கிராமத்துக்கே அவனை மீண்டும் அழைத்துப் போக வேண்டியதாயிற்று. நோய் குணமான பிறகு முறையாகக் கல்வி பயிற்றுவிக்கும் பள்ளி ஒன்றில் பையனைச் சேர்ப்பதைப் பற்றி தந்தை சிந்திக்கலானார். மிக முக்கியமான முடிவொன்றைச் செய்தாக வேண்டிய

கட்டம். இந்துக் கல்லூரியை நிறுவிப் பத்தாண்டுகளுக்கு மேல் ஆகியிருந்தது. அப்போது. நாளுக்கு நாள் ஆங்கிலக் கல்வி செல்வாக்கடைந்து வந்த காலம். அந்நிலையிலும் பழக்கத்தின் மந்திர சக்தியில் கட்டுண்டவர்கள் என்னுமாறு கிழக்கு இந்தியக் கும்பினியார் மேலும் ஒரு சமஸ்கிருதக் கல்லூரியைக் கல்கத்தாவில் நிறுவி இருந்தனர். சமஸ்கிருதத்தின் எல்லாப் பிரிவுகளிலும் இக் கல்லூரியில் பயிற்சி கிடைப்பதாயிருந்தது. சமூகத்தின் முற்போக்காளர்கள் விரும்பும் மேனாட்டுப் பாணியில் கல்வி பயில மகளை அனுப்புவதா அல்லது பழைய பாணி சமஸ்கிருதக் கல்வியில் முனையவிடுவதா?

இவ்விஷயத்தில் தக்கூர்தாஸின் மனது ஏற்கெனவே ஒரு பக்கம் சாய்ந்திருந்தது. நிறைவேறாத ஆசைகளைத் தம் புதல்வர்கள் வாயிலாகத் தந்தையர் பூர்த்தி செய்து கொள்ள விழைதல் அசாதாரணம் அன்று. சமஸ்கிருதக் கல்வி மரபில் வளர்ந்தவர் ஆதலால் தம் கல்வி முடிந்த பிறகு ஒரு சதுஸ்பதியை நிறுவி நடத்தவேண்டும் என்று சிறு வயதில் தக்கூர் தாஸ் விரும்பியது உண்டு. ஆனால் குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலை காரணமாக இந்த அவா நிறைவேறவில்லை. ஆதலால் தம் மகன் கற்றுத்தேறி உள்ளூரிலேயே ஒரு சதுஸ்பதியை அமைத்து. தம் மூதாதையர் செய்தது போல சமஸ்கிருதம் போதிக்க வேண்டும் என்று மிகுந்த விருப்பம் கொண்டிருந்தார்.

இந்த நெருக்கடியில் தக்கூர்தாஸின் தாய்வழி உறவினரான மதுஸூதன் வாசஸ்பதி என்பவர் இடைப்புகுந்து சமரசமான ஒரு முடிவுக்கு வழி வகுத்தார். ஈசுவர்சந்திரன் சார்பில் அதிருஷ்டம் அப்படி வேலை செய்து இருக்கிறது. வாசஸ்பதி புது சமஸ்கிருதக் கல்லூரியில் சற்று முன் படித்தவர். ஆகவே ஈசுவர்சந்திரன் அக்கல்லூரியிலேயே சேருவது நல்லது என்றார். அப்படிச் செய்வதால் தந்தை விரும்பியதுபோல் தனயன் சமஸ்கிருதம் கற்கலாம் என்பது மட்டும் அன்று. ஆங்கிலத்தை அதிகப்படி விருப்பப் பாடமாகக் கற்க வசதி இருந்ததால் அடிப்படை ஆங்கிலப் பயிற்சிக்கும் வழியுண்டு என்பது அவர் கருத்து. இந்த யோசனையை தக்கூர்தாஸ் தயங்காது ஏற்றுக்கொண்டார். ஆதலால் 1829-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதல் தேதியன்று சமஸ்கிருதக் கல்லூரி இலக்கணப் பிரிவின் மூன்றாம் வகுப்பு மாணவனாக ஈசுவர்சந்திரன் சேர்க்கப் பெற்றான்.

தக்கூர்தாஸ் இத்தகையதொரு தீர்மானத்துக்கு வந்தமை வருங்காலத்தில் பெரும் சிறப்பு எய்த இருந்த இச்சிறுவனுடைய வாழ்க்கையை உருவாக்கப் பெருமளவில் உதவிற்று. இதன் உட்கிடை

என்ன என்பதை வாசகர்கள் செவ்வனே உணருவது அவசியம். இந்துக் கல்லூரியில் சேர்ந்திருந்தால் ஆங்கிலப் பண்பாடு படிந்திருக்கும்; சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் பொதிந்திருக்கும் சுய நாட்டுப் பண்பாட்டோடு தொடர்பு அறுந்திருக்கும். இதற்கு மாறாக சமஸ்கிருதம் மட்டும் கற்றிருந்தால் சமஸ்கிருதத்தில் புலமை கை வந்திருக்கும்; அதோடு வீரியமும் துடிப்பும் உடைய ஆங்கிலப் பண்பாட்டோடும், அப்பண்பாட்டுக்குப் பிரதிநிதியான ஆங்கில இலக்கியத்தோடும் தொடர்பு இன்றி விலகி வாழும் நிலை உண்டாகி இருக்கும். குழலே மாறி வரும் அந்த ஈரொட்டுக் காலத்தில் மேதை ஒருவர் தக்க செயல் ஆற்ற வேண்டுமாயின் அவருக்கு இருவகைக் கல்வியும் ஒத்த அளவில் புகட்டப் பெற்று இருக்க வேண்டும். இரு பண்பாடுகளின் மோதலில் ஒன்று மற்றொன்றை விழுங்குவதற்கு மாறாக, இரண்டும் கலந்த ஒரு பண்பாட்டைப் பெறவேண்டும் என்பதல்லவா இந்தியாவின் நல்லாழ் ஆக அமைந்து கிடந்தது. இரண்டில் ஒன்று என்பதல்லவே! இரு பண்பாடுகளும் கலக்க, தம் வாழ்நாளில் ஈசுவர்சந்திரர் பெருமளவு உதவினார் என்றால் ஆங்கிலப் பாணியிலும் பழைய சமஸ்கிருதப் பாணியிலும் இரு மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ந்து, அவர் ஓங்கியிருந்தமையே காரணம்.

திறமை மிக்க மாணவர் என்ற புகழ் ஈசுவர்சந்திரருக்கு விரைவிலேயே கிட்டிற்று. ஈராண்டுகளுக்குள் மானியத் தொகை பெற்று 1833-ஆம் ஆண்டு முடியுமுன்னரே இலக்கண வகுப்பில் முற்றும் தேறினார். அவ்வாண்டிலேயே இலக்கிய வகுப்பிலும் நுழைவுபெற்று, மேலும் ஈராண்டுகளுக்குள் அதையும் முடித்துக் கொண்டார். பழம் பெரும் சமஸ்கிருத இலக்கிய நூல்கள் பல இவ்வகுப்புக்குப் பாடப் புத்தகங்கள். அடுத்த ஆண்டு அலங்காரம் என்னும் அணி இயலில் தேர்ச்சி. வேதாந்தத்தில் புலமை பெறுவதில் மேலும் ஈராண்டுகள் கடந்தன. 1838-ஆம் ஆண்டில் ஸ்ம்ருதி வகுப்பில் சேர்ந்தார். ஒவ்வொரு வகுப்பின் இறுதித் தேர்விலும் ஈசுவர்சந்திரர் முதலிடம் பெற்றுத் தேறினார். ஸ்ம்ருதியில் மட்டும் இரண்டாம் இடம் கிடைத்தது. சமஸ்கிருத இலக்கியத்தின் எல்லாப் பிரிவுகளையும் ஒரு சேரக் கற்றதால் சொந்த நாட்டின் பழம்பெரும் நூல்களில் அசாதாரணப் புலமையும் கிட்டிற்று.

சமஸ்கிருதக் கல்லூரியை நிறுவிய இரண்டே ஆண்டுகளுக்குள் அதாவது 1827-ஆம் ஆண்டில் கல்வித் திட்டத்தில் புதுமையான ஒரு மாறுதலைப் புகுத்தினார். காலத்தோடு ஓட்ட ஒழுக்கி, ஆங்கிலமும் கற்க விரும்பும் மாணவர்களுக்கு வாய்ப்புத் தர, வழக்கிலுள்ள சமஸ்கிருதப் பாடத்திட்டத்தோடு ஆங்கிலத்தையும் விருப்பப்

117405
14.12.04

பாடமாகச் சேர்த்தனர். இதன் பயன் முழுவதையும் பெறக் கருதி 1830-ஆம் ஆண்டு முதல் சமஸ்கிருதம் கற்பதோடு ஆங்கில வகுப்பிலும் ஈசுவர்சந்திரர் சேர்ந்தார். இவ்வகுப்புக்கு ஆசிரியர் எம். டபிள்யூ. வால்லஸ்டன் என்ற ஆங்கிலேயர். துரதிரிஷ்டவசமாக 1835-ஆம் ஆண்டில் பாடத்திட்டத்தின் இந்தப் புது அம்சத்தை எடுத்துவிட்டனர். அவ்வளவேதான் அத்திட்டம் நீடித்தது என்றாலும் அன்றாடத் தேவைக்குப் போதுமான ஆங்கிலத் தேர்ச்சி பெற அதுவே போதியதாயிற்று, ஈசுவர்சந்திரருக்கு, இவ்வாறு மேனாட்டுக் கல்வியின் வாயிலும் திறந்தது.

சமஸ்கிருதத் தேர்வில் திறம்படத் தேறிய மாணவர்களுக்கு இந்துச் சட்ட உத்தியோகஸ்தர்களாக நியமனம் பெறும் வாய்ப்பு ஒன்று இருந்தது. நீதி மன்றங்களில் ஐரோப்பிய நீதிபதிகளுக்கு இந்துச் சட்டத்தை விளக்கிக் கூறுதல் இவர்களுடைய பணி. 1821-ஆம் ஆண்டின் 'XI-வது ரெகுலேஷன்'படி இந்துச் சட்டக் குழுவினர் தேர்வு ஒன்றை நடத்தி வந்தனர். அதில் தேறுவோருக்கே இந்த நியமனத்துக்குத் தகுதி உண்டு. உத்தியோகத்தைப் பெரிதாகக் கருதினார் என்பதன்று; வேடிக்கைக்காகத்தான் ஈசுவர்சந்திரர் இம்மற் போரில் இறங்கினார். சமஸ்கிருதக் கல்லூரி மாணவராக இருந்தபோதே 1839-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 22-ஆம் தேதி நடந்த தேர்வில் கலந்து கொண்டார். இருபதாண்டை எட்டாத பிராயத்திலேயே தேறியும் விட்டார்!

குழுவினர் வழங்கிய சான்றிதழைக் கண்டு இளைஞர் ஈசுவர் சந்திரர் பெருமைப்பட்டுத்தான் இருப்பார். அதன் வாசகம் வருமாறு :

"ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர் இந்துச் சட்டத்தில் நிரம்பப் புலமை பெற்றிருப்பதால் நீதி வழங்க நிறுவப் பெற்றுள்ள எந்த நீதிமன்றத்திலும் இந்துச் சட்ட உத்தியோகஸ்தராகப் பதவி வகிக்கத் தகுதி உடையவர் எனச் சான்று தரலாயிற்று".

தேர்வுக் குழுத்தலைவர் என்ற தகுதியில் எச். டி பிரின்ஸிப்பும், அங்கத்தினராக டி.என். ஐ. ஊஸ்பியும் சான்றிதழில் ஒப்பம் இட்டிருந்தனர்.

அவ்வாண்டிலேயே நியாய தத்துவ இயலோடு வான்கோளியல் வகுப்புக்கும் நுழைவு கிடைத்தது. 1841-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் இரு வகுப்புகளிலும் தேறியதோடு ஈசுவர்சந்திரரின் கல்லூரிப் படிப்பு நிறைவுற்றது.

அவர் திறமை மிக்க மாணவர் எனக் கண்டு, படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே 'வித்யாசாகர்' என்ற பட்டத்தை சமஸ்கிருதக் கல்லூரி அவருக்குச் சூட்டியிருந்தது. போதிய

சான்றுதானே அவருடைய அறிவுத் திறனுக்கு, அசாதாரண ஒப்பம் உடைய மாணவர் ஒருவருக்கு அசாதாரண மரியாதையும் உரியதல்லவா? குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டிய மற்றொன்று, வேதாந்த வகுப்பு மாணவராக இருந்தபோதே, இலக்கணப் பிரிவுக்கு ஆசிரியராக இரண்டு மாத காலத்துக்கு ஒரு தற்காலிக நியமனம் பெற்றார். மாணவராக இருந்த காலத்திலேயே கல்லூரி நிர்வாகத்தினர் இவரிடம் எவ்வளவு பெரிய மதிப்பு வைத்திருந்தனர் என்பதற்கு மறைமுகச் சான்று அல்லவா இது! அவருக்கு பதினெட்டு பிராயம் கூட நிரம்பவில்லை அப்போது.

ஈசுவர்சந்திரரின் கல்வித் திறமைக்குப் பொருத்தமான ஒரு சான்றிதழை ஆசிரியர்கள் வழங்கினர். 1841-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நான்காம் தேதி கல்லூரிச் செயலாளர் ரஸ்மய் தத்தா கையொப்பம் இட்ட சான்றில் கீழ்க்கண்ட பிரிவுகளில் ஈசுவர்சந்திரர் போதுமான பாண்டித்யம் அடைந்திருப்பதாகக் கண்டிருந்தது : இலக்கணம், இலக்கியம், கவனம் (செய்யுளியற்றும் திறன்) வேதாந்த தத்துவம், நியாய தத்துவம், வான் கோளியல், சமய சம்பிரதாயச் சட்டம் (Ritualistic Law).

வாழ்க்கையின் முக்கியமான விஷயம் ஒன்றுதான் பாக்கி - திருமணம். அக்காலத்து வழக்கப்படி பதினான்கு வயதிலேயே ஈசுவர் சந்திரருக்கு அவர் தந்தையார் திருமணம் செய்வித்தார். மிதன்பூர் மாவட்டம் கிர்பாய் கிராமத்து சத்ருக்ன பட்டாச்சார்யரின் மகள் தினமயி தேவிதான், தந்தை தனயனுக்குத் தேடித் திருமணம் முடித்த பெண்.

உத்தியோக நியமனம் பெற்று இந்தியாவுக்கு வரும் ஐரோப்பியர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் கல்லூரி ஒன்றைக் கல்கத்தாவில் கிழக்கிந்தியக் கும்பினியார் நிறுவியிருந்தனர். ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரி என்று அதற்குப் பெயர். இந்து - முஸ்லீம் சட்டங்கள் உள்ளிட்ட சட்டப் பயிற்சியையும், வங்க மொழிப் பயிற்சியையும் அக்கல்லூரிப் பாடத் திட்டத்தில் சேர்த்திருந்தனர். உத்தியோகப் பயிற்சி பெறும் ஐரோப்பியர்களுக்கு வங்க மொழியைப் போதிக்கும் முதன்மைப் பண்டிதர் பணியை ஆற்ற கல்லூரி ஷெரிஸ்ததாராக மாதம் ரூபாய் ஐம்பது ஊதியத்தில் 1841-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 29-ஆம் தேதி ஈசுவர்சந்திரர் நியமிக்கப் பெற்றார்.

அலுவலுக்கிடையிலே தம் ஆங்கில ஞானத்தைச் செப்பம் செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்தார். அறிவாளியான ஈசுவர்சந்திரர், அலுவலகப் பணி நேரத்துக்குப் பிறகு முறையாகப் பாடம் கேட்டு

வந்தார். மேனாட்டுக் கல்வியில் அவருக்கு அத்தனை ஆர்வம்!

நான்காண்டுகளுக்குப் பிறகு சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் உதவிச் செயலாளராக நியமிக்கப் பெற்றார். இதற்கிடையில் ஆங்கிலத்தில் நிரம்பப் புலமை பெற்றிருந்தார். ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரியின் செயலாளர் ஜி.டி. மார்ஷல், வித்யாசாகரின் ஆங்கிலப் புலமையை நிரம்பப் பாராட்டினார் என்பது, சமஸ்கிருதக் கல்லூரியில் வேலை கோரி ஈகவர்சந்திரர் அனுப்பிய விண்ணப்பத்தின் மீது அவர் எழுதிய பரிந்துரையிலிருந்து தெரிகிறது. "ஆங்கிலத்தில் கணிசமான தேர்ச்சி அடைந்திருக்கிறார்" என்று கூறியதோடு, பொதுவாக அவரை மெச்சிக் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார் : "திறமைகளும், நற்பண்புகளும் அசாதாரணமான அளவில் இவரிடம் குவிந்துள்ளன. அறிவு, ஊக்கம் நல்லியல்பு, கண்ணியமான ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை உடையவர், மதிப்புக்கும் உரியவர் என்பது என் கருத்து".

சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் உதவிச் செயலாளராக அவர் நீண்ட நாள் இருக்கவில்லை. செயலாளர் ரஸ்மய் தத்தாவுடன் ஒத்துப்போக முடியாததால் 1847-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 16-ஆம் தேதி அப்பதவியிலிருந்து விலகிக் கொண்டார்.

ஒன்றரை ஆண்டுக்காலம் உத்தியோகமின்றிக் கழிந்தது. ஆனால் இந்தக் குறுகிய காலந்தானும் வீணாகவில்லை. புத்தகங்களை வெளியிட்டு விற்பதைத் தொழிலாக மேற்கொள்ளக் கருதி ஒரு சமஸ்கிருத அச்சகத்தையும் 'பிரஸ்டிபாஸிடரி' என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தையும், தோற்றுவித்தார். அச்சகம் சமஸ்கிருதத்திலும் வங்காளியிலும் நூல்களை அச்சிட்டது. பிரஸ்டிபாஸிடரி அப்புத்தகங்களை சேமித்து வைத்து விற்பதில் தரகு லாபம் அடைந்து வந்தது. இவ்வாறு ஒன்றை ஒன்று சார்ந்த நிறுவனங்களாக இவை இயங்கின. இரண்டும் வளர்ந்து, பிற்காலத்தில் பெரிதும் செழிப்புற்றன. ஈகவர்சந்திரருக்குக் 'கருணைக்கடல்' எனப் பொருள்படும் 'தயார்சாகர்' என்ற மற்றொரு பட்டத்தை வாங்கித் தந்த, பற்பல தரும் கைங்கரியங்களுக்கும் பணம் தேடித் தந்தவை இந்நிறுவனங்களே.

வெளியிடுவது என்றால் புத்தகங்கள் வேண்டுமே. தாமே புத்தகங்கள் எழுதுவதையும் மேற்கொண்டார். இவ்வகையில் அவர் எழுதிய முதல் நூல் 'வேதாள் பஞ்ச விம்சதி'யின் வங்க மொழியாக்கமாகும். அடுத்த ஆண்டு வங்கத்தின் சமீபகால வரலாறு ஒன்றை எழுதினார். அதற்குப் பிறகு எழுத்தார்வம் அவரை விடாது பற்றிக் கொண்டது. பொதுவாழ்க்கையில் பெரிதும் ஈடுபட்ட முக்கியஸ்தர் ஆன பிறகும் கூட எழுதுவதை ஒரு பொழுதுபோக்காக

வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

1849-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரிக் கருவூல அதிகாரியின் தலைமை எழுத்தர் பதவி காலியாயிற்று. 1849-ஆம் ஆண்டு மார்ச் முதல் தேதியிலிருந்து வித்யாசாகர் இப்பதவியில் நியமிக்கப் பெற்றார். முதன் முதலாக அவர் உத்தியோகம் பார்த்த ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரியின் தொடர்பு முன்பு அறுந்து போயிருந்தது. இவ்வாறு புதுப்பிக்கப் பெற்றது. ஆனால் இப்பதவியில் அவர் அதிகக் காலம் அமரவில்லை. இதனினும் பெரிய பொறுப்புள்ள பதவியான சமஸ்கிருதக் கல்லூரி சமஸ்கிருத விரிவுரையாளர் பணி அவரை அழைத்தது. 1850-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 5-ஆம் தேதி அப்பதவியை ஏற்றார். அதற்குப் பிறகு ஆறு வாரம் தானும் ஆகவில்லை. மாதம் 150 ரூபாய் ஊதியத்தில், அக்கல்லூரியின் முதல்வராகவே அவர் நியமிக்கப் பெற!

மேலும் சிறந்து, பெருமை பெற்று இயங்கும் வகையில் தன் கல்வித் தாயான கல்லூரியை உருவாக்கும் வாய்ப்பு. பெரும் பொறுப்பு வாய்ந்த இப்பதவி வாயிலாக வித்யாசாகருக்குக் கிட்டிற்று பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாகவே இக்கல்லூரியில் படித்தவர் அவர். அதன் குறைபாடுகள் யாவும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அந்தக் காலகட்டம் நம்நாட்டு வரலாற்றின் சூழலே மாறிக் கொண்டிருந்த 'ஈரோட்டுக்' காலம். அக்கால கட்டத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் நிறுவனமாகத் தம் கல்லூரியை மாற்றியமைக்க விரும்பினார். அதற்காகச் சீர்திருத்தங்கள் பலவற்றை வரிசையாகப் புகுத்தினார். அச்சீர்திருத்தங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படை நோக்கம் ஒன்றே - பகுத்தறிவுக்கு ஏற்ற வகையில் தம் கல்லூரி இயங்கி, சம்பூரணமான ஒரு கல்வித் திட்டத்தின்படி போதிக்க வேண்டும்; பயனுடைய பணியைச் செய்கிற நிறுவனமாக அது உருவாக வேண்டும்; வாழும் வசதி குறைவான சமூகப் பிரிவினருக்கும் தாராளமாக நுழைய வாய்ப்புக் கிடைக்க வேண்டும் என்பது.

சுதேசிக் கல்வி நிறுவனங்கள் எல்லாவற்றையும் போலவே அமாவாசைக்கும், பெளர்ணமிக்கும் மறுநாள், எட்டாவது நாள் ஆகிய இரு நாட்களும் கல்லூரி விடுமுறை என்பது பழைய வழக்கம். இவ்வழக்கத்தில் இரண்டு அசௌகரியங்கள். ஞாயிற்றுக் கிழமை விடுமுறை என்று புதிதாகப் புகுத்தப் பெற்றிருந்த பொது விதிக்கு முரண்படுவதால் நிர்வாகத்தில் பிரச்சினைகள் பல எழுந்தன என்பது ஒன்று. வளர்பிறை - தேய்பிறை என்ற பகடிக் கணக்குப்படி வரும் விடுமுறைத் தேதி மாதத்துக்கு மாதம் நெடுக

மாறி வரும் என்பது மற்றொன்று. நிலையான ஒரு பாடத் திட்டம் வகுப்பதற்கு இது ஓர் இடையூறும் ஆயிற்று. இவ்வழக்கத்தை அடியோடு களைந்துவிட்டு, புதிதாக ஏற்பட்ட ஆங்கிலப் பள்ளிகளைப் போலவே தம் கல்லூரிக்கும் ஞாயிறு விடுமுறை என்று மாற்றியமைத்தார்.

சமஸ்கிருதக் கல்லூரியில் உயர்ஜாதி இந்துக்களான அந்தணர்களையும், வைத்தியர்களையும் மட்டுமே சேர்த்துக் கொள்வது வழக்கம். இது நியாயமற்றது என்று வித்யாசாகர் கருதினாராதலால் அவ்வழக்கத்தை ஒழித்துக் கட்டினார். கல்வித் தகுதி உள்ள எந்த இந்துவும் ஜாதி வேறுபாடின்றி நுழைவுபெறும் உரிமையை வழங்கினார். நுழைவுக் கொள்கையில் இப்படி ஒரு தாராள மனப்பான்மையைப் புகுத்தியதால் சமூகத்தின் எல்லாப் பிரிவினருக்கும் கல்லூரி வாயில் திறந்தது. சமஸ்கிருதக் கல்லூரி மாணவர்களிடமிருந்து கட்டணம் வசூலிப்பதில்லை என்பது மற்றொரு பழைய வழக்கம். மனோதத்துவப்படி இது நல்லதன்று என்பதை உணர்ந்தவர் வித்யாசாகர். கைம்மாறு தராது பெறும் எந்தச் சேவையையும் மக்கள் மதிப்பதில்லை; அதைப் பயன்படுத்துவதில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. மாணவர்கள் பெருமளவில் நுழைவு கோரிப் பதிவு செய்து கொண்டார்களே தவிர, ஒழுங்காகப் பள்ளிக்குச் செல்வதில் அக்கறை காட்டவில்லை. ஆதலால் கல்லூரியின் வருகை ஏட்டுப்பதிவு வெகுமோசமாக இருந்தது. கட்டணம் இல்லாச் சலுகையை ஒழித்துவிட்டு, 1854-ஆம் ஆண்டிலிருந்து ரூபாய் இரண்டு நுழைவுக் கட்டணமும் கல்விக்காக மாதக் கட்டணம், ரூபாய் ஒன்றும் மாணவர்கள் செலுத்தியாக வேண்டும் என்று ஒரு விதியைப் புகுத்தினார். இப்படி ஒரு விதி செய்தது நியாயமானதுதான் என்பதை விளைவுகளே பின்னால் நிரூபித்தன!

ஆங்கிலம் கற்க விரும்பும் மாணவர்களின் வசதிக்காக பாடத்திட்டத்தில் அதை விருப்பப் பாடமாகச் சேர்த்திருந்து, சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு அதை எடுத்துவிட்டனர் என்று முன்னர் குறிப்பிட்டிருக்கிறது அல்லவா? இத்திட்டத்தை மாற்றுமுன் அதன் முழுப்பயனையும் அடைந்தவர் வித்யாசாகர். துரதிருஷ்டவசமாக இவ்விரும்பப் பாடத்திட்டம் 1835-ஆம் ஆண்டிலிருந்து ரத்துச் செய்யப்பட்டுவிட்டது. ஆங்கிலம் கற்பதை வித்யாசாகர் பெரிதும் விரும்பிப் போற்றினார். பழைய பாணி போதனா முறைப்படி சமஸ்கிருதம் கற்கும் மாணவர்களும் ஆங்கிலம் கற்பது அவசியம்

எனக்கருதினார். அப்போதுதான் கல்வி பூர்த்தியாகும் என்பது அவர் கருத்து. அப்படிக்கற்கத் தவறுவதால், மேனாட்டுக் கல்வியால் போஷிக்கப்பட்டு வீரியத்தோடு வளர்ந்து பெருகும் பண்பாட்டுப் பிரவாகத்தினின்றும் சமஸ்கிருதம் மட்டும் கற்கும் மாணவர்கள் விலகித் தனித்து வாழ நேரிடும். கல்வி பூரணத்துவம் அடைய இரு வகைக் கல்வியும் மாணவர்களுக்குத் தேவை. அவரே அதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டல்லவா? ஆதலால் அத்திட்டத்தை மீண்டும் புகுத்தினார் - ஒரு மாறுதலோடு. விருப்பப் பாடமாக அன்று, கட்டாயப் பாடமாகவே ஆங்கிலம் கற்பிக்கப் பெற வேண்டும் என்பது அவர் இயற்றிய புது விதி. அந்தக் கொள்கையை ஒட்டியே மேனாட்டுப் பாணியில் கணிதம் கற்பிப்பதும் அடுத்த ஆண்டிலிருந்து புகுத்தப் பெற்றது.

1835-ஆம் ஆண்டில் இக் கல்லூரியைத் தணிக்கை செய்ய வாரணாசி சமஸ்கிருதக் கல்லூரி முதல்வர் டாக்டர் பல்லான்டைனை அரசினர் வேண்டினர். தணிக்கை அறிக்கையில் வித்யாசாகர் செய்துள்ள பணியைப் பற்றி மனமாரப் புகழ்ந்து எழுதியிருந்தார் எனினும் சில புத்தகங்களை எடுத்துவிட்டு வேறு சிலவற்றைப் புகுத்துவது நலம் என்று குறித்திருந்தார். டாக்டர் பல்லான்டைனின் கருத்துகள் சிலவற்றை வித்யாசாகர் ஏற்க மறுத்தார் - சில ஏற்கும் தகையன அல்ல என்பதாலும் மற்றும் சில நாட்டு நலனுக்குப் பாதகமானவை என்ற காரணத்தாலும். அக்காலத்தில் அரசினரின் கல்வி நிறுவனங்களை நிர்வகித்து வந்த கல்விக் குழுவினருக்கும் வித்யாசாகருக்கும் இடையே, இம்மறுப்பு காரணமாக ஒரு பெரிய பூசல் கிளம்பிற்று. இதன் நுணுக்கங்களை எல்லாம் விரித்துப் பேசுதல் பயனற்றது எனினும் ஒரு புத்தகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுதல் அவசியம் - பொருள் பொதிந்த விஷயம் என்பதால்.

பிஷப் பார்க்லேயின் 'மனித அறிவின் அடிப்படை விதிகள்' (Principles of Human Knowledge) என்பதை ஒரு பாடப் புத்தகமாகப் புகுத்த வேண்டும் என்று டாக்டர் பல்லான்டைன் கூறியிருந்தார். இந்நாட்டுக்கு அது உகந்தது என்று என வித்யாசாகர் அதை எதிர்த்தார். அவர் வாதம் கீழ்க்கண்டவாறு அமைந்தது. இந்தியர்கள் மனது ஏற்கெனவே வேதாந்தக் கொள்கையில் ஊறின மனது. உயர்ந்த லட்சிய நிலையிலே நின்று, கண்முன் காணும் உலகத்தை மாயை, மித்யை என்று பேசித் தீர்த்துவிடும் இயல்புடையது வேதாந்தம். இக்கொள்கை உலகாயத்தின்பால் அலட்சிய மனப்போக்கை வளர்த்து வாழ்க்கையைப் பற்றிய நம் கருத்தையும் பார்வையையும் இதுகாறும் பாழாக்கி வந்திருக்கிறது. பார்க்லேயின்

சித்தாந்தங்களும் ஓரளவு இதே போக்கு உடையவை. ஆதலால் வேதாந்தத்துக்கு மேலாட்டுச் சிந்தனையின் ஆதரவும் கிடைத்துவிட்டால் உலகாயத முயற்சிகளின்பால் நம் நாட்டவருக்கு உள்ள அலட்சிய புத்தி மேலும் வளரும். இவ்வாறு அமைந்தது அவருடைய வாதம். கடைசியில் வித்யாசாகரே வென்றார். தம் பொறுப்பில் விட்ட பிறகு நிறுவனத்தின் உள் விவகாரங்களில் தனக்கு முழுச் செயல்கதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்று மோவாட் என்பவருக்குக் கடுமையாக ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதிகாரிகளும் வளைந்து கொடுத்தனர்,

1854-ஆம் ஆண்டில் ஸர் ஃப்ரெடரிக் ஹ்யாலிடே வங்கத்தின் துணை கவர்னராக நியமிக்கப் பெற்றார். இப்பெருமகன் அடிநாளில் ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்றவர். வித்யாசாகரிடம் நெருங்கிப் பழகியவர் ஆதலால் தம் ஆசிரியரின் மேதைமைப் பண்புகளை அவர் உணர்ந்திருந்தார். வங்கத்துப் பள்ளிகளின் கல்வித் தரத்தை உயர்த்தத் தாம் வகுத்திருந்த திட்டத்தை வித்யாசாகரின் உதவி கொண்டு நிறைவேற்ற விரும்பினார். சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் முதல்வர் பணியை வகித்துக்கொண்டே தென் வங்கத்துப் பள்ளிகளின் ஸ்பெஷல் (சிறப்புத்) தணிக்கையாளர் பணியையும் ஆற்ற நியமன உத்தரவு பிறந்தது. நாதியா. ஹூக்ளி. மிதன்பூர். பர்த்வான் ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களும் அவர் அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்டு இருந்தன என்று தெரிகிறது. இரு பதவிகளுக்குமாகச் சேர்த்து ஒட்டுமொத்த ஊதியம் ரூபாய் ஐநூறு எனத் தீர்மானம் ஆயிற்று.

கல்வித் தரத்தை உயர்த்த வித்யாசாகர் தாமாகச் சில திட்டங்களை வகுத்தார். முன் மாதிரியாக அமையும் 'மாடல் ஸ்கூல்' (லட்சியப்பள்ளி) ஒன்றை ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நிறுவத் தீர்மானித்தார். அப்பள்ளிகளின் கல்வித் தரத்தையே ஏனைய பள்ளிகள் தமக்கு அளவுத் தரமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும், அவற்றில் ஏற்கப்பெறும் புதுமைகளை ஏனையவையும் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதும் நோக்கம். சிறந்த ஆசிரியர்கள் கிடைப்பதோ அரிது. ஆதலால் லட்சியப் பள்ளித் திட்டத்தோடு ஒத்து இயங்கும் மற்றொரு திட்டமாக ஆசிரியர்களின் பயிற்சிப் பள்ளிகளை நிறுவத் தீர்மானித்தார். இவற்றிற்கு 'நார்மல் ஸ்கூல்ஸ்' (தரம் காட்டும் பள்ளிகள்) எனப் பெயர் வழங்கிற்று.

எண்ணியதை எண்ணியாங்கு எவ்வளவு திண்ணிதின் நிறைவேற்றினார் என்பதற்கு அவர் பெற்ற வெற்றிகளே சான்று. 1835-ஆம் ஆண்டு ஜூலைக்குள் அவருடைய பொறுப்பில் இருந்த நான்கு மாவட்டங்களிலும் மாவட்டத்துக்கு ஒரு லட்சியப் பள்ளி நிறுவப்பட்டு விட்டது. அந்தஅந்த பிரதேசத்தின் தேவைக்கொப்ப,

பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் கிடைப்பதற்கு வகை செய்ய, நாதியா, ஹூக்ளி, மிதன்பூர், பர்த்வான் ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களிலும் நான்கு 'நார்மல்' பள்ளிகள் திறக்கப்பெற்றன. தன் சொந்தப் பொறுப்பில் முனைந்து, ஒன்றிரண்டல்ல. முப்பத்தைந்து மகளிர் பள்ளிகளை நிறுவினார். ஹூக்ளியில் இருபது, பர்த்வானில் பதினொன்று, மிதன்பூரில் மூன்று, நாதியாவில் ஒன்று என்ற கணக்கில். இவற்றைத் திறக்கத் தம் சொந்தப் பணத்தையும் தேவையான இடமும் தந்து உதவினார். இப்படி அவர் உதவிய தொகை ரூபாய் மூவாயிரத்து நானூற்று முப்பத்தொன்பது.

கழி பேரார்வம் வித்யாசாகரை வெகுதூரம் உந்திச் சென்று விட்டது. தம் உற்சாகம் ஒரு பெரும் பூசலுக்குக் காரணமாகி. பெரும் பின்விளைவுகளுக்கு வழிகோலும் என அவர் சற்றும் எதிர்பார்த்தவர் அன்று. 1854-ஆம் ஆண்டில் உட் என்பார் அனுப்பிய கடிதத்தின்படி கல்வித் துறையின் நிர்வாக அமைப்பில் ஒரு மாறுதல் நிகழ்ந்திருந்தது. இப்போது நம் நாட்டில் நிலவும் கல்வி முறையின் அடிப்படையை அமைத்ததே மேற்கண்ட கடிதம்தான். அவருடைய பரிந்துரைகளின்படி லண்டன் பல்கலைக் கழகத்தை ஒத்த மூன்று பல்கலைக் கழகங்கள் இந்நாட்டில் நிறுவப்பெற்றன. கல்வித் துறை இயக்குநர் என்ற ஒரு புதுப் பதவியை ஏற்படுத்தி. முன்பு கல்விக் குழு ஆற்றி வந்த பணிகளை அவ்வதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தனர். டபிள்யு. கார்டன் யங் என்பவர் முதல் கல்வித்துறை இயக்குநராக வந்தார்.

வித்யாசாகர் பள்ளிகளை நிறுவிக்கொண்டு போன வேகம் துரதிருஷ்டவசமாக இளைஞரான இந்த உத்யோகஸ்தருக்குப் பிடிக்கவில்லை. வித்யாசாகரோ பணிந்து போவதாக இல்லை. இருவருக்கும் இடையே கருத்து வேற்றுமைகள் எழலாயின. வித்யாசாகரிடம் அன்பு வைத்திருந்த உதவி கவர்னர் ஸர் ஃபரெடரிக் ஹ்யாலிடே இப் பூசல்களைச் சமரசம் செய்து வந்தார். மகளிர் பள்ளிகளை நிறுவ வித்யாசாகர் தம் சொந்தப் பணத்திலிருந்து தந்து உதவிய தொகையைத் திரும்பக் கேட்டபோது விஷயம் முற்றிவிட்டது. இதைத் திருப்பித் தருவதை யங் திட்டவாட்டமாக எதிர்த்தார். வித்யாசாகர் தனக்குச் சேர வேண்டிய பணத்தைத் திருப்பித் தர வேண்டும் என்று விடாப்பிடியாகக் கேட்டார். கும்பினி இயக்குநர் குழுவின் (Board of Directors) தீர்மானத்துக்கு விடும் அளவுக்கு விஷயம் நெருக்கடியான ஒரு கட்டத்தை அடைந்துவிட்டது. தொகையைத் திருப்பித் தரக் கும்பினி நிர்வாகத்தினர் இசைந்தனர் எனினும் மேலும் மானியம் வழங்குவதை நிறுத்திவிட்டனர்.

இந்த வாக்குவாதத்தால் உண்டான கசப்பு காரணமாக வித்யாசாகர் சுதந்திரமாகச் செயலாற்ற இயலவில்லை. மேலதிகாரியாக இருந்த காரணத்தால் யங்கின் கையே ஓங்கியிருந்தது. அவருடைய குறுக்கீடு காரணமாக வித்யாசாகர் தம் மனத்துக்கு இசைந்த வகையில் பணி செய்து நிறைவு காண முடியாது போயிற்று. தம் அலுவல்களில் அவருக்கு மனம் பாவவில்லை. கடைசியில் பதவியில் இருந்து விலகத் தீர்மானித்தார் என்பதில் வியப்பில்லை அல்லவா?

ராஜினாமாக் கடிதத்தில் தாம் பதவியிலிருந்து விலகுவதன் காரணங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இவை காரணமாக அவருக்கும் உதவி கவர்னருக்கும் இடையில் ஒரு வாக்குவாதம் எழுந்தது. இப்பெருமகனின் பண்புகள் பல வெளிப்படுவதற்கு இது ஒரு வாய்ப்பாயிற்று. ஆட்சித் தலைவரை மகிழ்விக்கத்தானும் வித்யாசாகர் நெறி பிறழ் மறுத்தார். இந் நிகழ்ச்சியைச் சற்றே விவரிப்பது பயனுடையதாகும்.

1858-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 5-ஆம் தேதியிட்டு கல்வித் துறை இயக்குநர் கார்டன் யங்குக்கு அனுப்பிய ராஜினாமாக் கடிதத்தில் வித்யாசாகர் இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்: "என் உத்தியோகக் கடமைகளை நிர்வகிக்க இடையறாது மன உழைப்புச் செய்தமை காரணமாக என் உடல் நலம் மிகவும் குன்றியிருப்பதால் மதிப்புக்குரிய வங்க கவர்னருக்கு இந்தப் பதவி விலகல் கடிதத்தை அனுப்புகிறேன்."

கடிதத்தின் நான்காவது பத்தியில் அவர் சேர்த்திருந்த வாசகங்கள் பொருள் பொதிந்தவை. "இவ்வளவு பெரியதொரு நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள என்னைத் தூண்டிய சிறு சிறு காரணங்களும் சில உள. மேல் பதவிக்கு உயரும் வாய்ப்பு இல்லை என்பது ஒன்று. அமலில் உள்ள கல்வி முறையை முழு மனதுடன் ஏற்க என்னால் இயலவில்லை. மனச்சாட்சி உடைய அதிகாரி ஒருவருக்குத் தன் பணியில் இத்தகைய முழு ஈடுபாடு இருப்பது அவசியம்". மேலும், 'பணியில் மனம் பாவவில்லை' யாதலால் தம் செயல் திறம் குறைந்து வருவதை உணருவதாயும் மனச் சாட்சியோடு பணியாற்றும் ஒவ்வொரு பொது ஊழியனும் அவசியம் பேண வேண்டிய கருத்து நேர்மையைப் பேண வகையில்லை என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

ராஜினாமாவை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் மேலதிகாரிகள் தீர்மானித்தனர் எனத் தெரிகிறது. ஆனால் 'சிறு சிறு காரணங்களும்' என வித்யாசாகர் குறிப்பிட்டிருந்தவற்றை அவர் ராஜினாமாக் கடிதத்திலிருந்து தாமே களைந்துவிட வேண்டும் என விரும்பினார். வேற்று நாட்டு ஆட்சியின் போக்கையும், தம் மேலதிகாரியான

கார்டன் யங்கைக் குறைகூறும் தோரணையிலும் அவை அமைந்துள்ளன என்பது அவர்களுடைய கருத்து. ஆதலால் கடிதத்திலிருந்து இப்பகுதியை வித்யாசாகரே மனம் ஒப்பிக் களைந்துவிடச் செய்ய முதலில் கார்டன் யங் முயன்று பார்த்தார். ஆனால் வித்யாசாகரோ இசைவதாக இல்லை. உண்மையை அமிழ்த்தி மறைப்பதை அவர் வெறுத்தார். உண்மை முழுவதும் எழுத்து வடிவத்தில் பதிவாக வேண்டும் என்று விரும்பினார். ஆகவே யங் துரையின் கோரிக்கையைப் பக்குவமாக மறுத்துவிட்டார், சால்பும் சான்றாண்மையும் மிக்குடைய அப்பெருமகன்.

அரசின் பெருமையைத் தொடுகிற விஷயம் ஆதலால் இப்பூசல் ஆட்சிப் பீடத்தின் கவனத்துக்கே போயிற்று. அதுகாறும் வித்யாசாகரிடம் நட்பு பூண்டு அவருக்கு ஆதரவு தந்து வந்த வங்க உதவி கவர்னர் ஸர். ஃப்ரெடரிக் ஹ்யாலிடேக்கும், வித்யாசாகருக்கும் இடையே பலத்த வாக்குவாதம் கிளம்பிற்று. ராஜினாமாவுக்குக் காரணம் உடல் நலக்குறைவு என்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டு ஏனையவற்றை நீக்கிவிடும்படி கவர்னர் வற்புறுத்தினார். தாம் எழுதிய கடிதத்தை இம்மியும் மாற்றுவதில்லை என்ற முடிவில் வித்யாசாகரை அசைக்க கவர்னராலும் இயலவில்லை. ஹ்யாலிடேயும் வித்யாசாகரும் பரிமாறிக் கொண்ட கடிதங்களைப் படிப்பது மனதுக்குச் சற்றும் இதமாக இல்லை. ஆனால் வித்யாசாகரின் பீடும் பெருந்தகைமையும் இவற்றில் எடுப்பாகத் தெரிகின்றன என்பது மட்டும்தான் இவற்றை வாசிக்கும்போது நமக்கு ஆறுதல் தரும் விஷயம். இவ்விஷயத்தில் ஒத்த வலிமை உடைய இருவர் மல்லிடவில்லை. ஒரு பக்கம் எல்லாவற்றினும் உயர்ந்த ஆட்சிப் பீடம்; மறுபக்கம் கீழ்ப் பதவியிலுள்ள ஓர் ஊழியர். இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால் அதிகார பீடமே தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆளும் இனத்தாரின் மதிப்புக்கே இது ஊறு விளைக்கும் என ஹ்யாலிடே கருதினார்; என்ன இழந்தாலும் சரி உண்மையைக் காக்க வேண்டும் என்பது வித்யாசாகரின் உறுதி.

ஆட்சேபத்துக்கு உரிய பகுதிகளை நீக்கிவிடக் கோரி ஹ்யாலிடே எழுதியபோது வித்யாசாகர் இவ்வாறு பதில் அனுப்பினார். "தங்களுக்கு ஆட்சேபகரமாகத் தோன்றும் பகுதிகளை அகற்றுதல் முரண்பாடுடையது; கண்ணியத்துக்குப் பொருந்தாது. இக்கருத்து என் முதிர்ந்த சிந்தனையினடியாகப் பிறந்ததாகும். பதவியிலிருந்து விலக என்னைத் தூண்டிய காரணங்களுள் உடல் நலக்குறைவு ஒன்று என்பதும் உண்மை. மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக

அது ஒன்றேதான் காரணம் என்று கூற என்னால் இயலாது. உண்மை அதுவாயின், நான் நீண்ட ஓய்வு பெற்று என் உடலைத் தேற்றிக் கொண்டிருக்கலாமே”¹ வழக்கம் போலப் பெருமிதம் தொனிக்கக் கடிதத்தை முடித்திருந்தார். “சம்பந்தப்பட்ட பகுதி தங்களுக்குச் சிறிது இடைஞ்சல் தருவதாகலாம் என்று தாங்கள் கூறக் கேட்டதிலிருந்து என்றும் அனுபவித்தறியாத வருத்தம் அடைந்துள்ளேன். மனம் ஒப்பாமல்தான் என்றாலும், சிறிய அளவில்தான் என்றாலும், தங்களுக்குத் தொல்லையும் இடைஞ்சலும் விளைத்து விட்டேன் என்று எண்ணும்போது நான் படும் துயரம் சொல்லத் தரமன்று.”

தர்க்கம் அதோடு முடிவுறவில்லை. மேலும் கடிதங்கள் பலவற்றைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். கடைசியில் 1858-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 25-ஆம் தேதியிட்டு, வங்க அரசின் உதவிக் காரியதரிசி கல்வித்துறை இயக்குநருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் வித்யாசாகரின் ராஜினாமாக் கடித்தை அரசினர் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதாக அறிவித்ததோடு விஷயம் முற்றுப்பெற்றது.

அவ்வாணையைத் தொடர்ந்து, 1858 -ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 3-ஆம் தேதி சமஸ்கிருதக் கல்லூரி முதல்வர் பொறுப்பைக் கோவல் என்பார் ஏற்றுக்கொண்டார். மனதுக்கு இதமல்லாத ஒரு விவகாரம் இவ்வாறு முடிவுற்றது. எதிர்த்தவர்களைவிட வித்யாசாகரின் கையே ஒழுக்கத்தின் உயர்வு காரணமாக ஓங்கி இருந்தது என்பது நிரூபணம் ஆயிற்று. புதுத் துறைகளில் வித்யாசாகரின் மேதைமை வெளிப்பட வழியும் பிறந்தது. விரோதமான மனப்போக்குடைய மேல் திகாரி ஒருவரின் கீழ்த் தொடர்ந்து பணியாற்றி இருந்தால் பயனுடைய செயலுக்கு இடம் கிடைத்திருக்கவா போகிறது?

தாய் மொழியைப் பேணும் பணியே வித்யாசாகரின் மனதுக்கு எப்போதும் உவப்புடைய பணி. ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக, பிற துறைகளில், குறிப்பாக உத்யோகச் செயல் திறமை வடிவில் அவர் மேதா விலாசம் நெடுக வீணாகிக் கொண்டு வந்தது. ஆதலால் இத்தகு நற்பணியை அவர் மேற்கொள்வதற்கு அது இடையூறாயிற்று. நடந்தது என்னவோ இதுதான். நிர்வாகத்தினர் அவர் மேதை என்பதை முன்னரே கண்டுகொண்டனர். கல்வித் துறையைச் செப்பம் செய்து நடத்தும் பணியில் அவர் திறமையை ஈடுபடுத்தக் கருதினர். மனதுக்கு உகந்த பணியில் தம் முழு ஆற்றலையும் ஈடுபடுத்த முன்பு

1 1858-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 15-ஆம் தேதி எஃப். ஐ. ஹ்யாலிடே அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதம்.

ஒருதரம் வாய்ப்புக் கிட்டிற்று - தம் மேலதிகாரியான சமஸ்கிருதக் கல்லூரிச் செயலாளரோடு உண்டான கருத்து வேற்றுமை காரணமாக உதவிச் செயலாளர் பதவியிலிருந்து விலகியபோது. அது நிகழ்ந்தது 1847-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில். அதற்குப் பிறகு 1849-ஆம் ஆண்டின் துவக்கத்தில் ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரியில் உத்தியோகம் கிடைக்கும்வரை சுதந்திரமாக இருக்கும் சுகத்தைச் சிறிது காலம் அனுபவித்தார். அப்போது தாம் விரும்பிய துறையில் பணி செய்யவும் முடிந்தது.

சுதந்திர புருஷராக இருந்த அக்குறுகிய இடைக் காலத்தை எவ்வளவு பயனுடையதாகக்கினார் என்பதைப் பற்றி இவ்வத்தியாயத்தின் முற்பகுதியில் கூறியிருக்கிறோம். வங்க இலக்கியத்துக்குத் தொண்டாற்ற நூல்கள் எழுதினால் மட்டும் போதாது. அவற்றை வெளியிடவும் விற்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். அதனால் தான் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து இயங்கும் இரு ஸ்தாபனங்களை நிறுவினார். நூல்களை அச்சேற்ற ஒரு சமஸ்கிருத அச்சகமும், வெளியிட்டு விற்க 'பிரஸ் டெபாஸிடரி' என்ற நூல் வைப்பு நிலையமும். இரண்டும் கச்சிதமான வாணிபப் பாங்கில் நிறுவப் பெற்றவை. தாமே நூலியற்றுவதோடு வித்யாசாகர் அமைந்தாரில்லை. எழுத்துத் திறம் கைவந்த பிற நூலாசிரியர்களுக்கும் ஆர்வம் ஊட்டினார். அவர்கள் எழுதும் நூலையும் தாம் வெளியிடலாம் அல்லவா? எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று. மதன் மோகன் தர்க்காலங்காருக்கு நன்றாகக் கவிதை எழுத வரும். வித்யாசாகரின் தூண்டுதலின் பேரில் 'சிக்பாத்' என்ற தொடரில் சிறுவர்களுக்குத் தக்க பாடப் புத்தகங்களை எழுத இவர் இசைந்தார். சிறுவர்களுக்கு ஒத்த முதல் வங்க இலக்கிய நூல்கள் இவையே.

அரசினர் பணியிலிருந்து விலகியே விடுவதென்று அவர் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோது தாய்மொழித் தொண்டில் ஈடுபடும் வகையில் இடையீடில்லாத ஓய்வும் கிடைக்குமே என்ற எண்ணம் அவர் மனத்தில் மேலோங்கி இருந்திருக்க வேண்டும். ஒருக்கால் அக்காரணத்தைக் கொண்டே அவர் பதவியிலிருந்து விலகத் தீர்மானித்தும் இருக்கலாம். பதவியிலிருந்து விலகி ஓய்வு பெற்ற பிறகு இப்படிச் செய்யத்தான் திட்டமிட்டிருந்தார் என்பது அவருடைய ராஜினாமாக் கடிதத்தின் கீழ்க்கண்ட பகுதியிலிருந்து தெரிகிறது. "என் உடல் தேறிய கணத்திலிருந்து வங்க மொழியில் பயனுடைய நூல் எழுதுதலும் தொகுத்தலும் ஆகிய பணிகளை மேற்கொள்ளக் கருதியிருக்கிறேன்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

நாடு கடத்தப்பட்ட சீதை, வால்கீயின் ஆசிரமத்தில் தங்கியிருந்த கதையை பவபூதி நாடக வடிவில் எழுதி இருக்கிறார். அதைத் தழுவி வங்காளியில் 'ஸீதார் பன்பால்' என்ற நூலை வித்யாசாகர் எழுதியது இந்தக் காலகட்டத்தில்தான். அவருடைய நூல்களுள் மிகுந்த புகழ் எய்தியதும் மக்கள் மதிப்பைப் பெற்றதுமான நூல் இதுவே. 1861-ஆம் ஆண்டில் இந்நூல் வெளிவந்தது. இதற்கிடையில் சமஸ்கிருதக் காவியங்களுக்கு உரை எழுதி வெளியிடும் பணியில் வேறு முனைந்தார். காளிதாசனின் இலக்கிய மணிகளான குமாரசம்பவம், மேகதூதம், அபிஜ்ஞான சாகுந்தலம் உள்ளிட்டவை வெளிவந்தன. இந்திய நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலுள்ள கையெழுத்துப் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கிப் பாட நிர்ணயம் செய்யப் பெற்றமை அவற்றின் தனிப்பெரும் சிறப்பு. கையெழுத்துப் பிரதிகளிடையே வேறுபாடுகள் கண்டவிடத்துப் பாடங்கள் எல்லாவற்றையும் கவனத்தோடு ஆராய்ந்து மூலம் இப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று, தன் அறிவுக்குத் தோன்றிய பாடத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கிறார்.

ஒரு சிறு வாழ்க்காலில் ஓடித் தீர்ந்துவிடுவதன்று அவர் செயலாற்றல். இலக்கியத் தொண்டின்பால் நிரம்பப் பற்றுக் கொண்டிருந்தாலும் வேறு துறைகளும் அவரைத் தம்பால் இழுத்தன. இலக்கியப் பணியின் மன ஒருமைப்பாட்டைக் கலைத்த விஷயங்களில் ஒன்று, இந்துச் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலையை உயர்த்தப் பேரார்வம் கொண்டு அவர் போராடி வந்தமை. வெகு காலமாக இவ்விஷயத்தில் பற்றுக் கொண்டவர் அவர். சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் முதல்வர் பதவி வகித்து வந்த காலத்திலிருந்தே இந்துக் கைம்பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ளும் உரிமைக்காக, இந்துச் சமூகத்தின் மரபைப் பேணும் வைதீகப் பிரிவினரை எதிர்த்துத், தளராது போராடி வந்தவர்.

1856-ஆம் ஆண்டில் இவ்வுரிமையை வழங்கும் சட்டத்தை அரசினர் இயற்றியமைக்கு வித்யாசாகரின் முயற்சியே வழி வகுத்தது. இதைப் பின்வரும் அத்தியாயம் ஒன்றில் மீண்டும் பார்ப்போம்.

வங்கத்து அந்தணர்களிடையே வழக்கிலிருந்த பலதார மணம் மற்றொரு பிரச்சினை. இவ்விஷயத்தைச் செவ்வனே புரிந்து கொள்ள இதற்குப் பின்னணியான சிலவற்றை வாசகர்கள் அறிந்திருப்பது அவசியம். வங்கத்தில் நூற்றாண்டுகள் பலவாக பௌத்த சமயம் மேலோங்கி, இந்துச் சமயம் சீரழிந்து போயிற்று. ஆதிசூர் வங்காளத்தின் அரியணை ஏறிய பிறகு பிராமணியத்தை உயிர்ப்பிக்க ஆர்வம் கொண்டார். சாமானிய வைதிகச் சடங்குகள் தாமும்

தெரியாத நிலைக்கு அக்காலத்து அந்தணர்கள் இழிந்து போயிருந்தனர். திருமண விஷயத்தில் ஜாதி வேறுபாடு பார்ப்பதிலும் அலட்சியமாக இருந்து வந்தனர்.

- முதல் பிரச்சினையைத் தீர்க்கக் களெளஜிலிருந்து ஐந்து பிராமணர்களை ஆதிசூர் வருவித்தார். வைதிக கர்மாக்களைப் புரிவது எங்ஙனம் என்பதை உள்ளூர்க்காரர்களுக்குக் கற்பிக்கவே இவ்வேற்பாடு. அடுத்து, இழிந்த இனத்தாரோடு இரத்தக் கலப்பு நிகழ்வதைத் தவிர்த்து அந்தணர்களின் இன உயர்வைப் பேண 'குலீன்' நடைமுறை என்று ஒன்றைப் புகுத்தினார். சில அந்தணக்குடும்பங்களுக்குத் தனிப் பெருமையையும், பதவியும் வழங்கி அவர்களைக் 'குலீனர்கள்' என வகுத்து அவரவர்கள் வகுப்புக்கு வெளியே மணஉறவு கூடாதென்று தடைவிதித்தார். ஆரம்ப கட்டத்தில் 'குலீன்' சம்பிரதாயம் சரியாக இயங்கிற்று. பல தலைமுறைகளுக்குப் பிறகு தேவிபார் கடக் என்று ஒருவர் தோன்றினார். சமூக வாழ்க்கையில் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்று, அதிகாரம் வகித்தவர் இவர். மேலும் ஒரு சம்பிரதாயத்தைப் புகுத்தல் அறிவுடைமை என்று இவருக்குத் தோன்றிற்று. மேலே குறிப்பிட்ட குடும்பங்களுள் சில விரும்பத் தகாத பழக்கங்களில் ஈடுபடுவதைக் கண்டுபிடித்து அவர்களை இழிந்தவர்கள் என்று ஒதுக்கினார். குலீனர்களை அவரவர்கள் ஆசார சாதனைகளுக்கு ஏற்ப உட்பிரிவுகளாக வகுத்தார். மிக உயர்ந்தோர் என அவருக்குத் தோன்றியவர்களை ஒரு பிரிவாகவும், அவரினும் குறைந்தோராகத் தோன்றியோரை இரண்டாவது படியிலும் வைத்துத் தரம் பிரித்தார். திருமணங்கள் இந்த உட்பிரிவுகளுக்குள்ள்தான் நடக்க வேண்டும் என்று ஒரு விதியும் புகுத்தப்பெற்றது. இதனால் குறிப்பிட்ட சில குடும்பங்கள் வேறு சிலவற்றோடுதான் திருமண உறவுகள் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்ற ஏற்பாடு அமலில் வரவேண்டியதாயிற்று. இதற்கு 'மேள் பந்தன்' என்று பெயர்.

இங்ஙனம் ஒரு புதுத்தடை விதி உண்டானதே குலீனர்களான அந்தணர்களிடையே பலதார மணம் வளரக் காரணம் ஆயிற்று. பெண் என்று ஒருத்தி பிறந்துவிட்டால் திருமணம் அவளுக்கு இன்றியமையாத ஒரு மங்கலம். கட்டாயமாக மணமுடித்து வைக்க வேண்டும் என்ற நிலையில் பெற்றோர் மணமகனைத் தேடிப் பிடிப்பதில் கவலைகொள்வது இயல்பு. மேற்கண்ட தடைவிதி காரணமாக, விதிக்குட்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த மணமகன் கிடைத்தற்கரிய சரக்கானான். அத்தகைய மணமகனுக்கு ஏகக் கிராக்கி. இவ்வாறாக, திருமணம் என்ற மங்கலச் சடங்கு ஒன்று நடந்தால் போதும்: மணமகனுக்கு ஏற்கெனவே தாரங்கள் உள்ளனரா

என்பதெல்லாம் விசாரிக்க வேண்டியதில்லை என்ற அளவுக்கு நிலைமை சீர்கெட்டுவிட்டது. பன்னிரு மனைவியர் உடனுறையும் எழுபதாண்டுக் கிழவருக்கும் ஐந்து பிராயத்து மதலைச் சிறுவனுக்கும் ஒத்த மவுசு. ஒத்த கிராக்கி!

இந்த அவக்கேட்டை எதிர்ப்பதில் வித்யாசாகருக்குக் கை கொடுத்து உதவியவர் பர்த்வான் அரசர் மகாராஜா மஹ்தாப் சந்த என்பவர். பிரச்சினை எவ்வளவு பெரிது என்பதை அவர் ரத்தினச் சுருக்கமாக விமரிசித்திருக்கிறார். அவர் சொற்கள் வருமாறு :

“கூலின்கள் (குலீனர்கள்) பணத்துக்காகத் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனரேயன்றி திருமணத்தால் ஏற்படும் கடமைகளை நிர்வகிக்கும் நோக்கமே அவர்களுக்கு இருப்பதில்லை. மணஉறவின் சுகபோகங்கள் அதிகமாகக் கிடைக்க வேண்டியது பெண்டிருக்கல்லவா? பெயரளவில் திருமணமான பெண்கள் பலருக்கு தாம்பத்ய சுகம் என்றாவது ஒருநாள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கைகூட இராது. இதயத்தில் இயல்பாக எழும் காதல் உணர்ச்சிகளுக்குப் போக்கிடம் இன்றித் தவித்து, மனம் ஒடிந்து, சாம்புவர். அல்லது கல்வியறிவு குறைந்த நிலையில், உணர்ச்சி வேகத்தின் கொடுமையால் ஒழுக்கக்கேட்டில் இறங்குவர், வஞ்சிக்கப் பெறுவர்”¹.

இந்துக் கைம்பெண்களுக்கு மறுமண உரிமை உண்டு எனச் சட்டம் நிறைவேறிய உடனேயே குலீனர்களிடையே வழக்கிலிருந்த பலதார மணத்தைத் தடை செய்யவேண்டும் என்ற இயக்கமும் தொடங்கியதாகத்தெரிகிறது. ஆனால் இவ்வியக்கம் வலுப்பெறவில்லை. 'சிப்பாய்க் கலகம்' என வரலாற்று நூல்களில் குறிப்பிடப்பெறும் அரசியல் கொந்தளிப்பு அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் நிகழ்ந்தது. அதைத் தொடர்ந்து நாட்டில் அமைதி குன்றி இயல்பான சூழல் இல்லாதாயிற்று. அவ்வியக்கம் வலுவற்றுப் போனமைக்கு ஒருவேளை இவ்வமைதியின்மை காரணமாகலாம். சமூகப்பிரச்சினைகளை மக்களோ அரசினரோ கவனிக்க உகந்த காலம் அல்லவே.

1860-ஆம் ஆண்டு கடந்த பிறகே வித்யாசாகர் இவ்வியக்கத்தின்பால் அக்கறை காட்டி, அதற்குத் தலைமை ஏற்றார். இந்தத் தீமையை வேரோடு கொன்று களைந்தெறியக் குலீனர்களின் திருமண விஷயமாக தேவிபார் என்பவர் புகுத்திய தடைவிதிகளை எடுத்து விடுவதே சிறந்த வழியென வித்யாசாகர் கண்டுகொண்டார். குலீனர்களின் எல்லா உட்பிரிவுகளுக்கிடையிலும் திருமணம் நடப்பது

1 சண்டி சரண் பானர்ஜி, 'வித்யாஸாகர்', அத்தியாயம் VIII

அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது வித்யாசாகரின் கருத்து.

தமக்கே உரிய எழுச்சியோடு இயக்கத்தைத் துவக்கினார். சாதகமான ஒரு சூழலை உருவாக்கும் நோக்கத்தோடு பூர்வாங்கமாக, சிறு கையேடுகளை வெளியிட்டார். இதைத் தொடர்ந்து 21,000 பேர் கையொப்பமிட்ட விண்ணப்பம் ஒன்றை அரசினருக்கு அனுப்பினார். பலதார மணத்தைச் சட்டம் இயற்றித் தடை செய்தல் நலம் என்று அதில் அரசினருக்கு யோசனை கூறி இருந்தது. 1866-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 18-ஆம் தேதியைத் தாங்கிய அவ்விண்ணப்பத்தில் நாதியா அரசர் மகாராஜா சதீஷ் சந்திர ரே, ராஜா ராஜேந்திர மல்லிக், மஹரிஷி தேபேந்திரநாத் தாகூர், ராஜேந்திரலால் மித்ரா ஆகியோரும் கையொப்பம் இட்டிருந்தனர். எல்லாவற்றுக்கும் அடியில் வித்யாசாகர் கையொப்பம் இட்டிருந்தார். அரசினர் இதற்கு இணங்கவில்லையாதலால் விண்ணப்பம் வெற்றி பெறாமற் போயிற்று.

அந்தக் காலகட்டத்திலேயே உயர்தரக் கல்வியைப் பரப்பும் விஷயத்திலும் வித்யாசாகர் அக்கறை காட்டலானார். கல்வித் துறையைச் சீரமைக்க உட்துறை செய்த பரிந்துரையை அரசினர் ஏற்றுக்கொண்டபோது இந்துக் கல்லூரி அரசினரின் வசமாயிற்று. அதற்குப் 'பிரலிடென்ஸி (மாநிலக்) கல்லூரி' எனப் பெயர் சூட்டப்பெற்றது. கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்தையும் நிறுவி, இப்போது நடைமுறையில் உள்ளது போன்ற கல்விப் பயிற்சியையும் தொடங்கி இருந்தனர். உயர்தரக் கல்வி முற்றும் அரசினர் பொறுப்பில் இருந்தது. ரெவரன்ட் டீ.ஃப்பின் பள்ளி, கல்லூரியாக உயர்த்தப்பெற்றது. இப்போது அதற்கு ஸ்காட்டிஷ் சர்ச் கல்லூரி என்று பெயர் வழங்கி வருகிறது.

மேற்கண்டதுதான் இளைஞர்களின் கல்லூரிப் படிப்பு விஷயத்தில் வித்யாசாகர் அக்கறை கொள்ளத் தொடங்கியபோது நிலவிய சூழல். கல்கத்தா பயிற்சிப்பள்ளி (ட்ரெயினிங் ஸ்கூல்) என்றொரு பள்ளி சங்கர் கோஷ் சந்தில் துவங்கப்பெற்றிருந்தது. அதன் நிர்வாகக் குழுவினரிடையே எழுந்த பூசல் காரணமாகப் பள்ளி மூடப்படும் தறுவாயிலிருந்தது. இச்சிக்கலிலிருந்து தம்மை மீட்க ஒரு சாரார் வித்யாசாகரைக் கோரினர். 1864-ஆம் ஆண்டு வித்யாசாகர் செயலாளராகப் பொறுப்பேற்று, அப்பள்ளிக்கு 'இந்து மெட்ரோபாலிட்டன் ஸ்கூல்' எனப் பெயர் சூட்டினார். சங்கிலித் தொடர்போல எதிர்வீச்சுகள் பல தோன்றின - இதைத் தொடர்ந்து, அப்பள்ளியே கல்லூரியாக உயர்த்தப்படுவதில் போய் மங்கலமாக முடிந்தது விஷயம்

வித்யாசாகரின் பராமரிப்பில் பள்ளி செழித்து ஒங்கிற்று. கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகத்தின் நுழைவுத் தேர்வில் இப்பள்ளி மாணவர்கள் பலர் தேறி, கல்லூரியில் நுழையும் தகுதியைப் பெற்றனர். இவர்களுள் பலர் எளிய இந்துக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள். அரசினரின் இராஜதானிக் கல்லூரியில் (மாநிலக் கல்லூரி) சேர்ந்து படிக்கப் போதுமான பொருள் வசதி அற்றவர்கள். குறைந்த கட்டணம் வசூலித்து வந்த டிப்பின் கல்லூரியில் இவர்கள் சேரலாம்தான். ஆனால் அதில் ஒரு சிக்கல் இருந்தது. கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவ, மாணவர்களைத் தூண்டுகின்றனர் அக்கல்லூரி நிர்வாகிகள் என்ற கருத்து மக்களிடையே பரவி இருந்தது.

இத்தகையதொரு அலைக்கழிக்கும் நிலைதான், தம் பள்ளியைக் கல்லூரியாக உயர்த்த வித்யாசாகரைத் தூண்டிற்று. இந்துக்களால் நடத்தப்பெறும் ஒரு கல்லூரி வாயிலாக குறைந்த கட்டணத்தில் உயர்தரக் கல்வி புகட்டுவதே இந்த இக்கட்டுக்குப் பரிசாரம் என்று அவர் கருதினார். கல்கத்தா பல்கலைக்கழக ஆட்சிக்குழு (சின்டிகேட்)வில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த ஈ.ஸி. பெய்லி துரைக்கு 1872 - ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 27 - ஆம் தேதி எழுதிய கடிதத்தில் வித்யாசாகர் சில விஷயங்களை ஒளிவுமறைவு இன்றியே விமரிசித்திருப்பதிலிருந்து அவருடைய கருத்து என்ன என்பது தெரிகிறது. அக் கடிதத்தில் விஷயத்துக்குச் சார்பு உடைய பகுதி வருமாறு :

“எங்கள் நிறுவனத்தை உயர்நிலைப் பள்ளியாக, (கல்லூரியாக) மாற்ற வேண்டியது மிகவும் அவசியம் என்பது எங்கள் கருத்து ; இதை நாங்கள் வலியுறுத்திக் கூறுகிறோம். எவ்வளவு அழுத்திக் கூறினாலும் போதாது, இவ்விஷயத்தில் நாங்கள் எத்தனை ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை விளக்க. நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த இளைஞர்களால் இராஜதானிக் கல்லூரி வசூலிக்கும் உயர்ந்த கட்டணத்தைச் செலுத்த இயலாது. சமய பிரசாரக்கர்கள் நடத்தும் கல்லூரிகளுக்குத் தம் மக்களை அனுப்பவோ பெற்றோர்களுக்கு மனமில்லை. அதனால் மெட்ரிகுலேஷனுக்கு மேற்பட்ட கல்வி முயற்சியை அறவே கைவிடும் நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளாகிறார்கள். இந்த நிறுவனம் அத்கையோருக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமையும்”.

வித்யாசாகரின் கோரிக்கை ஏற்றுக்கொள்ளப் பெற்று 1842-ஆம் ஆண்டு முதல் கல்கத்தா பல்கலைக்கழக கலைப்பிரிவின் முதல் தேர்வு எழுத மாணவர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் உரிமை, இப்பள்ளிக்கு வழங்கப் பெற்றது. பெரும் பரபரப்பை உண்டாக்கும் அளவுக்கு இப்பள்ளியின் கல்வித்தரம் உயர்ந்து நின்றது. ஆங்கிலேயர்களை

ஆசிரியர்களாக நியமிக்காமல் ஆங்கிலம் வாயிலாகக் கல்வி புகட்டும் நிறுவனம் ஒன்று, அதுவும் அரசின் தொடர்பு அற்றோரால் நடத்தப்பெற்று, வெற்றிகரமாக இயங்குவதென்பது நம்பத் தக்கதாயில்லை. ஆனால் வித்யாசாகரின் கல்லூரி பெயரெடுக்கவே செய்தது. பல்கலைக்கழகத்தோடு இணைப்புப் பெற்ற இரண்டே ஆண்டில், அதாவது 1847-ஆம் ஆண்டில், இப்பள்ளி மாணவன் ஒருவன் எஃப்.ஏ. தேர்வில் மாநிலத்திலேயே இரண்டாவது இடம் பெற்றுத் தேறி, குறைகூறத் துடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களை எல்லாம் திணற அடித்தான். இத்தகைய சாதனைக்குப் பிறகு கல்லூரியின் தரத்தை உயர்த்துவது எளிதாயிற்று. பி.ஏ.தேர்வுக்கு மாணவர்களை அனுப்பும் உரிமை பெற்ற முதல்வகுப்புக் கல்லூரியாக அங்கீகாரம் வழங்கினார். வித்யாசாகரின் திறமையான நிர்வாகத்தால் கல்லூரி செழித்து வளர்ந்து, 1887-ஆம் ஆண்டில் சொந்தக் கட்டடத்தில் குடியேறிற்று.

கடுமையான உழைப்பு மெல்ல மெல்ல உடல்நலத்தைப் பாதித்தது. இன்ன நேரத்தில் சந்திப்பேன் என்று அன்னைக்குத் தந்த வாக்கைக் காக்க, தாமோதர் ஆற்றின் வெள்ளத்தை ஒரு பொருட்டாக எண்ணாமல் அனாயாசமாகக் கடந்த உடல் வலிமையுடையவர் வித்யாசாகர். படிப்படியாகத் தாம் நோயாளியாகிக் கொண்டு வருவதை உணர்ந்தார். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலும் அவர் செய்த சேவைகளுக்காக சிறப்புகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து குவிந்தன. 1864-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் லண்டன் ராயல் ஏஷியாடிக் சொசைட்டி அவரைக் கௌரவ அங்கத்தினராகத் தேர்ந்தெடுத்தது. 1883 -ஆம் ஆண்டில் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டத்தை ஒட்டி அரசியார் அவருக்குக் 'கமாண்டர் ஆஃப் தி இண்டியன் எம்பயர்' என்ற பதவியை வழங்கினார்.

1891-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 29-ஆம் தேதியன்று இயற்கை எய்தும்வரை நோய்த் துன்பத்தைப் பொறுமையோடு தாங்கிவந்தார். காலமானபோது அவருக்கு வயது எழுபத்தொன்று. அதற்கு மூன்றாண்டுக்கு முன்னரே அவர் மனைவி காலமாகியிருந்தார். நன்காட்டுக்குச் சடலத்தை எடுத்துச் செல்கையில் மறைந்த அப் பெருமகனுக்கு மரியாதை காட்டும் வகையில் மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டு குழுமினர். 1891 - ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 27-ஆம் தேதி கல்கத்தா நகர மன்றத்தில் நிகழ்ந்த இரங்கற் கூட்டத்தை வங்கத்தின் உதவி கவர்னர் ஸர். சார்ல்ஸ் எலியட் தலைமை தாங்கி நடத்தினார். பெருந்தகையின் மறைவுக்கான துக்க நாட்கள் பொருத்தமான இந் நிகழ்ச்சியோடு முடிவுற்றன.

பெண்ணுரிமைப் போர் வீரர்

சமுதாயத்தின் பொதுமனதுக்குள் ஏதோ விசித்திரமான ஒரு ரசாயனக் கிரியை நடந்துதான் முக்கியஸ்தர் ஒருவருக்கு வெகுஜன வாக்காக ஒரு பட்டம் சித்திக்கிறது. 'வித்யாசாகர்' என்ற பட்டத்தை ஈசுவர்சந்திரர் ஒரு ஸ்தாபனத்திடமிருந்து பெற்றார் - தம் கல்வியின் ஈட்டத்துக்காக. கிட்டத்தட்ட அதே அளவு வழக்குப் பெற்றுவிட்ட 'த்யாசாகர்' என்ற மற்றொரு பட்டத்துக்குப் பின்னால் என்ன ரசாயனக் கிரியை நிகழ்ந்தது என்பது யாருக்கும் தெரியாது. வித்யாசாகர் செய்த எண்ணற்ற அறச்செயல்கள், அருட்செயல்கள் வாயிலாக நிலைபெற்றுவிட்ட புகழின் விளைவு அந்தப் பெயர். அப்புகழை உறுதி செய்வது போல, மக்கள் கருத்து தன் முத்திரையைப் பதித்து அவருக்கு வழங்கி இருக்கிறது ஒரு பட்டத்தை.

இத்தகைய ஒரு பெருமகன் பெண்ணுரிமைக்காகக் கச்சை கட்டிக்கொண்டு போராடினோருள்ளும் தலைசிறந்து நின்றார் என்பதில் வியப்பென்ன! அவரை வலுக்கட்டாயமாக இவ்வரங்கத்துக்கு இழுத்து வந்தது அவர் பரிவேயன்றி வேறில்லை. அக்காலத்து இந்துச் சமூகத்தில் அருவருக்கத்தக்க புண்கள் எத்தனையோ இருந்தன. அவற்றுள் அவர் கவனத்தைக் கவர்ந்தது மாதரை இழிவு செய்து வந்த மடமை. ஆடவருக்கு ஒரு நீதி, மாதருக்கு வேறொன்று என ஒரு சாராருக்குச் சலுகை தந்தும் மற்றவருக்குச் சலுகை மறுத்தும் வந்தனர். அக்காலத்து இந்துக்கள். வாழும் வகைக்கு மாதர் ஆடவரைச் சார்ந்திருத்தல் என்ற பொருளாதார அமைப்பிலிருந்து கிளைத்தெழுவது இந்நிலை. தங்கள் கை ஓங்கியிருப்பதைச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு ஆண்கள் சில உரிமைகளைத் தமக்கே ஏகபோக மாக்கியும் அவ்வுரிமைகளைப் பெண்டிருக்கு வழங்க மறுத்தும் வந்தனர். பார்க்கப்போனால் மனித இனம் முழுவதிலுமே இந்நிலை உண்டு. வங்கத்து ஆடவர், பெண்டிர் பால் கொண்டிருந்த கருத்துகளில் இவ்விழிந்த போக்கு வெகு முனைப்பாபிருந்ததாக வித்யாசாகர் கருதினார்.

பலதார மணத்தை எதிர்த்து அவர் எழுதிய கையேடு ஒன்றில் அவர் சிந்தனை எவ்வழி இயங்கிற்று என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அதன் ஒரு பகுதி இவ்வாறு பேசுகிறது

"இருபாலாருள் பெண்டிர் வலிமை குறைந்தோர். வலிமையில்

குறைந்த அவர்களை ஆடவர்கள் அடக்கியாளும் வகையில் சமூகம் அமைந்திருப்பதுதான் அதன் குறை. இந்நிலை காரணமாகப் பெண்கள் உரிமையற்றும். மிதித்து நசுக்கப்பட்டும் தம் வாணாளைக் கழிக்கின்றனர். சமூகத்தில் ஆடவர்களின் கை ஓங்கி இருப்பதால் பெண்டிரைக் கொடுமையாகவும், நீதியின்றியும், தம் மனம் போன படியும் அவர்கள் நடத்துகிறார்கள். பரிகாரம் இன்மையால் பெண்டிர் இவற்றையெல்லாம் பொறுத்துக்கொள்வதன்றி வேறு வழியில்லை. உலகெங்கணும் பெண்களின் நிலை ஏறத்தாழ இதுதான் என்றாலும் குரூரமும், தன்னலமும் பரிவின்மையும் மிகுந்திருக்கும் இந்த துரதிருஷ்டம் பிடித்த நாட்டுப் பெண்களின் இழிநிலைக்கு ஈடு இணை எங்குமே இல்லை.”

இயல்பாகவே கசிவுடைய அவர் இதயம் இந்நிலை கண்டு உருகிற்று என்பதில் வியப்பில்லை அல்லவா? தன்னலம் மிகுந்த ஆடவர் சமூகத்தால் பலவந்தமாகத் திணிக்கப்பட்ட சமூக அநீதிகளை எதிர்த்துப் போராடி, பெண்களின் நியாயமான உரிமைகளைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் இறங்கி நடத்த. போர் முறை ஒன்றை வகுத்துக்கொண்டார். நீண்டநாள் நடந்த இப்போராட்டம், அவர் வாணாளில் ஒரு பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது; அவர் ஆற்றலை மட்டும் அன்று, பொருளையும் கூட உறிஞ்சி விட்டது.

அவருடைய போர்த்திட்டம் - வியூக வகுப்பு என்ன என்பதைப் பார்ப்போம். மூன்று முனைகளிலே மாதர் உரிமைக்காக அவர் போர் தொடுத்தார். பெண்களை அடக்கி வைப்பதற்கு முதல் ஏதுவாவது அவர்களுடைய வலிமைக்குறைவு அல்லவா?

இக்கொடுமையைக் களைய அதன் வேரையே தாக்குவது தான் சிறந்த வழி. கல்வியறிவும், அதன் வாயிலாகத் தம் உரிமைகள் இவை என்ற உணர்வும் பெற்று, பெண்கள் தாமே, போராடி, தம் உரிமைகளைப் பெற வேண்டும் என விரும்பினார். ஆதலால் பெண்களுக்குக் கல்வி வாய்ப்புத் தருவது எல்லாவற்றுள்ளும் முக்கியமானது எனக் கருதினார். இதுவே மகளிர் கல்வியைத் தம் திட்டங்களின் முன்னணியில் அவர் வைத்தமைக்குக் காரணம். அடுத்தது, ஆடவர்களுக்குள்ள உரிமைகளைப் பெண்டிரும் பெறுவதற்கு இடையூறாக இருந்தவற்றைக் களைதல். ஆதலால் இந்துக் கைம்பெண்டிர் மறுமணம் செய்துகொள்ளும் உரிமையைப் பெறுதல் என்பதை அடுத்தபடியாக வைத்தார். இவ்விஷயத்துக்குச் சார்புடையது இந்துக்களிடையே ஆடவர் பலதார மணம் புரிவதைத் தடுப்பது எனும் அடுத்த திட்டம். தாம்பத்ய உறவில் ஆணும்

பெண்ணும் சமம் என்றால் பலதார மணம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். அதுதானே சமூக நீதி.

மேனாட்டுப் பண்பாடு நம் சமூகவாழ்வின் மீது மோதியதன் விளைவாக 1820-ஆம் ஆண்டுக்கும் 1830-ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே இந்துச் சமூகத் தலைவர்கள் மகளிர் கல்வியைப் பற்றி நினைத்ததுண்டு. சேவாபஜார் ராஜா ராதாசந்த தேப்' இவ்விஷயத்தில் முனைந்து 'கல்கத்தாவிலும் அதன் சுற்றுப் புறத்திலும் உள்ள மகளிரின் கல்வி அபிவிருத்திக்காக' ஒரு மாதர் சங்கத்தை நிறுவினார்.¹ இவ்வியக்கம் தனக்குரிய காலத்துக்கு முன்னரே தேன்றிவிட்டது போலும். மக்களாதரவைப் பெறாத காரணத்தால், குறைப்பிரசவமாகப் பிறந்து, இறந்தும் போயிற்று.

அதற்குப் பிறகு ஓர் இருபதாண்டு ஆயிற்று - மகளிர் கல்வி முயற்சிக்கு மீண்டும் வாய்ப்புண்டாக. ஆங்கிலப் பெருமகன் ஒருவர் இத் துறையில் முனையவேண்டும் என்பது விதியின் போக்கோ என்னவோ! கவர்னர் ஜெனரலின் நிர்வாகக் குழுவின் சட்ட இயல் அங்கத்தினரான ஜே. டபிள்யூ. பெத்யூன் பரிவு மிகுந்த ஒரு பெருமகன். கிழக்கிந்தியக் கும்பினியின் கல்விக் குழுவின் தலைமைப் பதவியும் இவருக்கே வாய்த்துக்கொண்டது. மகளிர் கல்வியின் பால் இவர் அக்கறை காட்டியதும் ஒரு மகளிர் பள்ளியைத் துவக்கத் தீர்மானித்ததும் உத்தியோக முறையில் இயல்புதானே. கல்கத்தாவின் வட பகுதியில் இப்போது 'அஸாத் ஹிந்த் பாக்' எனப் பெயர் சூட்டப்பெற்றிருக்கும் கார்ன்வாலிஸ் தடாகத்துக்கும் மேற்கில் அமைந்த காலியிடத்தில் 1849-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 7-ஆம் தேதி பெத்யூன் துரையின் ஆதரவுடன் கல்கத்தா மகளிர் பள்ளி தொடங்கப்பெற்றது. இப்பள்ளியைத் திறம்பட நிர்வகிக்க பரிவும், கற்பனை வளமும் விளைத்திட்பமும் உடைய ஒரு செயலாளர் இருப்பது அவசியம் என பெத்யூன் துரை கருதினார். இப்பண்புகள் நிரம்பப் பெற்றவரான வித்யாசாகரை அவர் தேர்ந்தெடுத்தமை இயல்புதானே. துரையும் தமக்கு உகந்ததாக இருந்தமையால் வித்யாசாகரும் இவ்வழைப்பை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டார்.

இவ்விரு பெருமக்களும் ஒத்துழைத்து ஆதரித்ததால் பள்ளி செழித்தது. அதற்கு முந்திய தலைமுறையில் தாம் சிறுவர்களுக்காகத் தொடங்கிய பள்ளியை டேவிட் ஹேர் அக்கறையோடு வளர்த்தது போலவே பெத்யூனும் தாம் தொடங்கிய பள்ளியைக் கவனித்து வந்தார். அடிக்கடி பள்ளியைப் பார்வையிட்டு சிறுமியருக்குப்

1 பியாரி சந்த் மித்ரா, 'டேவிட் ஹேரின் வாழ்க்கை வரலாறு'.

பரிசுப்பொருள்கள் வழங்கியதுமன்றி சில வேளைகளில் அவர்களைத் தம் முதுகில் ஏறிச் சவாரி செய்ய விடுவதும் உண்டு. வித்யாசாகர் தம் பங்குக்கு நிர்வாக அமைப்பை ஊன்றிக் கவனித்து, சீர்செய்து, அடிப்படைகளை உறுதியாக்குவதில் முனைந்தார். சிறுவர்களுக்குக் கல்வி வாய்ப்புத் தருவது போலவே சிறுமியருக்கும் வசதி செய்து தருதல் பெற்றோர் கடமை என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்த, அவர் ஒரு புது உத்தியைக் கையாண்டார். சிறுமியரைப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்லும் குதிரை வண்டியின் மீது 'அதைப் போலவே மகளையும் பேணி வளர்த்து மிகுந்த கவனத்துடன் கல்வி பயிற்றுவித்தல் வேண்டும்' எனப் பொருள்படும் மனு ஸம்ஹிதை வாசகம் ஒன்றை எழுதுவித்தார்.

தூரதிருஷ்டவசமாக 1851-ஆம் ஆண்டு பெத்யூன் நோய் வாய்ப்பட்டு அகால மரணமடைந்தார். மகளிர் கல்வியின்பால் அவர் கொண்டிருந்த அக்கறையால் அவர் மேற்கொண்ட ஒரு செயலே அவர் முடிவுக்குக் காரணமாயிற்று என்பது எவ்வளவு துன்பம் தரும் செய்தி! ஆற்றின் மேலைக்கரையிலுள்ள ஜனாய் என்ற பகுதியிலுள்ள மகளிர் பள்ளியைப் பார்வையிட பெத்யூனை அழைத்திருந்தனர். இதற்காக அவர் குதிரை வண்டியில் வெகுதூரம் செல்ல வேண்டிருந்தது. வழியிலே பெரும் மழை பிடித்துக்கொண்டது. இதைத் தொடர்ந்து கண்ட காய்ச்சலே அவருக்கு நமனாயிற்று. அவர் எழுதிவைத்த உயிலில் தாம் நிறுவிய பள்ளிக்கு நிறையப் பணம் ஒதுக்கியிருந்தார் - ஏறத்தாழ அதன் கட்டடத்துக்கு வேண்டிய அளவு பணம். ஆழ்ந்த நன்றியுணர்வு காரணமாக நிர்வாகிகள் அப்பள்ளியின் பெயரை மாற்றி, மறைந்த பெருமகளின் நினைவை நிலைபெறச் செய்யும் வகையில் 'பெத்யூன் ஸ்கூல்' என்று அதற்குப் புதுப்பெயர் சூட்டினர். பிறகு மகளிர் கல்லூரியாக அது உயர்ந்தது.

தென் வங்கத்துப் பள்ளிகளின் தணிக்கையாளர் பதவியில் இருந்தபோது வித்யாசாகர் மகளிர் கல்விக்குச் செய்த சேவையைப்பற்றிக் கடந்த அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். அப்போது தம் சொந்தப் பொறுப்பிலேயே நாதியா, மித்னப்பூர், ஹூக்கிளி, பர்த்வான் ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களிலும் மகளிர் பள்ளிகளைத் தொடங்கியதோடு நிற்காமல் அரசினரின் மானியம் கிடைக்கும்வரை தம் சொந்தப் பணத்தைக் கொண்டு அவற்றை நிர்வகித்தும் வந்தார் என்பதையும் கண்டோம். ஆதலால் அதைப்பற்றி இங்கே விவரிக்கத் தேவை இல்லை.

மகளிர் கல்வியின்பால் மிகுந்த அக்கறை உள்ளவரான மிஸ் மேரி கார்ப்பென்டர் இப் பிரச்சினையை நேராகவே பரிசீலிக்க

1867-ஆம் ஆண்டு இந்தியாவுக்கு வந்தார். அதோடு மகளிர் கல்வி இயக்கத்துக்கு ஒரு புது எழுச்சி உண்டாயிற்று. தம் இளமைக் காலத்தில் ராஜா ராம்மோகன் ராயை இங்கிலாந்தில் சந்தித்து அவரோடு பழகியவர் இவ்வம்மையார். இந்திய நாட்டினபால் நிரம்ப அன்பு பூண்டவராதலால் ஆசைபற்றி வந்தவர். சென்னைக்கும் பம்பாய்க்கும் சென்று. ஆண்டின் இறுதியில் கல்கத்தாவுக்கு வந்தார். அதிகாரிகளிடையே அவ்வம்மையார் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். அவர் வித்யாசாகரைக் காண விரும்பியதால் பெத்யூன் பள்ளியில் இருவரும் சந்திக்க ஏற்பாடாயிற்று.

பிறகு சிறிது காலத்துக்கு மகளிர் பள்ளிகளைப் பார்வையிடுவதும் பிரச்சினைகளை விவாதிப்பதுமாக இருந்தனர் இருவரும். இப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தபோது நிகழ்ந்த ஒரு விபத்து வித்யாசாகருடைய உடல் நலத்தை நிரந்தரமாகப் பாதித்துவிட்டது. 'உத்தர்பாரா'விலுள்ள மகளிர் பள்ளியைப் பார்வையிட ஏற்பாடாகியிருந்தது. தணிக்கைக் குழுவில் மேரி கார்பென்டர். வித்யாசாகர் ஆகிய இருவரோடு கல்வித்துறையின் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களான ஆட்கின்ஸனும், உட்ராவும் சேர்ந்து கொண்டனர். இவ்விரு அதிகாரிகளும் வித்யாசாகரோடு குதிரை சாரட்டு ஒன்றில் அமர்ந்து செல்ல மற்றொரு சாரட்டில் மேரி கார்பென்டர் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தார். பாலிக் அருகே, சாலை முடக்கு ஒன்றில் வித்யாசாகர் அமர்ந்திருந்த சாரட்டு கவிழ்ந்ததால் அவர் வெளியே எகிறி விழுந்து பலமாகக் காயமுற்றார். செய்தித்தாள்கள் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி வரிவாக எழுதியதால் செய்தி நாடெங்கும் பரவிற்று. அக்காலத்தில் மிகுந்த புகழ் எய்தி இருந்த தீராஜ் கப்யால் என்ற இசை வல்லுநர் இவ்விபத்தைப் பற்றி ஒரு பாடல்கூட இயற்றினார்.¹

கல்கத்தாவிலும் அதன் மருங்கிலும் உள்ள மகளிர் பள்ளிகள் பலவற்றைப் பார்வையிட்ட பிறகு போதனையின் தரம் உயர, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியைகள் தேவை என மேரி கார்பென்டருக்குத் தோன்றிற்று. பெத்யூன் பள்ளியிலேயே ஒரு பயிற்சிக் கேந்திரம் தொடங்கத் திட்டம் ஒன்றை அவர் வகுத்து அரசினருக்கு அனுப்பியதாகத் தெரிகிறது. வங்கத்தின் அப்போதைய உதவிகவர்னரான ஸர். வில்லியம் க்ரே இந்தத் திட்ட யாதாஸ்தை வித்யாசாகருக்கு அனுப்பி அவர் கருத்தைத் தெரிவிக்கக் கோரினார். அக்கடிதத்தில் பெத்யூன் பள்ளியையே பயிற்சிப் பள்ளியாக மாற்றலாம் என்ற சூசனையும்

1 சண்டி சரண் பானர்ஜி, 'வித்யாசாகர்', அத்தியாயம் VII

இருந்தது. அவர் காட்டிய காரணம் பெத்யூன் பள்ளிக்காக அரசினர் செலவிடும் தொகைக்கு ஈடான பயன் அப்பள்ளியால் விளையவில்லை என்பது.

இத்திட்டத்தைப் பற்றிய தம் கருத்துகளை நீண்ட ஒரு கடிதத்தின் வாயிலாக வித்யாசாகர் அறிவித்தார். ஒன்றன்று, பலவகையிலும் பொருளாழம் உள்ளது அவருடைய விமரிசனம். கருத்தை அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொல்கிறது என்பது மட்டுமன்றி பிரத்தியட்ச நிலையை உணருவதில் அவர் என்றுமே தவறுவதில்லை என்பதையும் விளக்கி நிற்கிறது அக்கடிதம். இவ்வுணர்வு காரணமாகவே அவரால் பொருத்தமான அறிவுரைகள் தர முடிந்தது. என்ன பயனைக் கருதி பெத்யூன் பள்ளி நிறுவப்பெற்றது என்பதை அவர் நன்றாக உணர்ந்திருந்தார் என்பது ஒரு பக்கம். அதைப் பயிற்சிப் பள்ளியாக மாற்றுவதை எதிர்த்து அவர் ஆணைத்தரமாகப் பேசியிராவிட்டால் அதை மாற்றியே இருப்பார். வங்கத்தில் மகளிர் கல்விக்கு இடையூறு விளைந்துமிருக்கும்.

வித்யாசாகர் கூறியதன் சாரம் இதுவே : ஆசிரியைகளுக்குப் பயிற்சிப் பள்ளி ஒன்று இருத்தல் அவசியம் என மேரி கார்ப்பென்டர் கூறி இருப்பது கருத்தளவில் சரியே. ஆயினும் நடைமுறையில் சாத்தியம் அற்றது. பெண்டிர் இப்படி ஒரு தொழிலை மேற்கொள்வதற்கு ஜன சம்மதம் இன்னும் உருவாகவில்லையாதலால் துர்ப்பாக்கிய வதிகளான சில கைம்பெண்களைத் தவிர வயது வந்த பெண்டிர் யாரும் பயிற்சி பெற முன் வரமாட்டார்கள். அக்கடிதத்தில் 'கற்போர் பெண்கள் எனும்போது கற்பிப்போரும் பெண்களாக இருப்பது எவ்வளவு அவசியம் என்பதை நான் முற்றும் உணர்ந்தே இருக்கிறேன். இதைப்பற்றி உறுதி கூற வேண்டியதில்லை எனக் கருதுகிறேன். என் நாட்டவரின் சமூகக் கருத்து தாண்ட இயலாத தடையாக அமையவில்லை எனின், இந்தத் திட்டத்தை ஆமோதிப்பவருள்ளும் முதல்வனாக அல்லவா நிற்பேன்' என்றும் எழுதியிருந்தார்.

தம் வாதத்தை விவரித்து, கடிதத்தின் பிறிதொரு பகுதியில் இவ்வாறு கூறுகிறார் : "பதினோரு வயதுப் பெண்களைக்கூட, திருமணமான பிறகு அந்தப்புரத்தைவிட்டு வெளியே செல்ல அனுமதியாத இந்துக் குடும்பத்தினர் தமக்கு உறவான பெண்களை வயது வந்த பிறகு ஆசிரியத் தொழிலுக்கு அனுப்பவும், யார் கண்ணிலும் படாமல் ஒதுங்கி வாழும் வழக்கத்தைத் தகர்க்கவும் இசைவார்களா என்பதை நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

நிராதரவான சில கைம்பெண்களின் சேவை கிடைப்பதாகலாம். அத்தகையோரின் ஒழுக்க நிலையைக் கருதுங்கால் கல்வி புகட்ட அவர்களுக்குத் தகுதி உண்டா என்ற கேள்வி எழுவது ஒரு புறமிருக்கட்டும். அந்தப்புரத்தின் திரைமறைவை நீத்து, பொதுக்கல்வி நிலையம் ஒன்றில் ஆசிரியைகளாகப் பணி செய்ய வந்து விட்ட ஒரு காரணத்தை வைத்தே அவர்கள்பால் சந்தேகமும், அவ நம்பிக்கையும் உண்டாகும். எதிர்பார்த்த நன்மை விளையவும் விளையாது”.

பெத்தூன் பள்ளியை எடுத்துவிடுவதை, தக்க காரணங்கள் இரண்டைக் காட்டி ஆட்சேபித்தார். பொதுநலம் பேணிய ஒரு பெருமகளின் பெயரைத் தாங்கும் பெருமை உடையது அப்பள்ளி. அவர் நினைவை அழியாது காக்கும் அப்பள்ளி ஆதரிக்கப்பெறும் தகுதி உடையது என்பது முதற் காரணம். சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள ஒத்த பள்ளிகள் பலவற்றிற்கு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்து, மகளிர் கல்விக்குப் பெரும் சேவை செய்து வருகிறது என்பது இரண்டாவது காரணம். கடிதத்தில் இதைப்பற்றிப் பேசும் பகுதி அப்படியே மேற்கோளாகத் தரும் தகுதி உடையது.

“அதை ஒரேயடியாக எடுத்துவிட என்னால் ஒருபோதும் இணங்க இயலாது. மகளிர் கல்விக்காக உழைத்த எந்தப் பெருந்தகையின் பெயரை அது தாங்கி நிற்கிறதோ, அவருடைய சேவைக்கு ஒரு நினைவுச் சின்னமாக அப்பள்ளி பேணப் பெறல் வேண்டும். இவ்வகையில் அரசினரின் மானியம் பெறும் தகுதியுடையது இப்பள்ளி என்று பணிவுடன் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன். அடுத்ததாக, உள்நாட்டிலுள்ள ஏனைய பள்ளிகளுக்கு வழிகாட்டியாக செவ்வனே நிர்வகிக்கப்பெறும் மகளிர் பள்ளி ஒன்று நகர் மத்தியில் இருப்பதும் அவசியம்”.

எவ்வளவு பெரிய ஆற்றல் உடையவர் வித்யாசாகர் என்பது இவ்விமரிசன உரைகளிலிருந்து தெரிகிறது. இந்த அறிவாற்றல் காரணமாக மேரி கார்ப்பென்டர் பிரேரேபித்த திட்டத்தால் வங்கத்து மகளிர் கல்விக்கு விளைய இருந்த ஓர் ஆபத்தை அவரால் தடுக்க முடிந்தது. தாம் இட்ட திட்டத்தின் உட்கிடை உண்மையிலேயே யாது எனக் கணித்தறியும் பிரத்தியட்ச ஞானம் மேரி கார்ப்பென்டருக்கு இல்லை. அவ்வாறாக பெத்தூன் கல்வி நிலையம் காப்பாற்றப்பெற்றது. ஆனாலும் கார்ப்பென்டரின் திட்டத்தைச் செயலாக்க அரசினர் துணிந்துவிட்டனர். ஆசிரியைகளுக்கு ஒரு பயிற்சிப் பள்ளியைத் தொடங்கவும் வங்கத்தில் மகளிர் கல்வியைப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியைகளைக் கொண்டு நிர்வகிக்கவும் அரசினர் உறுதி

பூண்டிருந்தனர் என்பது பிறகு நிகழ்ந்தவற்றிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

மேரி கார்ப்பென்டரின் திட்டப்படி கல்கத்தாவில் ஒரு மகளிர் 'நார்மல் ஸ்கூல்' தொடங்கப்பெற்றது. வித்யாசாகர் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே மக்கள் இப்பள்ளி விஷயத்தில் ஆர்வம் காட்டவில்லையாதலால் 1872-ஆம் ஆண்டில் அதை மூடவேண்டிய தாயிற்று. வித்யாசாகரின் அறிவுரைகள் எத்துணை சிறந்தவை என்பது மெய்ப்பிக்கப் பெற்றது ஒருபுறம். அத்தகைய ஒரு திட்டத்தை வரவேற்கும் அளவுக்கு அப்போது, இந்நாடு பக்குவம் அடையவில்லை!

மகளிரும் உயர்தரக்கல்வி பெறவேண்டும் என்று வித்யாசாகர் எவ்வளவு ஆர்வம் கொண்டிருந்தார் என்பது இத்துறையில் முன்னோடியாக முனைந்த ஒரு பெண்ணின் கல்வி முயற்சியில் அவர் காட்டிய அக்கறையினின்றும் தெரிகிறது. கல்கத்தா பல்கலைக் கழகம் தொடங்கி இருபதாண்டுக்குப் பின் - அதாவது 1878-ல் பெண்களையும் கல்லூரியில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்று பல்கலைக்கழக ஆட்சிக்குழு(செனெட்) ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றி வைத்தது. காதம்பினி பாஸு, சந்திரமுகி பாஸு, என்ற சகோதரிகள் இருவர் இவ்வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி உயர்தரக் கல்வி பயின்றனர். 1883-ஆம் ஆண்டில் இருவரும் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின் பி.ஏ. தேர்வில் வெற்றி பெற்றனர். அடுத்த ஆண்டு சந்திரமுகி எம்.ஏ.பட்டம் பெற்றார். அவரே வங்கத்தில் முதல் முதலாக எம்.ஏ. பட்டம் பெற்ற பெண்!

வித்யாசாகர் இதைத் தனி கவனத்துக்குரிய நிகழ்ச்சியாகக் கருதினார். தம் பாராட்டைத் தெரிவிக்க அவ்வளிதைக்கு காஸ்ஸீல் பதிப்பித்த 'இல்லஸ்டிரேட்டட் ஷேக்ஸ்பியரின்' (படங்களுடன் கூடிய ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள்) பிரதி ஒன்றைப் பரிசாக வழங்கினார். அதன் மீது தம் கைப்பட வித்யாசாகர் எழுதிய குறிப்பு கீழ்க்கண்டவாறு அமைந்துள்ளது :

'கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின்
மாஸ்டர் ஆஃப் ஆர்ட்ஸ்
பட்டம் பெற்ற
முதல் வங்க வளிதை
ஸ்ரீமதி குமாரி சந்திரமுகி பாஸுவுக்கு
அவர் நலனைப் பெரிதும் விரும்பும்
ஈசுவர்சந்திர சர்மா
அனுப்புகை'

அவரைப்பெரிதும் வியந்து பாராட்டிய மாதர் பலர் சேர்ந்து அவர் மறைவுக்குப் பின் 'பெண்கள் வித்யாசாகர் நினைவுக்குழு' ஒன்றை நிறுவினர் என்பதில் வியப்பென்ன? இவர்கள் ஒரு சிறு

தொகையைத் திரட்டினார். பெத்யூன் பள்ளியில் மூன்றாவது வகுப்பில் தேறி, பல்கலைக்கழக நுழைவுத் தேர்வுக்குப் பயிலும் ஓர் இந்துப் பெண்ணுக்கு ஈராண்டுக் காலத்துக்கு ஆண்டுதோறும் மானியம் வழங்க இத்தொகையை அப்பள்ளிக்கு வழங்கினார். "வங்கத்தில் மகளிர் கல்வி முன்னேற்றத்துக்கு அப்பெருமகன் ஆற்றிய தொண்டினைப் போற்றும் நோக்கோடு வழங்கியுள்ள இந்நன்கொடையைப் பெரிதும் மதித்து, பள்ளி நிர்வாகிகள் நன்றியுடன் ஏற்றுக்கொண்டனர்."¹

மாதர் படும் துன்பத்தைக் களைந்துர அவர்கள் நிலையை உயர்த்த அவர் அயராது பாடுபட்டதற்கிடையில் கைம்பெண்களின் மறுமண உரிமைப் போராட்டமே அவரை நிறைய வேலை வாங்கிற்று. அவருக்கே உரிய ஒழுங்கோடு திட்டம் வகுத்துப் போராட்டத்தை நடத்தினார். அவர் மனக்கண் முன் இருந்தது தீவிரமான ஓர் அடிப்படைச் சீர்திருத்தம். அந்தச் சீர்திருத்தத்துக்குச் சாதகமாக மக்கள் கருத்தைப் பக்குவப்படுத்த, கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டார்; கையேடுகளை விநியோகித்தார். வைரம் பாய்ந்த வைதீகர்கள் தீவிரமாக எதிர்ப்பார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அத்தகையோரை அவர்களுடைய களத்திலேயே சந்தித்து நிராயுதபாணிகள் ஆக்கவில்லையானால் எதிர்ப்புக்கு ஈடுகொடுக்க இயலாது என்பதும் தெரியும். கைம்பெண்களுக்கு இப்படி ஒரு தடை விதிப்பது நியாயம் அன்று என மனிதாபிமானத்தில் நின்று பேசினால் அவர்கள் இதயத்தை உருக்க இயலாது. அவர்களை ஓரளவேனும் அசைக்க வேண்டுமாயின் சாஸ்திரங்களே கைம்பெண்களுக்கு மறுமண உரிமை வழங்கியுள்ளது என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்வதில் மற்றொரு நன்மையும் உண்டு. கைம்பெண்களின் மறுமணம் செல்லுபடியாகும் எனச்சட்டம் இயற்றுதல் இந்நாட்டுச் சமூக மரபுகளை மீறுவதாகும் என்று அஞ்சத் தேவையில்லை என்பது அரசினருக்கும் விளங்கிவிடும். பிறகு தேவையான சட்டத்தை இயற்ற அவர்களைக் கோருதல் எளிது.

கைம்பெண்களின் மறுமணத்துக்குச் சாதகமான சாஸ்திர மேற்கோள்களைத் திரட்டுவதே வெற்றிக்கு வழி என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார். முதற் காரியமாக இத்துறையில் முழு மனத்தோடு ஈடுபட்டார். பழைய சமஸ்கிருத ஏடுகள் நிறைய உள்ள சமஸ்கிருதக் கல்லூரி நூலகம் அவருக்குப் பேருதவி ஆயிற்று. அலுவலகப் பணிக்கு இடையில் ஓய்வு வாய்த்தபோதெல்லாம் இப்பணியிலேயே முனைந்தார். இரவில் நீண்ட நேரம் கண்விழித்திருந்து விஷயத்துக்குச்

1 சண்டி சரண் பானர்ஜி, 'வித்யாசாகர்', அத்தியாயம் VII

சார்புடையவற்றை எல்லாம் படித்தார். இத்தகு ஆத்மார்த்தமான உழைப்புக்குப் பலன் கிட்டுவது நிச்சயம்தானே. கடைசியாகக் கிடைத்தது, பராசர ஸம்ஹிதையில் ஒரு வாக்கியம். இன்ன இன்ன நிலைகளில் மாதர் மறுமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என விதிவகுத்திருந்ததில் விதவைகளும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். அவ்விதியின் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

“கீழ்க்கண்ட ஐந்து நிலைகளில் பெண்கள் மற்றுமொரு கணவனைத் தேடிக்கொள்ள அனுமதி உண்டு - கணவனுக்குப் பித்துப் பிடித்தல், கணவன் மரித்தல், துறவு பூணுதல், வீரியம் இழத்தல் அல்லது சாதியிலிருந்து தள்ளி வைக்கப் பெறுதல்”.

கைம்பெண்களுக்கு மறுமண உரிமை வழங்கப்பெற வேண்டும் என்று வாதிட்டு வந்தவருக்கு இந்த சாஸ்திரப் பிரமாணம் கிடைத்தது பலமான ஓர் ஆயுதம் கிடைத்ததுபோல் ஆயிற்று - கையாள வசதியாக.

சாஸ்திர ஆதாரம் கிடைத்திருப்பதோடு பெற்றோரின் ஆதரவையும் பெறுவது தம் கடமை எனக் கருதினார். கைம்பெண்களின் மறுமணத்தைச் செல்லுபடியாக்கும் சட்டம் ஒன்றை இயற்ற ஓர் இயக்கம் தொடங்கப்போவதாக முதலில் தம் தந்தையிடம் கூறினார் - அச்சம் கலந்த தயக்கத்தோடு. அதற்கு முன்னரே விரிவான காரணகாரிய விளக்கத்தோடு விஷயத்துக்குச் சார்புடைய சாஸ்திரப் பிரமாணங்களை மேற்கோளாகக் காட்டி, கையேடு ஒன்றைச் சித்தம் செய்து வைத்திருந்தார் - முன்னெச்சரிக்கையாக. எடுத்த எடுப்பிலேயே தந்தை கேட்டாராம் அப்பட்டமான ஒரு கேள்வி - தாம் அனுமதி மறுப்பதாயின் வித்யாசாகர் என்ன செய்வார் என்று. மகன் இறுத்த விடையும் சந்தேகத்துக்கு இடம் வைக்கவில்லை. அப்படி மறுத்தால் தந்தையின் ஜீவிய காலத்தில் இயக்கத்தைத் தொடங்குவதில்லை என்றும் அவர் காலத்துக்குப் பிறகு தமக்குச் சரியெனத் தோன்றியவாறு செயலில் இறங்கப்போவதாகவும் கூறினார் மைந்தர். வித்யாசாகர் இயற்றி இருந்த கையேட்டை வாசிக்கச் சொல்லி வெகு கவனத்துடன் செவிமடுத்த பிறகு தாகூர்தாஸ் தம் ஆசியை வழங்கி மகனை வழிக்கொள அனுமதித்தார்.¹

தம் பணியின் சிரமம் மிகுந்த பகுதியை இவ்வாறு சாதித்த பிறகு தாயின் அனுமதியைக் கோரினார். தம் அன்பு மகனுக்குத் தயங்காது அனுமதி அளித்தார் அவ்வன்னை என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இயல்பிலேயே பரிவுமிக்க இதயம் படைத்தவர் அந்த அம்மையார். கைம்மை எய்தினால் பெண்களுக்கு அவலம் ஒன்றுதான்

1 சண்டி சரண் பானர்ஜி, 'வித்யாசாகர்', அத்தியாயம் VIII

தலைவிதி என்பதை நன்கு உணர்ந்தவர். ஆகையால் இந்த இயக்கத்துக்கு மனப்பூர்வமான ஆசி நல்கினார். ஆனால் தன் கணவர் இதற்கு இணங்குவாரா என்ற ஐயப்பாடு அம்முதாட்டிக்கு உண்டாயிற்று. அவருடைய இணக்கத்தை முன்பே பெற்றாயிற்று என்று மகன் கூறியபோது அவருக்குப் பெருவியப்பும் கூடவே மகிழ்ச்சியும் உண்டாயிற்று. எதிர்ப்பாளர்களின் வியூகத்தில் இப்படி வழி விலக்கிக்கொண்ட பிறகு 1855-ஆம் ஆண்டில் கைம்பெண்களின் மறுமண உரிமை பற்றிய தம் கையேட்டைப் பிரசுரித்தார். வெளிவந்த சில நாட்களுக்குள்ளவே அவை 15,000 பிரதிகள் விலை போயினவாம்.¹ அதனினும் மிக்க வியப்பு தருவதாயிற்று, எதிர்பாராத பல இடங்களிலிருந்தும் கிடைத்த ஆதரவு அக்காலத்துக் கவிஞருள் முக்கியஸ்தரான ஈசுவர்சந்திர குப்தா இந்த இயக்கத்தை ஆதரித்தும், வித்யாசாகரின் முயற்சிக்கு ஆசி வழங்கியும் கவிதை ஒன்றை இயற்றினார். விஷயத்துக்குச் சார்புடைய மொழி பெயர்ப்பு வருமாறு :

'மீண்டும் மணம் பெறல் ஆகும்விதவையர்

மேலிதின் சாதனை உண்டுகொல்? உண்டுகொல்?

யாண்டும் இடும்பை அவர்க்கிங் (கு) இனி இலை

அல்லது செய்திடும் சட்டமும் இல்லையால்

நீசக் கயவர்கள், தீயவர் கும்பல்கள்

நேரிட்டெதிர்த்தார் இயக்கத்தை ஆகிலென்?

ஈசன் மதியான் எழுதுகோல் முன்னிவர்

இலர் எனப் போவர்காண் ஈண்டிங் குறுதியே!

சாந்திபூர் நெசவாளிகள் கையாண்ட புதுமையான ஓர் பிரசார உத்தி எல்லாவற்றையும் தோற்கடித்தது. கைம்பெண்கள் மறுமண உரிமை பெறவேண்டும் எனப் போராடி வந்த வித்யாசாகரை ஆதரித்து எழுதிய பாடல் ஒன்றையே ஆடைகளின் கரையாக நெய்து அமைக்கும் 'டிஸைன்' ஒன்றை அவர்கள் உருவாக்கினர். இன்று வரையிலும் உயர்ந்த ரகப் புடவைகளை நெய்கிறவர்கள் இந்த ஊர் நெசவாளிகளே. அந்தப் பாடலின் மொழிபெயர்ப்பு பின் வருமாறு :

'விதவையர் மறுமண வழக்கத்தை உயிர்ப்பித்து

மீளவும் அமல்செய் கென்று

1 பினாய்கோஷ் 'வித்யாசாகர் ஓ பங்காளி சமாஜ்' வால்யும் ||

வேண்டி ஒரு விண்ணப்பம் பணிவொடும் அரசுக்கு
 விடுத்தும் அனுப்பிவைத்தும்
 உதவிய வித்தியாசாகர் நீணாள் இந்த
 உலகினில் வாழ வாழ்த்தி,
 ஒல்லை ஒரு சட்டம் உருப்பெற்று வரும் எனவும்
 உடன் இந்த நாட்டில் எல்லாம்
 அதிகார பூர்வமாய் அதற்கொத்த விதிமுறைகள்
 ஆணைகள் போக்குவார்கள்
 அமலாகும் அச்சட்டம், ஊர்கள் தொறும் வட்டத்தில்
 அதன்பின்னர் இயல்பில், தத்தம்
 பதிகளை இழந்தவர் கோலா கலத்தொடும்
 பவனி வரும் திருமணங்கள்
 பாங்காய் நடக்கும் நாள் வரும் விரைவில் என்னஎதிர்
 பார்த்து நாம் காத்து நிற்போம்!

இந்த மோஸ்தர் புடவைக்கு மக்களிடையே மிகுந்த கிராக்கி
 உண்டாகவே வித்யாசாகர் பெயரையே இப்புடவைக்குச் சூட்டினர்.

பழமை விரும்பிகளின் கூட்டம் இதற்கு எதிராக ஓர் இயக்கம்
 தொடங்கியது என்பதைச் சொல்லவா வேண்டும்? இவர்கள்
 வித்யாசாகரிடம் மிகுந்த வெறுப்பும், குரோதமும் கொண்டனர். அவரை
 வன்முறையில் தாக்கிவிடுவார்களோ என்ற அச்சம்கூட உண்டாயிற்று.
 தந்தையின் ஆணைப்படி சிறிது காலத்துக்கு மெய்க்காப்பாளர்களை
 வித்யாசாகர் நியமித்தார். அவருடைய போர் முறையின் திறமைக்கும்
 அவர் கட்சியின் நியாயத்துக்கும் முன்னால் இந்த எதிர்ப்பெல்லாம்
 பிசுபிசுத்துப் போயிற்று!

இவ்வாறு களத்தைச் சித்தம் செய்த பிறகு கைம்பெண்களின்
 மறுமணம் செல்லுபடியாகும் என்று சட்டம் இயற்றக் கோரி
 அரசினருக்கு விண்ணப்பித்தல் ஒன்றுதான் எஞ்சியிருந்த நடவடிக்கை.
 இக் கோரிக்கைக்குக் கையொப்பங்கள் திரட்டும் இயக்கத்தில்
 முன்னேற்றச் சிந்தனை உடைய முக்கியஸ்தர் எல்லோருடைய
 ஆதரவையும் பெற்றார். தேபேந்த்ரநாத் தாகூர், த்வாரக்நாத் மித்ரா,
 அட்சயகுமார் தத்தா, ப்ரேம்சந்த் போரால், ஸ்ரீஷ்சந்த்ர வித்யாரத்னா,
 ராஜ்நாராயண் பாஸு, மகேந்த்ரலால் சார்க்கர் ஆகியவர்களே அன்றி,
 புகழ்வாய்ந்த கவிஞரான ஈசுவர் சந்த்ர குப்தா உள்படப் பலர் ஒப்பம்
 தந்தனர்.

விண்ணப்பத்தில் "மாண்பு மிக்க இந்தியச் சட்ட மன்றத்தின் சமூகத்துக்கு, வங்க மாநிலத்து இந்துக் குடிகள் சமர்ப்பித்த மனு" எனக் கொண்டிருந்தது. அதில் கைம்பெண்கள் மறுமணம் புரிந்து கொள்வது சமூக வழக்கப்படி, தடை செய்யப்பட்டுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தனர். "இந்த வழக்கம் குரூரமானது ; இயற்கைக்கு முரணானது; ஒழுக்கத்துக்கு ஊறு விளைப்பது மட்டுமன்றி சமூகத்தில் வேறுபல தீயவிளைவுகளுக்குக் காரணமாகவும் இருக்கிறது" என்றும் எழுதியிருந்தனர். அதோடு நிற்கவில்லை இவ்விண்ணப்பம் "இந்தச் சம்பிரதாயம் சாஸ்திரத்துக்கு ஏற்றதோ இந்துச் சட்டத்தின் சரியான பொருள்கோளுக்கு உகந்ததோ அன்று" என்ற முக்கியமான விஷயத்தையும் வலியுறுத்திக் கூறிற்று.

கைம்பெண்கள் மறுமணம் செய்துகொள்வதற்கு சாஸ்திர சம்மதம் உண்டு என்று ஆளும் வர்க்கத்தினர் மனத்தில் பதிந்தது தான் தாமதம்; வித்யாசாகர் எதிர்பார்த்தபடி விண்ணப்பத்துக்குப் பரிவு மிகுந்த வரவேற்பு கிடைப்பதாயிற்று. கைம்பெண்களின் மறுமணத்துக்கு அங்கீகாரம் அளிக்கும் மசோதாவை முன்மொழியும் பணி மாண்புமிக்க ஜே.பி. க்ரான்டுக்குக் கிடைத்தது. இவ்விஷயத்தில் அவர் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு முனைந்து முன் மொழிந்ததற்கிடையில்:

"இந்த மசோதா எந்த ஒரு நபருடைய கொள்கையிலும் குறுக்கிடவில்லை. ஆனால் தம் கொள்கைக் கோட்பாடுகள் காரணமாக, ஒரு கும்பல், வேறு கொள்கை - கோட்பாடுகளும் மனிதாபிமானமும் உடைய அக்கம் பக்கத்துக் குடும்பங்களின் மீது, அவலத்தையும் ஒழுக்கக்கேட்டையும் திணிப்பதற்குக் குறுக்கே நிற்கும்; தடுக்கும் என்பதென்னவோ உண்மையே" என்று பேசினார்.

அப்படியாக ஓர் இந்து விதவையை மணந்து கொள்வது சட்டபூர்வமானது எனக்கூறும் 1856-ஆம் ஆண்டின் XV-வது சட்டமாக 1856-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 26-ஆம் தேதி அம்மசோதா நிறைவேறிற்று. போர் முறையில் கைதேர்ந்தவரான வித்யாசாகருக்குப் புதுமையான ஒரு கருத்து உதயமாயிற்று. சட்டம் இயற்றியதை அடுத்து சமூகத்தில் தக்கோரிடையே ஒரு விதவா விவாகம் நடத்திப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று. சமஸ்கிருதக் கல்லூரியில் வித்யாசாகர் மாணவராக இருந்த காலத்தில் அவர் வகுப்புக்குக் கீழ் வகுப்பு மாணவராகப் பயின்ற ஸ்ரீஷ்சந்திர வித்யாரத்னா, தாரத்தை இழந்திருந்தார். பிறருக்கு முன்மாதிரி ஆகும் வண்ணம் ஒரு கைம்பெண்ணை மணக்க அவருடைய இசைவைப் பெற்றனர். பத்து வயதினளான காளிமதி தேவிதான் மணப்பெண்.

எல்லோர் கவனத்தையும் கவரும் வகையில் திருமணத்தை ஆடம்பரமாகவே நடத்திவிட வித்யாசாகர் திட்டமிட்டார். வேறு பல இயக்கங்களில் முனைந்தோரும் அவருக்குப் பக்கபலமாக அமைந்தனர். இந்துச் சமூகத்தின் சமீபகால வரலாற்றிலேயே கண்டிராத புதுமையாதலால் பலருடைய கவனம் இத்திருமணவிழாவின் மீது பதிந்தது. கல்கத்தா மாநிலக் கல்லூரி விரிவுரையாளர் ராஜ்கிருஷ்ண முகர்ஜி வசித்துவந்த வட கல்கத்தா அகியாத் தெரு 12-ஆம் எண் இல்லத்தில் 1856-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 7-ஆம் தேதி மணவினை நிகழ்ந்தது. மணப் பெண்ணின் தந்தை இருக்கவேண்டிய இடத்தில் வித்யாசாகரே இருந்து வரவேற்புப் பொறுப்பை நிர்வகித்தார்.

திருமண அழைப்பிதழ் சமஸ்கிருதத்தில் புளையப் பெற்றிருந்தது -மணப்பெண்ணின் அன்னை அனுப்புவதாக! அவளுமே ஒரு கைம்பெண். மணப்பெண் விதவை என்பதை அழைப்பிதழில் குறிக்கத் தவறவில்லை. வைதீகப் பண்டிதர்கள் பலர் திருமணத்துக்கு வந்து ஆசிகூறிச் சென்றனர். வித்யாசாகருக்கு மெத்த மகிழ்ச்சி. திருமணத்துக்கு நிரம்பப் பிரசாரம் கிடைக்கவும் கிடைத்தது. மாப்பிள்ளை அழைப்பின்போது தெருவின் இரு மருங்கிலும் மக்கள் பெரும் திரளாக வந்து கூடனர் - ஆரவாரத்துடன் வரவேற்க. கூட்டம் கட்டுக்கு அடங்காததால் காவற்படையினரை அழைக்க வேண்டியதாயிற்று என அக்காலத்துப் பிரபல நாளிதழ் ஒன்றில் செய்தி வெளியாயிற்று. ¹

இதைத் தொடர்ந்து வித்யாசாகரின் மனத்துக்கு இதனினும் உவப்பான மற்றொரு திருமணமும் நிகழ்ந்தது. அவருடைய குடும்பத்தினர் ஒருவருக்கே ஆர்வம் பிறந்தது - ஸ்ரீஷ்சந்திரரின் உதாரணத்தைப் பார்த்து. வேறு யாரும் அன்று. வித்யாசாகரின் புதல்வர் நாராயண்சந்திரே! தாமாகவே ஒரு விதவையைத் தேர்ந்தெடுத்து அவளை மணக்கத் துணிந்தார். மூத்த மாப்பிளை (மருமகன்) கோபால்சந்திர ஸமர்ப்பதி இவ்விஷயத்தை வித்யாசாகரிடம் பிரஸ்தாபித்தபோது பெரியவர் உள்ளக்கரவின்றி மிகவும் மகிழ்ந்தார். குடும்ப கௌரவம் எளிதில் விட்டுக் கொடுக்காதல்லவா? குடும்பத்திலுள்ள ஏனையோர் பெரிதாக ஆட்சேபணைகளைக் கிளப்பினர் - வித்யாசாகரின் தம்பி சம்புசந்திர வித்யாரத்தனா வாயிலாக.

வித்யாசாகர் திருமணம் முடியும் வரை காத்திருந்து தம்பிக்குக் கடிதம் எழுதினார். தம் தனயன் செய்தது தமக்கு உவப்புடையது என்பதோடு தாம் ஏன் அதற்கு ஒப்பினோம் என்பதையும் அக்கடிதத்தில்

1 ஈசுவர்சந்திர குப்தாவின் 'சம்பாத் பிரபாகர்'

விளக்கியிருந்தார். கீழே மொழிபெயர்த்துத் தந்திருப்பது, மறக்கொணாத அக் கடிதத்தின் ஒரு பகுதியாகும் :

“சீராவண் மாதம் 27-ஆம் தேதி வியாழக்கிழமை நாராயணனுக்கும் பாபாசுந்தரிக்கும் திருமணம் நிறைவேற்றிற்று. இச்செய்தியை அன்னையாருக்கு அறிவிக்க.

நாராயண் கைம்பெண் ஒருத்தியை மணந்தால் நம் பந்துக்கள் யாவரும் நம்மிடம் சமூக உறவை முறித்துக் கொள்வர். ஆதலால் அவனைத் தடுத்துவிட வேண்டும் என்று முன்னர் எழுதி இருந்தாய். அதற்கு நான் தரும் பதில் இதுவே. இப்படி மணப்பதென நாராயண் தானாகவே முடிவு செய்து இருக்கிறானே அன்றி, என் விருப்பம் அல்லது வேண்டுகோளின்படி அன்று. மணம் செய்துகொள்ள அவன் துணிந்துவிட்டான்; மணமகளையும் அழைத்து வந்தாயிற்று ; என்று கேள்விப்பட்ட பிறகு நான் சம்மதம் மறுத்து இடையூறுகள் விளைப்பது அழகன்று. கைம்பெண்களின் மறுமணத்தைப் புகுத்தியவனே நான்தான். பல விதவைகளின் திருமணத்தை முளைந்து வேறு நடத்தி வைத்திருக்கிறேன். இத்தகைய சூழலில் என் மைந்தன் ஒரு கைம்பெண்ணையன்றி கன்னிப்பெண்ணை மணந்திருந்தால் என்னை யாரும் மதித்திருக்கமாட்டார்கள், இழிந்தவனாகக் கருதியிருப்பார்கள். தக்கோர் முகத்தில் விழிக்கத் தகுதி அற்றவன் ஆகி இருப்பேன். இப்படி மணந்து கொண்டதால் நாராயணன் என் மதிப்பை உயர்த்தி இருக்கிறான் என்பதன்றி என் தனயன் என்று தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளும் நிலையான உரிமையையும் பெற்றிருக்கிறான். கைம்பெண்களின் மறுமணத்துக்கு வழி வகுத்ததே என் வாழ்நாளின் சிறந்த சாதனை. இதற்கு சமமான மற்றொன்றை இனி நான் சாதிக்க இயலும் என்று தோன்றவில்லை. என்னால் ஆன அளவு முயன்று இதைச் சாதித்திருக்கிறேன். தேவையானால் என் உயிரையே இதற்காகத் தியாகம் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.”

கைம்பெண்களின் மறுமணம் பற்றி வித்யாசாகர் உள்ளூர என்னை நினைத்தார், அவருடைய அந்தரங்கமான உணர்ச்சிகள் என்ன என்பதற்கு இதனினும் சிறந்த விளக்கம் தேவை இல்லை. தம் வாழ்நாளின் தலையாய சாதனை இது என அவர் கருதியமை சரியேதான்.

பலதார மணத்தை - குறிப்பாக வங்கத்துக் குலீனப் பிராமணர் களிடையே அவ்வழக்கம் பரவி இருந்ததை - எதிர்த்து இயக்கம் தொடங்கியதைப் பற்றி முன்னொரு பகுதியில் பேசப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் அதை இங்கே விவரிக்கத் தேவை இல்லை. இதற்குத்

தொடர்புடைய ரசமான நிகழ்ச்சி ஒன்றைப் பற்றிக் கூறாமல் தீராதது.

வித்யாசாகரைத் தலைவராகக் கொண்டு பலதார மண எதிர்ப்பு இயக்கம் நடந்துகொண்டிருந்த காலம் அது. இயக்கம் கல்கத்தாவின் சுற்று வட்டாரங்களில் தீவிரமாகிக் கொண்டுவந்த அதே சமயத்தில் டாக்காவைச் சேர்ந்த ராஷ் பிகாரி முகர்ஜி என்ற தக்கார் ஒருவர் அவருக்கு ஆதரவாக முளைத்தார். கீழ் வங்கத்திலும் ஓர் இயக்கத்தை இவர் தொடங்கி வைத்தார். அப்பகுதியில் அவர் ஒரு முக்கியஸ்தர் ஆதலால், மக்கள் கவனம் இவ்விஷயத்தில் தீவிரமாகத் திரும்பிற்று. அதற்கிடையில் சிப்பாய்க் கலகமும் அடக்கப்பெற்று கும்பினியாரின் ஆட்சியும் முடிவுற்றிருந்தது. விக்டோரியா ராணி இந்தியப் பேரரசியாக பதவிப் பிரகடனம் செய்திருந்த கட்டம். வங்கத்தின் உதவி கவர்னராக இருந்த காம்பெல்லும் இவ்வியக்கத்தின் பால் அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

நாடு முழுவதிலும் முன்னேற்ற விழைவு உண்டாகி இருப்பதும், சமூக வாழ்வில் பெண்களுக்குள்ள குறைகளைக் களையும் இயக்கங்களுக்கு நிரம்ப ஆதரவு உண்டென்பதும் விதவா விவாக இயக்கத்தின் வெற்றியால் புலனாயிற்று. பலதார மணத்தை எதிர்க்கும் இயக்கத்திலும் மக்கள் காட்டிய ஆர்வம் சற்றும் குறைந்ததன்று எனத் தெரிந்தது. டாக்காவைச் சேர்ந்த ராமச்சந்திர சக்கரவர்த்தி எனும் கவிஞர் ஒருவர் இதைப்பற்றி ஒரு நகைச்சுவைக் கவிதை இயற்றினார். அதன் வரிகள் சிலவற்றின் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு :

‘அரசியே ! அரசியே ! திருவுளம் பற்றியிங் (கு)

ஆணை அனுப்புவீர்! காம்பெல் துரைதமை

விரைவிலே போர்முகம் புக்கு நொறுக்குக

வெல்லுக ‘பல்லால் படைகளை’¹ என்பிரால் ;

பட்டெனும் பீரங்கி வேட்டும் முழக்கமும்

பந்தியாய் சீக்கிய வீரரின் காற்படைப்

பட்டாளம் தானுமே வேணதில்; சட்டவாள்

1 பல்லால் என்ற அரசர்தாம் முன்னொரு காலத்தில் குலீன சம்பிரதாயத்தை வங்கத்தில் புகுத்தியவர். பல்லால் மன்னனின் படைகள் என்ற சொற்றொடர் திருமண விஷயத்தில் குலீன மரபை ஆசாரமாக கொண்டொழுகிய வைதீகப் பிராமணர்களைக் குறிக்க. பிற குறிப்புகள் விளக்கம் தேவை இல்லாதவை.

பற்றிச் சிறிதே சுழற்றினால் போதுமே !

வித்தியா சாகர் தளபதி ; வெல்படை

மேலே நடத்துவார் ராஷ்பி காரியார் ;

பத்திமேல் பத்திக் குலீன மகளிர் நாம்

படைகள் வகுத்தென நின்றிட ஈங்குளோம்.'

கல்வி விற்பன்னர்

பள்ளித் தணிக்கையாளராகவும் சமஸ்கிருதக் கல்லூரி முதல்வராகவும் கல்வித் துறையில் வித்யாசாகர் பயனுடைய பணி ஆற்றியதைப் பற்றியும், மகளிர் நலனுக்கும், மகளிர் கல்வியை வங்கத்தில் பரப்பவும் அவர் வீரத்துடன் போராடியதைப் பற்றியும் இதற்கு முந்தைய அத்தியாயங்களில் பார்த்தோம். நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த இளைஞர்களுக்கு அதிகச் செலவின்றி ஆங்கிலக் கல்வி கிட்ட வேண்டும் என்ற நல்நோக்கமே மெட்ரோபாலிடன் இன்ஸ்டிடியூஷனை (இந்து மெட்ரோபாலிடன் ஸ்கூல்) நிறுவத் தூண்டிற்று. இதை எல்லாம் ஒரு தரம் பார்த்த பிறகும், அதே விஷயத்தை மீண்டும் விவரிக்கப்புகின் புதுத் தகவல்கள், ஆதாரங்கள் எவையெனும் உள்ளனவா என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழும்.

நிச்சயமாக உள்ளன, புது ஆதாரங்கள். முன்னால் கூறியதெல்லாம் இவ்விஷயத்தின் சாரமான பகுதி ஒன்றைத் தொடாமலே சென்றுள்ளது. கருதித் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றுவதே வித்யாசாகரின் வழக்கம். எல்லாம் ஒரு லட்சிய சித்தியை நோக்கி ஒழுங்கோடு நடைபெற வேண்டும் என்ற கருத்துடையவர் அவர். குறிப்பாகக் கல்வித்துறை முயற்சிகளில், இவ்வழியைத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்தார். தம் தலைமுறையின் மாணவர்களுக்குச் சம்பூரணமான கல்வியறிவு புகட்ட வேண்டும்; அவர்களுள் ஒவ்வொருவரையும் அறிவுச் சுடர் பரப்பும் ஒளிவிளக்குகளாக்க வேண்டும் என்பது அவர் அவர். இதைச் சாதிக்கும் சொந்தத் திட்டம் ஒன்றையும் அவர் தாமாகச் சிந்தித்து உருவாக்கி வைத்திருந்தார். கல்விக் கூடங்களை நிறுவி, அவற்றை திறனுற நடத்துதல் என்பது இத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதி மட்டுமே. அத்திட்டத்தில் பிற பகுதிகளும் இருந்தன. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம். பாடப் புத்தகங்களைத் திட்டமிட்டு உற்பத்தி செய்வது முக்கியமான விஷயம்; மிகுந்த கவனத்துக்குரிய விஷயம். முக்கியத்துவத்தில் சற்றும் குறைந்ததன்று, கருத்தைத் திறம்பட வெளியிடும் ஆற்றலை மாணவர்களிடையே வளர்த்தல் என்பது! நம் நாட்டு வரலாற்றில் நெருக்கடி மிகுந்திருந்த ஒரு கட்டத்தில் இத்தகைய முக்கியமான பிரச்சினைகளுக்கு அவர் எவ்வாறு ஈடுகொடுத்தார், விடை கண்டார் என்பதை நாம் உணர்ந்து போற்றுவது மிக அவசியம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி நம் கவனத்துக்குரிய காலகட்டம். முக்கியமான ஒரு வரலாற்றுக் கட்டத்தினூடே, நம் நாடு புகுந்து புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலம். மேற்றிசைப்பண்பாடு நம்மீது மோதியதன் விளைவாகப் பல புது வேகங்கள் வெளிப்பட்டிருந்தன. சமயத் துறையில் இந்நாட்டு மரபு வழி வந்த மூர்த்தி உபாசனையை, கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரகர்கள் விக்ரிக ஆராதனை என்று பழித்துப் பேசினர்; தம் கோயில்களில் அருவ வழிபாடு நடத்தி வந்தனர். இரு சாராருக்கும் இடையே தர்க்கமும் வாக்குவாதமும் தொடங்கி இருந்தன. இந்த ரசாயனக் கிரியையில் ஒரு புதுச் சமயமே உருக்கொண்டது. மனத்தைக் குழப்பும் இத்தகைய சூழலில், இந்து இளைஞர்கள் சிக்கல் மிகுந்த ஒரு பிரச்சினைக்கு விடைகாண வேண்டியிருந்தது. இந்துச் சமயத்தை வெறும் பிரதிமைகளின் வழிபாடென்று தூற்றி, தெரோலியோவைப் பின்பற்றியவர்களோடு சேர்ந்து, கிறிஸ்தவர்கள் ஆகிவிடுவதா? கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரகர்களின் உருக்கமான அழைப்புகளுக்குச் செவிசாய்க்காமல், மரபு வழி வந்த சொந்தச் சமயத்தையே இறுகப் பற்றி நிற்பதா? இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டதாக, மகர்ஷி தேபேந்திரநாத் நிறுவியிருந்த சமயச் சகோதரர்களோடு சேருவதா? வெகு கடினமான பிரச்சினையல்லவோ? ஒரு தலைமுறை கழித்துத்தான் இதற்கு விடை கிடைத்தது. இராமகிருஷ்ணரும் அவருடைய மேதகு சீடர் விவேகானந்தரும் இதற்கு விடைகாணும் வரை இது தீராத பிரச்சினையாகவே இருந்தது.

இதைப் போன்ற மற்றொரு பிரச்சினை, எந்தக் கல்வி முறையை மேற்கொள்ளுதல் என்பது. இதுவும் இளைஞர்கள் ஈடுகொடுத்தாக வேண்டிய பிரச்சினை. அன்று அரசு பீடத்தில் இருந்த வெளி நாட்டாரும் பழைய பாணிக் கல்விக்கு ஊக்கமும் உதவியும் தந்து வந்தனர். இந்தக் கல்வி முறையின் ஆகர்ஷணம் ஒரு பக்கம்; இந்துக் கல்லூரியும் சமயப் பிரசாரகர்களின் கல்லூரிகளும் புகட்டி வந்த புதுக்கல்வி முறையின் மனம் மயக்கும் ஈர்ப்பு மறு பக்கம். பழைய பாணிக் கல்வியை ஆதரித்த அதே அரசு இந்தப் புதுக்கல்விக்கும் ஆசி தந்து அதையும் பரப்ப வழி வகுத்திருந்தது. கிராமப் பகுதிகளில் கூட மாவட்டப் பள்ளிகளை நிறுவி இருந்தனர். இவற்றிலேயே சேர்ந்து விடுவதா? கல்வியின் முக்கியமான ஓர் அம்சம் கருத்தைத் திறம்பட வெளியிடும் ஆற்றல் கைவரப்பெறுதல் என்பது. கருத்தைத் தாய் மொழியான வங்காளியில் வெளியிடுவதா? அப்படியே துணிந்தாலும் அம்முயற்சியில் வெற்றி காண்பது எவ்வாறு? வங்காளி உரைநடை அந்த அளவுக்குச்

செம்மையறவில்லையே. அந்நிலையில் கருத்து வெளியீட்டுக்கு ஆங்கிலத்தையே வைத்துக் கொள்வதா? இந்தக் கருத்து பல வழிகளிலும் மனத்தைக் கவரவல்ல கருத்தாக அமைந்தது. ஆங்கிலத்தில் சிறந்த உரைநடை இலக்கியம் உண்டு. ஆனும் இனத்தோரின் மொழி என்ற மதிப்பு வேறு அதற்கு உண்டு. வெகு கடினமான பிரச்சினை, எந்த வழியைப் பின்பற்றுவது என்பது.

வித்யாசாகர் இதைப்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்த பிறகே ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். அவர் கண்டுபிடித்த விடையோ ஒரு மரபுக்கும் ஒவ்வாத விடை ; ஆனால் ஆழ்ந்த உணர்வின் தெளிவில் பிறந்தது என்று தெற்றெனத் தெரியும் விடை. அந்த விடையின் நெளிவுகளிடுகளைப் பார்ப்போம். கல்வியறிவு பெற்ற வங்காளிகள் தம் கருத்தை வெளியிட வங்காளியையே கையாள வேண்டும். வங்காளி அதுகாறும் செம்மை பெறவில்லையாதலால் மாணவர்கள் சமஸ்கிருதம் கற்றுத் தேற வேண்டியது அவசியம். அடிப்படை சமஸ்கிருதத் தேர்ச்சி கிடைத்துவிட்டால் கருத்தை வங்காளியில் திறமையாக வெளியிடும் ஆற்றல் தானாகவே கைவந்துவிடும். மாணவனின் மொத்த முயற்சி என்னவோ விஞ்ஞானப் பாங்குடைய அறிவு பெறும் சாதனமாக ஆங்கிலமும் வசமாகியிருத்தல் இன்றியமையாதது. ஆங்கிலம் கற்பதைத் தவிர்க்க முடியாது. இக்கொள்கைப்படி வழங்கும் கல்வியே அறிவுச்சுடரைப் பேணிப் பரப்பும் மாணவர் குழாம் ஒன்றைத் தோற்றுவிக்க வல்லது என அவர் கருதினார். ஆங்கிலம் வாயிலாக அவர்கள் அறிவை ஈட்டுவர்; சமஸ்கிருதம் வாயிலாகத் தாய் மொழியில் கருத்தை வெளியிடும் ஆற்றலை வளர்த்துக்கொள்வர்.

அக்காலத்தில் கல்விக் குழுவின் செயலாளராக இருந்த டாக்டர் மோவாட்டுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் வித்யாசாகர் இத்திட்டத்தைத் தெளிவாக விளக்கி இருக்கிறார். கல்கத்தா சமஸ்கிருதக் கல்லூரியைத் தணிக்கை செய்து டாக்டர் கோவல் எழுதி அனுப்பிய சில பரிந்துரைகள் பற்றி எழுந்த வாக்குவாதத்திலிருந்து கிளைத்தது இக்கடிதப் போக்குவரத்து. அப்பரிந்துரைகளில் பலவற்றை அமலாக்குவது மிகுந்த தொல்லை தருவதாயிற்று, கல்லூரி முதல்வரான வித்யாசாகருக்கு. அவர் விருப்பத்துக்கு எதிராக அவற்றைச் செயலாக்க மேலதிகாரிகள் நிர்ப்பந்தித்தபோது ஆண்மையோடு, அசைந்து கொடுக்க மறுத்தார். முன் ஓர் அத்தியாயத்தில் இந்த வாக்குவாதத்தைப் பற்றிய குறிப்பு வந்துள்ளது. இங்கே நம் கவனத்துக்குரிய விஷயம் தம் சொந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி வித்யாசாகர் என்ன கூறினார் என்பதல்லவா?

அவருடைய கருத்துகளைத் தாங்கிவரும் கீழ்க்கண்ட பகுதி அவருடைய கடிதம் ஒன்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

“வங்காளியில் போதிய புலமை எய்தும் வகையில் சமஸ்கிருதத்தைக் கற்பிக்கவும், உண்மை அறிவை ஆங்கிலம் வாயிலாகப் போதிக்கவும் எனக்குச் சுதந்திரம் அளித்து, கல்விக் குழுவினர் பொருள் உதவியும் தந்து ஊக்குவிப்பார்களேயானால் சில ஆண்டுகளுக்குள் ஒரு மாணவர் குழாத்தைத் தோற்றுவிப்பேன். உங்கள் நாட்டுக் கல்லூரிகளாகட்டும் அல்லது இந்தியக் கல்லூரிகளாகட்டும், இவற்றில் கற்றுப் பெயரெடுத்தோர் எல்லோரையும் விட போதிக்கும் திறனிலும் எழுத்தாற்றலிலும் சிறந்திருப்பர் இம் மாணவர்கள்; இந்நாட்டு மக்களிடையே கல்வியைப் பரப்பும் பணியில் திறனுற உதவுவர் என்பது உறுதி”¹

அவருடைய கல்வித் திட்டத்தின் எல்லைகளைக் காட்டும் தெளிவான வரைபடம் ஒன்று மேற்கண்டவற்றிலிருந்து கிடைக்கிறது. தன் கருத்தைச் சுயமாக வெளியிடும் ஆற்றலை மாணவன் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். கருத்தை வெளியிடும் தலையாய திறமை தாய்மொழி வாயிலாகத்தான் வளரும், சித்திக்கும். அம்மொழி வசமாக வேண்டின் மாணவனுக்கு சமஸ்கிருதத்தில் அடிப்படாத் தேர்ச்சி இருப்பது அவசியம். சமஸ்கிருதம் பண்டைய இலக்கிய நூல்கள் நிறைய உள்ள மொழி; வங்காளியோடு நெருங்கிய உறவுள்ள மொழி. இத்தனை சொன்ன பிறகும், உண்மை அறிவைப் பரப்பும் கருவியாக மாணவன் உருவாக வேண்டும் என்றால் அவன் ஆங்கிலம் கற்கத்தான் வேண்டும். விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியின் புதுப்புது சாதனைகளை அம்மொழி வாயிலாகத்தானே அறிதல் கூடும்.

இத்திட்டத்தை ஒட்டித்தான் வித்யாசாகர் பண்டைய சமஸ்கிருத நூல்களையும், தர வாரியாக அமைந்த வங்காளி பாடப் புத்தகங்களையும் வெளியிடுவதில் முனைந்தார். முதல் காரியமாக அத்தகைய புத்தகங்களைப் பதிப்பிக்கும் அச்சகம் ஒன்றை நிறுவினார். அவ்வாறு உருவானதுதான் 1847-ஆம் ஆண்டில் நிறுவிய சமஸ்கிருத அச்சகம். அதைத் தொடங்கியபோது அவருடைய நண்பர் மதன்மோகன் தர்க்காலங்கார் அதில் கூட்டாளியாக இருந்தார். பிறகு அது வித்யாசாகரின் தனி மேற்பார்வையிலேயே நடப்பதாயிற்று. கூடவே சமஸ்கிருத அச்சக நூல் கருவூலம் (டெபாஸிடரி) ஒன்றும் பிறந்தது - அச்சகம் பதிப்பிக்கும் புத்தகங்களைச் சேமித்து வைக்கவும் விரிசு வசதியாக.

1 டாக்டர் மோவாட்டுக்கு 5-10-1853 தேதியிட்டு எழுதிய கடிதம்

இந்த முன்னேற்பாடுகளைச் செய்து முடித்த பிறகு மூவகை நூல்களை வரிசையாக வெளியிடும் கம்பீரமான ஒரு திட்டத்தை மேற்கொண்டார். முதல் வகை, தாமே எழுதிய சமஸ்கிருத இலக்கண நூல்கள். இரண்டாவது வகை, கவனத்துடன் பதிக்கப்பெற்ற புராதன சமஸ்கிருத இலக்கிய நூல்கள். மூன்றாவது வகை ஆரம்ப கட்டத்திலிருந்து படிப்படியாக மொழி வசமாகும் கட்டம் வரை உதவும் வகையில் தாமே எழுதிய புத்தகங்கள்.

சமஸ்கிருத இலக்கண நூல்களை வித்யாசாகர் எழுத வேண்டிய அவசியம் என்ன என்ற வினா எழுவது இயல்பு. அவர் அவற்றை எழுத நிரம்பக் காரணங்கள் இருந்தன. சமஸ்கிருதத் தேர்ச்சியின் வெற்றித் திறவுகோல் அதன் இலக்கணமே. அவ்விலக்கணமோ விசாலமானது; நிரம்ப முயன்றே கற்க வல்லது. வேற்றுமை உருபுகளையும், காலத்தைக் குறிக்கும் விருதிகளையும் தாங்கி வரும்போது சொற்களின் உருவத்தில் நிகழும் மாறுதல்கள் எண்ணிறந்தவை. இவற்றை வசமாக்குதல் கடினம். நீண்ட காலம் முயன்றே பயில வேண்டும். போதாக்குறைக்கு மாணவர்களின் சிரமத்தை அதிகமாக்கும் வகையில் இலக்கணவிதிகள் யாவும் தக்க உரையின்றிப் புரிந்துகொள்ள இயலாத சூத்திரங்களாக இருக்கும்.

வோபதேவரின் 'முக்தா போதா' என்ற இலக்கண நூலை இளம் மாணவர்களுக்கு மூன்றாண்டுக்காலம் போதிப்பது அக்காலத்து வழக்கம். பொருளை உணராமலேயே எல்லாச் சூத்திரங்களையும் மாணவர்கள் உருப்போடுவார்கள். அவர்களுக்கு அலுப்புத் தட்டும். இவ்வளவு நீண்ட காலம் கருத்து இருத்திச் சாதகம் செய்தும், பட்ட சிரமத்துக்கும் செலவான காலத்துக்கும் ஈடான பலன் இராது. வித்யாசாகரே இந்தத் துன்ப மயமான சாதகத்தைச் செய்து சிரமப்பட்டவர். ஆதலால் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தை அறிவுக்கொத்த முறையில் கற்க வேண்டியதன் அவசியத்தை அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார்.

வங்காளியிலேயே சமஸ்கிருத இலக்கணத்தை இரண்டு பாடங்களாகத் தொகுத்து முடித்தார். முதல் பாகம் ஆரம்ப கட்டத்துக்கு உரியது; சமஸ்கிருத இலக்கணத்தின் சாரமான அம்சங்களைப் பற்றி ஒரு பொதுப் பார்வை மட்டும் மாணவனுக்குக் கிட்டும்படி அமைந்தது. 'உபக்கிரமணிகா' என்ற அதன் பெயரே இக்கருத்தை ஒட்டித்தான் அதற்கு வந்தது. இலக்கணத்தின் முழுப் பாடத்தையும் பின்னர் கற்க இது பூர்வாங்கமாக அமைக்கப் பெற்றிருந்தது. இரண்டாவது பாடமாகிய சம்பூர்ண இலக்கண நூலுக்கு 'வ்யாகரண கௌமுதி' என்று பெயர். மூன்று பகுதிகளாக அந்நூல் வெளிவந்தது. அறிவுக்கு ஒத்த

வகையில் நூல் அமைந்திருந்தாலும், போதிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களை ஒழுங்குறக் கையாண்டிருந்தாலும் இதன் வாயிலாக இலக்கணத் தேர்ச்சி பெறுவது மாணவர்களுக்கு மிகவும் எளிதாயிற்று. இன்றுவரை வங்கத்துப் பள்ளிகளில் இலக்கணம் கற்பிக்க இந்நூல்களையே பெரிதும் விரும்பிக் கையாளுகின்றனர். இது போதும்ல்லவா இவற்றின் சிறப்புக்குச் சான்று? நூறு ஆண்டாகியும் இன்றி அமையாத நூல்கள் என அவற்றைக் கருதுகின்றனர்.

சமஸ்கிருத இலக்கண போதனையை எளிதாக்கும் விஷயத்தில் வித்யாசாகர் இறங்கியதைப் பற்றி சுவாரஸ்யமான கதை ஒன்றுண்டு. ராஜ் கிருஷ்ண பானர்ஜி என்பவர் வித்யாசாகரின் நெருங்கிய நண்பர், அடிக்கடி வித்யாசாகரின் இல்லத்துக்கு வருவார். ஒரு தரம் வித்யாசாகரின் தம்பி தீனபந்து, காளிதாசனின் மேகதூதத்தை சமஸ்கிருதத்திலேயே வாசிக்கக் கேட்டார். சொற்களின் இசை கெழுமிய நீர்மை அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. சமஸ்கிருத இலக்கியத்தை நேராகவே படித்து அனுபவிக்க ஆர்வம் கொண்டு, அம்மொழியைக் கற்க விரும்பினார். ஆனால் வோபதேவரின் இலக்கணம் குறுக்கே கிடந்தது. தாண்டியாக வேண்டிய தடையாக. அம்முயற்சிக்கு வேண்டிய துணிவு பிறக்கவில்லை அவருக்கு. நண்பரான வித்யாசாகர் அவரைக் கைதூக்கிவிட எண்ணி, இரவோடிருவாக வங்காளிலேயே ஒரு சாமானிய இலக்கண விளக்கம் எழுதித் தந்தாராம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்த குறிப்புகளை ஆதாரமாக வைத்தே சமஸ்கிருத இலக்கணத்தின் குறுகிய முதற் பாடத்தை எழுதினார் என்பார்.¹

எடுத்த எடுப்பிலேயே பெரும் தடையாக இருந்த சமஸ்கிருத இலக்கணப் பிரச்சினையை ஒருவழியாக வெற்றி கொண்ட பிறகு, மாணவர்களின் தேர்ச்சிக்கொத்த சமஸ்கிருத இலக்கியப் பகுதிகளை தரவாரியாகத் தொகுத்துத் தரும் பணியில் முனைந்தார். ஆரம்ப கட்டத்துக்கு சரளமான பகுதிகளையும் போகப்போகக் கடினமான பகுதிகளையும் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்தார். 1851-க்கும் 1852-க்கும் இடையில் 'ரிஜுபதா' என்ற பொதுத் தலைப்பில் மூன்று பகுதிகளாக இத் தொகுப்புகள் வெளிவந்தன. சமஸ்கிருதத்தில் அடிப்படைத்தேர்ச்சி பெறுதல் கடினம் என்ற நிலை மாறி எளிது என்ற நிலை உண்டாயிற்று. இத் தொகுப்புகள் வாயிலாக, இவற்றை எல்லோரும் விரும்பினார். வரவேற்றனர் என்பதில் வியப்பில்லையே. தம் தந்தையாரின் அன்பு மிகுந்த மேற்பார்வையில் இதே 'ரிஜுபதா' வாயிலாகத்தான் சமஸ்கிருத இலக்கியத்தின் சுவையை முதன் முதலாகக் கண்டார் ரவீந்திரநாத்

1 சண்டி சரண பானர்ஜி, 'வித்யாசாகர்', அத்தியாயம் V

தாகூர். இரண்டாம் பாகத்தில் வால்மீகி ராமாயணத்தின் சிலபகுதிகள் சேர்க்கப்பெற்றிருந்தன. இந்திய நாட்டின் முதுபெரும் 'தெய்வமாக' கவி யாத்த இப்பெரும் இதிகாச காதையை நேராகவே கற்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருப்பதை எண்ணிச் சிறுவன் ரவீந்திரன் மெய்சிலிர்த்தான். அத்தகு பேரிலக்கியமே தனக்கு வசமாகி இருப்பதைத் தன் தாயிடம் காட்டிப் பெருமை அடித்துக் கொள்ளுமளவு சிறுவனுக்குத் தைரியம் பிறந்ததாம் இதைப் படித்த பிறகு.¹

பல்வேறு ஏட்டுப் பிரதிகளை ஊன்றிக் கவனித்து ஒப்பு நோக்கிக் கருத்தோடு பதிப்பித்த சமஸ்கிருதக் காவியங்கள் அடுத்து வெளிவந்தன. அவற்றுள் காளிதாசனின் காவியங்களையன்றி பாணனின் காதம்பரியும் ஹர்ஷ சரிதமும் பவபூதியின் உத்தரா சரிதமும், பாரவியின் கிராதார்ஜுனீயமும், மாகனின் சிகபால வதமும் இடம் பெற்றன.

வங்காளியைப் பொறுத்தவரையில் பிள்ளையார் சுழியிலிருந்தே தொடங்க வேண்டியதாயிற்று - அதுவும் தம் சொந்த முயற்சியையே முற்றும் நம்பி! வங்காளியில் அரிச்சுவடிகூட இல்லை அக்காலத்தில் . ஆசிரியர்கள் தத்தம் மனம்போன போக்கில் ஆரம்ப கட்ட மாணவர்களுக்கு நெடுங்கணக்கைக் கற்பித்து வந்தனர். ஆதலால் அடிப்படையிலிருந்தே அவர் தொடங்க வேண்டியதாயிற்று. சிறுவர்களுக்கும், சிறுமியர்களுக்கும் அட்சர தீட்சை செய்து எழுத்துக் கலையின் இரகசியங்களை அறிவிக்கும் அரிச்சுவடி ஒன்றை வங்க மொழிக்கு வழங்கும் பணியைக்கூட வித்யாசாகரே ஏற்றார். ஆகவே 1855-ஆம் ஆண்டில் 'வர்ண பரிசயம்' என்ற பெயரைத் தாங்கி முதல் வங்காளி பாலபாடம் வெளிவந்தது. முதல் பாகத்தில் உயிரெழுத்துகள் மெய்யெழுத்துகளோடு சேரும்போது நிகழும் ஒலி மாறுதல்கள் தரப்பட்டு இருந்தன. இரண்டாம் பாகம் மெய்யெழுத்து களிடையில் நிகழும் மாறுதல்களைக் காட்டுவது. ஒவ்வொரு பாடத்தையும் தொடர்ந்து, வாசிப்புப் பயிற்சிக்குப் பொருத்தமான பகுதிகளும் இணைக்கப்பட்டு இருந்தன. இந்த பாலபாடத்துக்கு அமோகமான வரவேற்புக் கிட்டிற்று. எழுத்துகளின் மீது வண்ணச் சித்திர வேலைப்பாடு செய்து கண்ணைக் கவரும்படியாக அச்சிட்டு விற்பனையாகும் பாடப்புத்தகங்களின் போட்டிக்கு இடையிலும் இன்றுவரை வித்யாசாகரின் பால பாடங்களே பெருவாரியாக வழக்கில் உள்ளன. எத்தனை தரம் இவற்றைப் பதிப்பித்துள்ளனர் என்பது கணக்கில் அடங்காது.

1 ரவீந்திரநாத் தாகூர், 'ஜீபன்ஸம்ருதி'

எளிய பகுதிகளை வைத்துத் தொடங்கிப் படிப்படியாகக் கடினமான பகுதிகளை வரிசைக்கிரமமாக அமைத்து மாணவர் களுக்குப் பயிற்சி தரும் பாடப் புத்தகங்கள் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. அரிச் சுவடியைக் கற்றுத் தேர்ந்த உடனேயே விஞ்ஞான அறிவைப் புகட்டும் துணிச்சலான ஒரு கல்விச் சோதனையைச் செய்து பார்த்தார்- 'போதோதய்' என்ற நூல் தொடர் வாயிலாக. பிறகு ஈசோப்பின் கதைகளை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு எழுதப் பெற்ற 'கதாமாலா'வும், மகான்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தரும் 'சரிதாவலி'யும் வெளிவந்தன. இவ்விரண்டும் ஒரு சிறந்த நோக்கத்தோடு எழுதப் பெற்றவை. விலங்குகள் பல, வெவ்வேறு குழலில் நடந்து கொண்ட விதத்தைக் கற்பிப்பதன் வாயிலாக இளம் பிராயத்தினருக்கு உலகியல் அறிவைப் புகட்டுவது 'கதாமால' வின் நோக்கம். தத்தம் வாழ்க்கையில் பின்பற்றத் தக்க குறிக்கோள்களை சிறுவர் முன் வைப்பது 'சரிதாவலி'.

மொழி ஓரளவு வசமாகியிருக்கும் கடைசிக் கட்டத்தில் மாணவன் வாசிப்பதற்கு ஏற்றதாக 'சருந்தலா', 'ஸீதார் பன்வாஸ்' என்ற இரு நூல்களை வித்யாசாகர் எழுதினார். இவை சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் தலை சிறந்தது நிற்கும் இரு நாடகங்களின் உரை நடை வடிவம். முன்னது காளிதாசன் இயற்றியது; பின்னது பவபூதியினுடையது. லாம் எழுதிய ஷேக்ஸ்பியர் கதைகளை முன் மாதிரியாகக் கொண்டுதான் இவற்றை இயற்றி இருக்கிறார் என்றாலும் அவற்றைவிட அதிகமான, விரிவும் நுணுக்கமும் உடையவை வித்யாசாகரின் உரைநடைப் பாடங்கள். இவை இரண்டும் வங்க இலக்கியத்தின் தலைசிறந்த பெருங்காப்பியங்களின் வரிசையில் இடம் பெற்றாயிற்று இப்போது. இவற்றைப் பற்றி விரிவாகப் பார்க்கும் வாய்ப்பு பின்னர் வருகிறது.

மூன்று படிகளாக வித்யாசாகர் தம் திட்டத்தை அமைத்தார் என்றல்லவா முன்னர் கூறினோம்? சமஸ்கிருதத்தில் தேர்ச்சி பெறுவதன் நோக்கம் வங்காளியில் கருத்தைத் திறம்பட வெளியிடும் ஆற்றலைப் பெறுதல். அதைத் தொடர்ந்து வங்காளி இலக்கியத்தைப் பயிலுதல் அடுத்த கட்டம். அதற்கு அடுத்தது இந்துக் கல்லூரியும், கிறிஸ்தவச் சமயப் பிரசாரகர்கள் நடத்திவந்த கல்லூரிகளும் புகட்டி வந்தது போன்ற ஆங்கிலக் கல்வி. விஞ்ஞான அறிவு நிரம்ப உள்ளதால் மேனாட்டுக் கல்வியை அவர் பெரிதும் மதித்தார் என்பதுதான் அவர் சொந்த வாழ்க்கையில் தெரிகிறதே. அவர் மாணவராக இருந்தபோது ஆங்கிலத்தை விருப்பப் பாடமாகக் கற்க சில வசதிகள் செய்திருந்தனர். பற்பல சமஸ்கிருத வகுப்புகளுக்குப்

போய் வந்து கொண்டு இருந்ததன் இடையே ஆங்கிலம் கற்கும் வாய்ப்பையும் நெகிழ விடாமல் பயன்படுத்திக்கொண்டவர் அவர்.

பிற்கால வாழ்க்கையிலும் ஆசிரியர் உதவி கொண்டு ஆங்கிலப் பாடங்களைப் பயின்றார். ஆங்கிலத்தில் தம் கருத்துகளை வெளியிடும் திறமை கைவந்துள்ளது என்ற நிறைவு தோன்றும்வரை பயிற்சியை மேற்கொண்டார். ஆங்கிலத்தில் அவர் எழுதியுள்ள கடிதங்கள் பலவற்றி லிருந்து மேற்கோளாக எடுக்கப் பட்டுள்ள பகுதிகள் இந்நூலில் விரவி வந்துள்ளன. அவருக்கு ஆங்கிலம் எந்த அளவு வசமாகி இருந்தது என்பதற்கு இவையே போதுமான சான்று.

ஆங்கிலத்தையும் கற்க சமஸ்கிருதக் கல்லூரியில் செய்திருந்த வசதிகளை துரதிருஷ்டவசமாக 1835-ஆம் ஆண்டில் எடுத்து விட்டனர். இது ஒரு பிற்போக்கான நடவடிக்கை என்பது தெளிவு. ஆதலால்தான் சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் முதல்வராக நியமனம் பெற்றதும் முதற்காரியமாக எடுத்துவிட்ட பாடத்திட்டத்துக்குப் புத்துயிர் அளித்து அவ்வசதிகளை மீண்டும் புகுத்தினார். பிறகு இத்துறையைச் செப்பம் செய்து ஆங்கிலத்தில் சிறந்த தேர்ச்சி அளிக்கும் கருவியாக அதை உருவாக்கினார். அதோடு ஆங்கிலத்தைத் தம் கல்லூரி மாணவர் களுக்குக் கட்டாயப் பாடமும் ஆக்கினார். இரு பண்பாடுகளும் கலக்க வித்யாசாகர் வகுத்தவழி இது!

வங்காளி உரைநடையின் தந்தை

வங்க இலக்கியத்துக்கு ஓரளவு நீண்ட வரலாறு உண்டு. 12-ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 15-ஆம் நூற்றாண்டுக்குமிடையில் வங்காளிக் கவிதை சிறப்பெய்திற்று என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. இதைப்பற்றி நிரம்பக் கருத்து வேறுபாடு இல்லாமலில்லை. பழைய இலக்கிய வரலாறுகள் வித்யாபதியை ஒரு வங்காளி எனக் கொண்டாடக் காண்கிறோம். அவர் கையாண்ட மொழி மைதிலி என்று இப்பால் தீர்மானித்துள்ளனர். வங்காளிக்கும் மைதிலிக்கும் நிரம்ப ஒற்றுமை உண்டு. இரண்டுக்கும், முக்கியத்துவம் அற்ற சில வேறுபாடுகளைத் தவிர்த்து நெடுங்கணக்கு ஒன்றே. வித்யாபதியை விலக்கினாலுமே புராதனக் கவிஞராக சண்டிதாஸ் என்று ஒருவர் வங்க இலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெற்றிருக்கிறார். தரமான கவிதை இயற்றியவர் சண்டிதாஸ். இவரையொத்த சிறப்புடைய வங்கக் கவிஞர்களைக் காண்பது அரிது.

இந்தச் சண்டிதாஸ் யார், எக்காலத்தவர் என்பதைப் பற்றி ஒன்றுக்கொன்று முரணான சான்றுகள் பலவற்றைக் காட்டுகின்றனர். சண்டிதாஸ் என்ற பெயருடையோர் குறைந்த பட்சம் இருவர் இருந்திருக்க வேண்டும். ஒருவர் 'ஹ்ரீ கிருஷ்ண கீர்த்தனையின் ஆசிரியர்'. 'பதாவலியை இயற்றியவர் வேறொரு சண்டிதாஸ் என்பர். இருவர் இலக்கியத் தரமும் மிக உயர்ந்து நிற்கக் காண்கிறோம். 'பதாவலியின் ஆசிரியர் எழுதியுள்ள கவிதை சில இடங்களில் ரவீந்திர நாத் தாகூரின் சிறந்த படைப்புகளுக்கு ஈடு சொல்லத்தக்க உயர்வை எட்டி விடுகிறது. 'கீதகோவிந்தத்தின் ஆசிரியரான ஜெயதேவரையும், மேற்குறிப்பிட்ட வித்யாபதியையும் ஒத்த புகழ் எய்திய சண்டிதாஸ் என்ற கவிஞர் ஒருவர் ஹ்ரீ சைதன்யர் காலத்துக்கு முன் வாழ்ந்தார் எனவும் தெரிகிறது. இவர் கவிதையை ஹ்ரீசைதன்யர் மிகவும் விரும்பி ரசித்தார் என்பதற்கு வைஷ்ணவ இலக்கியத்தில் தெளிவான குறிப்புகள் உள்ளன. இவ்வளவுதான் நிச்சயமாகக் கூற இயலும். மற்றவையெல்லாம் இருளில் மறைந்து கிடப்பனவே.

இந்நிலையில் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்களிடையே கருத்தொற்றுமைஇல்லை என்பதில் வியப்பென்ன? வெவ்வேறு திசையை நோக்கிச் செல்கின்றன இதைப்பற்றிய வாதங்கள். சண்டிதாஸ் என்ற பெயருடையோர் இருவர் வாழ்ந்தனர் என்று சிலர் ஒப்புக்

கொள்கின்றனர். அதாவது ஸ்ரீ கிருஷ்ண கீர்த்தனை' இயற்றியவரும் 'பதாவலியி'ன் ஆசிரியரும் வெவ்வேறு நபர்கள் என்கின்றனர். வேறு சிலர் ஸ்ரீகிருஷ்ண கீர்த்தனையின் ஆசிரியர் ஸ்ரீசைதன்யருக்கு முன் வாழ்ந்தவர் என்றும், மற்றொரு சண்டிதால் ஸ்ரீ சைதன்யர் காலத்துக்குப் பிறகு வாழ்ந்தவர் என்றும் கருதுகின்றனர். இரு நூல்களையும் இயற்றியவர் ஒருவரே என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது.

இந்த ஹேஷ்ய வாதங்களை எல்லாம் ஒதுக்கி வைப்போம். எது எப்படிப் போனாலும் பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே வங்கக் கவிதை பக்குவம் பெற்றுவிட்டது என்று கொள்வதில் பெருந்தவறு ஒன்றும் இல்லை. ஸ்ரீசைதன்யரைத் தலைவராகக் கொண்டு நவத்வீபில் தொடங்கிய வைஷ்ணவ இயக்கம் இந்தப் பழைய கவிதை மரபைச் செவ்வனே பேணி வந்தது. அதற்குப் பிறகும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கும் வரை வங்க இலக்கியம் செழித்தே வளர்ந்தது - அதன் இயல்பு மாறினாலும் கூட. அதற்குப் பிறகு என்னவோ அவ்விலக்கியம் மங்கத் தொடங்கிற்று. பிற்காலத்தில் உள்ளூரை பொருளுக்கு முக்கியத்துவம் குறைந்து, கவிதைகளின் வெளி உருவம் முக்கியத்துவம் பெற்றுவிட்டது. பிற்காலக் கவிஞர்கள் சிலேடைகள், மோனைத் தொடர் முதலியவற்றை வைத்து வித்தை காட்டுவதில் முனைந்தனர்.

காலத்தால் வங்கக் கவிதைக்கு பிற்பட்டதே வங்க உரைநடை. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கட்டம் வரை உரிமை ஆவணங்களிலும் வாணிப விஷயங்களிலும் மட்டுமே உரைநடை கையாளப்பட்டு வந்தது. அதாவது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கும் வரை வங்காளியில் உரைநடை என்று ஒன்றுமே இல்லை!

வேற்று நாட்டவரின் ஆதிக்கம் புகுந்தபின் உண்டான புதுச் சூழலே வங்க உரைநடையைத் தோற்றுவித்தது. 1773-ஆம் ஆண்டில் ஒழுங்கு செய்யும் சட்டம் (The Regulating act) நிறைவேறி, கிழக்கிந்தியக் கும்பினி நேராகவே நிர்வாகத்தை ஏற்றபோது ஒரு புதுச் சூழல் உருவாயிற்று. அதிலிருந்து பிறந்தன இரு புது வேகங்கள். பிரிட்டிஷாரின் அதிகாரம் பரவியதைத் தொடர்ந்து கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரகர்கள் தம் சமயத்தை இந்நாட்டில் பரப்பும் நோக்கோடு வந்தனர். கேரியும் அவர் சகாக்களும் ஸெர்ஹாம்பூரை பாப்டிஸ்ட் மிஷனரின் மையமாக அமைத்துக் கொண்டனர். அதே சமயத்தில் பிரிட்டிஷ அதிகாரிகளுக்கு அரசியல் நிர்வாகப் பயிற்சி தரவேண்டியதும் அவசியம் ஆயிற்றாதலால், அவர்களைப் பயிற்றுவிக்க ஃபோர்ட் வில்லியம் காலேஜ் என்ற கல்லூரி கல்கத்தாவில் நிறுவப்பெற்றது.

சமயப் பிரசாரர்களும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் பணி செய்ய வேண்டியிருந்தது இந்த நாட்டில். ஆதலால் இவ்விரு சாராருக்கும் ஒரு விஷயம் பொதுவாயிற்று - அன்றாடத் தேவைக்குப் போதுமான அளவு இந்நாட்டு மொழியைக் கற்று வசமாக்குதல். வங்காளி உரைநடை நூல்களே இவ்வாறாக இதைச் சாதிப்பது எங்ஙனம்? இந்தப் பிரச்சினைக்கு விடை கண்டே ஆகவேண்டி இருந்தது. இருசாராரும் வங்காளி உரைநடை இலக்கியத்தைப் படைக்க முனைந்தனர் - தனித்தனியாக. இவ்வாறாக வங்காளி உரைநடை வங்கத்தில் நிகழ்ந்த மேலைப் பண்பாட்டு மோதலின் நேரடி விளைவே ஆகும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் இந்தப் புது வேகங்கள் வெளிப்பட்டு வேலை செய்திராவிட்டால் வங்க உரைநடை சிறிது காலம் கழித்தே தோன்றியிருக்கும்.

முதல் வங்காளி நூலைத் தோற்றுவித்த பெருமை ஸெராம்பூர் பாட்டில் மிஷனையே சாரும். தென்வங்கத்து மன்னர் பிரதாபாதித்யன் அக்பருக்குச் சமகாலத்தவர். இம் மன்னரைப்பற்றி ஒரு நூல் எழுதும்படி ராமராம் பாஸு என்பவரைக் கேரி துரை ஊக்குவித்தார். 'பிரதாபாதித்ய சரித்ர' என்ற தலைப்போடு 1801- ஆம் ஆண்டு இந்நூல் வெளியாயிற்று. தம் ஆணைக்கு இணங்கவே இந்நூல் எழுதப் பெற்றது என்பதைக் கேரியே கூறி இருக்கிறார். 1801- ஆம் ஆண்டு ஜூன் 15-ஆம் தேதியிட்டு டாக்டர் ரைலண்டுக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி அவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார். "ராம் ராம் போஷு என்பவரைக் கொண்டு அந்நாட்டு மன்னர்களின் வரலாறு ஒன்றை எழுதுவித்திருக்கிறேன். வங்காளியில் முதல் உரைநடை நூல் இதுவே".

ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரியின் நிர்வாகிகளும் சளைத்தவர்கள் அல்லர். அக்கல்லூரியிலேயே விரிவுரையாளராகப் பணி செய்து வந்த மரித்யுஞ்ஜய் வித்யாலங்காரை வங்காளி உரைநடை நூல்கள் சில எழுதப் பணித்தனர். 'பத்ரிஸ் ஸிம்ஹாஸன்' என்ற தலைப்புக் கொடுத்து, நீதி வழங்குவதில் பேர்போன விக்ரமாதித்தன் கதையை அவர் எழுதினார். இதுவே அவர் எழுதிய முதல் புத்தகம். 'பிரதாபாதித்ய சரித்ர' வெளியான அதே ஆண்டில் இதுவும் வெளியாயிற்று. ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 'ஹிதோபதேஷ்'. 'ராஜாபலி' என்று மற்றுமிரு நூல்களை எழுதினார். 1810-ஆம் ஆண்டுக்கும் 1830-ஆம் ஆண்டுக்கும் இடையில் பல இயக்கங்களுக்கு முன்னோடியாய் இருந்தவர் ராம்மோகன் ராய். சமயப்பிரவசனம். தத்துவ விளக்கம். சர்ச்சை ஆகியவற்றிற்கு வங்காளி உரைநடையைக் கையாள இயலும் என்பதை அவர் சாதித்துக் காட்டியிருந்தார்.

பெளராணிக இந்துச் சமயத்தோரின் மூர்த்தி உபாசனையை விக்கிரக வழிபாடென கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரகர்கள் பழித்துப் பேசி வந்தனர். அதையொட்டி எழுந்த வாக்குவாதத்தில் ராம்மோகன் ராய்க்குப் பெரும் பங்குண்டு. மூர்த்தி ஆராதனையை அவருமே கடிந்தார். ஆனால் நம் நாட்டுப் பண்பாட்டின் பால் நிரம்பப் பற்றுடையவர் அவர். ஆதலால் இந்நாட்டு மரபுப்படியே அருவ வழிபாடும் உண்டு என்பதை அவர் எடுத்துக்காட்டினார். சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் நிரம்பத் தேர்ச்சி உடையவர் அவர். சமயம், தத்துவம் ஆகிய இரு துறைகளின் பழைய ஏடுகளைத் துருவி ஆராய்ந்தார். மூர்த்திப் பிரதிஷ்டை இல்லாமலேயே கூட்டு வழிபாடு நடத்த இயலும் என்ற வாதமுகம் ஒன்றை அவர் உருவாக்கினார் - பிரம்மசூத்திர வாக்கியங்களையே ஆதாரமாகக்கொண்டு.

அவர் கூற்றுக்கு ஆதாரமான வாதம் இதுவே : பிரம்மசூத்திரத்தில் 500-க்கும் மேற்பட்ட வாக்கியங்கள் இருந்தும் அந்நூலில் ஓர் இடத்திலாவது கடவுளின் அல்லது ஒரு தெய்வத்தின் அவதாரத்தைப் பற்றிய பேச்சு இல்லை. பிரம்மம் என்றுதான் நெடுகப் பேசப்படுகிறது. இதனால் வேதாந்தம் மூர்த்தி உபாசனைக்கு உடன்பாடன்று என்பது முடிவு.

தாம் தோற்றுவித்த புது இயக்கத்தின் கட்சியை எடுத்துச் சொல்ல ராம்மோகன் ராய் சிறுநூல் ஒன்றை எழுதினார். அவருடைய வாதங்கள் யாவும் அதில் விவரிக்கப்பெற்றிருந்தன. சமயப் பிரச்சினை, தத்துவ விளக்கம் அல்லது இவற்றையொத்த பீடுடைய பொருளைப் பேசும் முதல் வங்காளி நூல் 1815 -ஆம் ஆண்டில் வெளியான இந்நூலே ஆகும்.

வெறும் முன்னோடிதாம் இவை. படைப்பாற்றல் வெளிப்படும் கதைகள், நாவல்கள் போன்ற இலக்கிய நூல்களையோ, விஞ்ஞானம், தத்துவம் போன்ற கனமான பொருள் பற்றிய நூல்களையோ வங்காளியிலேயே எழுதும் அளவு உரைநடை பக்குவப்படவில்லை. அத்தகைய உரைநடை பிறக்கும் காலம் வந்தாகவில்லை. அது காறும். மேலும் ஒரு தலைமுறைக் காலம் கழிந்தபிறகே தெளிவுடைய ஓர் உரைநடைப் பாணி உருவாகி இப்பிரச்சினை தீர்ந்தது. பழைய பாணியில் கற்ற ராம்ராம் பாஸு அல்லது ம்ரித்யுஞ்ஜய் வித்யாலங்கார் போன்றோரால் இதைச் சாதிக்க இயலவில்லை - ஆங்கில இலக்கியத்தோடு தொடர்பின்மை காரணமாக. இந்துக் கல்லூரி உற்பத்தி செய்து தள்ளும் புதுச் சரக்காக வெளிவந்தோராலும் இயலாது போயிற்று. இவர்கள் மேனாட்டுச் சிந்தனையின் மவுசையும், ஜொலிப்பையும் கண்டு கண்கூசிப் போனவர்கள் இந்திய நாட்டுக்குச்

சொந்தமுடையது எதுவானாலும் சரி, அதன்பால் காரணமற்ற வெறுப்பை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆங்கில மொழியையும், இலக்கியத்தையும் வசமாக்கும் சாதனையில் முனைந்து உழைத்தாலும் உழைப்பார்களே அன்றி ஏனையவற்றை ஏறெடுத்தும் பாரார்.

ஒரு புதுப்பாணியிலே வங்காளி உரைநடையை நடத்தும் வல்லமை கைவந்த ஒருவர் அவதரிக்கவேண்டி இருந்தது, அந்தச் சாதனையைச் செய்பவருக்கு ஆங்கிலப் புலமை இருப்பது போலவே சமஸ்கிருத இலக்கியத்திலும் ஆழ்ந்த தோய்வு இருக்க வேண்டும். சமஸ்கிருத இலக்கியத்தின் நயத்தை முற்றும் சுவைத்தறிந்து அதன் இலக்கியத் தரத்தை உணரும் அளவு ஆழ்ந்து கற்றிருக்க வேண்டும். கூடவே ஆங்கிலப் பழம்பெரும் நூல்களின் உயர்வைக் கண்டு போற்றாமளவு அம்மொழி வசமாயிருத்தல் வேண்டும். இவ்விரண்டுடன் தாய் மொழியின்பால் இயல்பாகவே ஆழ்ந்த அன்பும் பற்றும் இருக்க வேண்டும். இம் மூன்று தகுதிகளும் ஒருங்கே அமைதல் அரிது. உரிய காலம் வரும்வரை அதாவது இத்தனை வட்சணங்களும் பொருந்திய ஈகவர்சந்தர் வித்யாசாகர் என்பவர் அவதரிக்கும் வரை, வங்க உரைநடை பிறக்கும் நன்னாள் தாமதமாகிக்கொண்டு வந்தது போலும்.

அவர் சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் நிரம்பத் தோய்வுடையவர். ஆழ்ந்த இலக்கிய உணர்வும் உடையவர். இந்த உணர்வு பரந்து கிடக்கும் சமஸ்கிருதத்தின் வைப்பு நிதியிலிருந்து தாராளமாகவே கடன் வாங்கி வங்காளியை வளர்க்க அவரைத் தூண்டிற்று. வளமிசூதியால் தலைசிறந்து நிற்கும் மொழிகளுள் சமஸ்கிருதமும் ஒன்று. அதற்கும் வங்காளிக்கும் நெருங்கிய உறவுண்டு. இந்த இன ஒருமை காரணமாக இரு மொழிச் சொற்களும் எளிதில் கலக்கும். சமஸ்கிருத இலக்கியத்திலோ சொற்களுக்குப் பஞ்சமே இல்லை. அந்தச் சொல் தேக்கத்திலிருந்து வங்காளி எழுத்தாளன் வேண்டிய மட்டும் பாய்ச்சிக் கொள்ளலாம். ஒரே ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் விழிப்பு இருக்கவேண்டும் - இந்தக் கலவைக் கிரியையில் வங்காளியின் தனித்துவம் அழிந்து போகக்கூடாது. வேண்டியது என்னவோ கலவைதான். ஏராளமாகவே சொற்களைக் கடன் வாங்கவேண்டும். வங்காளிக்கும் வளம் சேர்க்க. சொற்களாக எவ்வளவு கடன் வாங்கினாலும் இயல்பால் வங்காளியாகவே இருக்கவேண்டும் - தனித்துவம் குன்றாமல். இதுதான் வித்யாசாகர் சாதித்த சாதனை.

எளிதாக வாசிக்கவும் பொருள் விளங்கிக்கொள்ளவும் வாக்கியத்துக்குள்ளும் இடையிடையே மாத்திரைப் புள்ளிகள் இருக்க

வேண்டியதன் அவசியத்தை முதன் முதலாக உணர்ந்தவர் ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர்தான். மாத்திரைப் புள்ளிகள் வைக்கும் வழக்கம் இந்நாட்டு இலக்கியத்தில் எங்குமே இல்லை. இவ்வேற்பாடு மிகுந்த பயன் உடையது என்பதை அவர் உணர்ந்தார். ஆதலால் ஆங்கிலத்திலிருந்து இதைக் கடன் வாங்க அவர் தயங்கவில்லை. வேதாள பஞ்ச விம்சதியை இரண்டாம் முறை பதிப்பித்தபோது வாக்கியத்தின் முடிவைக் குறிக்க செங்குத்துக் கோட்டைக் கையாண்டதோடு ஆங்கிலத்திலுள்ளது போல மாத்திரைப் புள்ளிகளையும் இட்டுப் பதிப்பித்தார்.¹

இதுவே வங்காளி உரைநடை பிறந்த கதையின் சுருக்கம். இன்று வரைக்கும் வித்யாசாகர் தோற்றுவித்த பாணியே தரமான உரைநடையாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு, பிரமாத செளத்ரி ஒரு மாறுதலைப் புகுத்தினார். மொழி இயல் விதிகளின்படி பேச்சு வழக்கில் சில ஒலிக்கூறுகள் இணைந்து சொற்கள் சுருங்குகின்றன. வினைச் சொற்களைத் தூய முழு உருவத்தில் கையாளாமல் மேற்கண்டவாறு பேச்சுவழக்கில் வரும் சுருங்கிய வடிவத்தில் பிரமாத செளத்ரி கையாண்டார். இந்தப் புதுமை புகுந்த பிறகும் கூட வித்யாசாகரின் பழைய பாணியை மாற்ற விரும்பாத சில எழுத்தாளர்கள் அவரைப் போலவே சொற்களை முழு உருவத்திலேயே கையாளுகின்றனர். ஆகவே இரு பாணிகளும் இன்று வழக்கில் உள்ளன. பழைய பாணியை 'வித்யாசாகர் பாணி' என்றும், பிரமாத செளத்ரி 'பிர்பால்' என்ற புனை பெயரில் எழுதி வந்தாராதலால் புதிய பாணியை 'பிர்பால் பாணி' என்றும் வழங்கி வருகின்றனர். ரவீந்த்ரநாத் தாகூரின் ஆரம்பகால உரைநடை பழைய பாணியில் உள்ளது. புதிய பாணி நிலை பெற்றுவிட்ட பிறகே அதன் பக்கமாகச் சாய்ந்தார் என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஆனால் சரத்சந்த்ர சாட்டர்ஜி வித்யாசாகரின் பாணியிலேயே எழுதிவந்தார்.

இம் மகத்தான சாதனையைப் பற்றிய புகழுரைகள் சிலவற்றை நாம் கவனிக்க வேண்டிய கட்டம் வந்தாயிற்று. இடம் இன்மை கருதி வங்க இலக்கியத் துறையில் தலைசிறந்தோருள் பங்கிம் சந்த்ர சாட்டர்ஜி, ரவீந்த்ரநாத் தாகூர் ஆகிய இருவர் கருத்தைப் பார்ப்பதோடு நிறுத்திக்கொள்வோம். ப்யாரிசந்த் மித்ராவின நூல்களுக்கு பங்கிம்சந்த்ர சாட்டர்ஜி ஒரு முன்னுரை வழங்கி இருக்கிறார். அதில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கியபோது

1 சண்டி சரண் பானர்ஜி, 'வித்யாசாகர்', அத்தியாயம் VI

வழக்கில் இருந்த உரைநடையில் அளவுக்கு மீறிய சமஸ்கிருதச் சொற்களைச் சமத்தி இருப்பதாக அவர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் "சமஸ்கிருதச் சொற்களை அளவுக்கு மேல் கலந்து எழுதும் இவ்வரைநடைப்பாணிக்கு முதன்முதலாக வைத்தியம் செய்தோர் வித்யாசாகரும், அட்சயகுமார் தத்தாவும் ஆவர். அவர்கள் உரைநடையிலும் சமஸ்கிருதச் சொற்கள் கலவாமல் இல்லை. ஆனால் அவ்வரைநடையைப் புரிந்துகொள்வது கடினம் அன்று. குறிப்பாக வித்யாசாகரின் உரைநடை இனிமையும் கவர்ச்சியும் உடையது. இவ்வளவு அழகான உரைநடையை அவருக்கு முன் யாரும் எழுதியதில்லை"¹ என்கிறார். பிறிதோர் இடத்தில் அவர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறி இருப்பதாகத் தெரிகிறது: "வித்யாசாகர் உருவாக்கிக் கையாண்ட உரைநடைப் பாணியே நம் மூலதனம். அவர் சேர்த்து வைத்துவிட்டுப் போன சொத்தை நாம் பரிபாலித்துக்கொண்டு இருக்கிறோம்; அவ்வளவே" என்றாராம்²

பங்கிம் சந்த்ரரின் பேனா வாயிலாக வந்திருக்கும் இப்பாராட்டுரை வித்யாசாகரின் உரைநடைப் பாணியைப் பற்றிய சரியானதொரு மதிப்பீடு ஆகும். இந்தப் பாணியை வித்யாசாகர் உருவாக்காது போயிருந்தால், பங்கிம் சந்த்ரரின் எழுத்து வன்மையே பிறந்திராது. வித்யாசாகர் இட்டுவைத்த அடிப்படையின் மீதே பங்கிம் சந்த்ரர் தன் அழகான மானிகையை எழுப்பினார் - வங்காளி உரைநடை இலக்கியத்துக்குத் தனியான ஒரு பெருமிதத்தைத் தந்தார்.

ரவீந்த்ரநாத் தாகூரின் பாராட்டுரை வித்யாசாகர் கையாண்ட உரைநடையின் நுட்பமான அம்சங்களைச் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் தெளிவுபடுத்தக் காண்கிறோம். வங்காளி இலக்கியத்துறையில் கலைஞர் என்ற பதவிக்கு உரிய முதல் நபர் வித்யாசாகரேயாவார். வங்காளி உரைநடை அவருக்கும் முன் பிறந்ததுதான் என்றாலும் முதன் முதலாக அதில் கலைப்பாங்கைப் புகுத்தியவர் அவரே. கருத்துக்கு வெறும் கொள்கலம் என்ற அளவோடு நிற்பதன்று மொழி. கண்டபடியெல்லாம் கருத்தை அதில் திணித்துவிட்டுக் கடன் தீர்ந்தது என்று எழுத்தாளன் திருப்திப்பட்டுவிட முடியாது என்பதைத் தம் எழுத்து மூலமாகவே வித்யாசாகர் நிரூபித்தார். சொல்ல வேண்டிய சிந்தனையைச் சாரளமாகவும் எழிலோடும் ஒழுங்கோடும் எழுதும் வகையை எழுதியே காட்டினார்.³

1 சண்டி பானர்ஜி, வித்யாசாகர், அத்தியாயம் VI

2 சண்டி சரண் பானர்ஜி, வித்யாசாகர், அத்தியாயம் VI

3 ரவீந்த்ர நாத் தாகூர், சாரித்ரபூஜா

மனிதத்துவத்தின் உறைவிடம்

மக்கள் தந்த பட்டமாக ஒன்று வழக்கில் வருவது என்றால் அதற்குத் தக்க காரணம் உண்டு என்பது நிச்சயம். சாதாரணமாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத எத்தனையோ சின்னஞ்சிறு செயல்கள் எல்லாம் ஒன்றாகத் திரண்டு மெல்லமெல்ல உருவானதே இப்படி ஒரு பட்டமாக அமைகிறது. அந்தப் பட்டத்திற்கு அசாதாரணமான ஒரு பொருள்செறிவு உண்டு. அதற்கு உரியவரின் பண்புகளில் எடுப்பாகத் தெரியும் ஒன்றை அது உணர்த்தி நிற்கிறது. மகாத்மா என்ற பட்டம் காந்திக்கு எவ்வளவு பொருத்தமாக அமைந்திருக்கிறது! அவர் குணத்தில் எது முக்கியமோ அதை அந்தப் பட்டம் சுட்டிக்காட்டுகிறது. வித்யாசாகருக்கு ஜனசம்மதமாகக் கிடைத்த மற்றொரு பட்டம் 'தயார்சாகர்' என்பது. அசாதாரணமான பரிவு உடையவர் அவர் என்பதைத்தானே அது எடுத்துக்காட்டுகிறது.

வெகுஜன வாக்காக அவர் பெற்ற பட்டமே இப்படி இருக்கும் போது, மக்கள் நலம் பேணும் செயல்களில் அவர் நிரம்ப ஈடுபட்டிருந்தார் என்பதில் வியப்பென்ன? கல்வி, சமூகச் சீர்திருத்தம், இலக்கிய முயற்சிகள் ஆகியவற்றில் எல்லாம் அவர் ஆற்றல் செலவாயிற்று என்றாலும் இத்தகு காரணியச் செயல்களுக்கும் பொழுது இருந்தது அவருக்கு. தம் சேவைக்குரிய இலக்கைச் சிலசமயம் அவரே நிர்ணயித்துக் கொள்வார். உதவி பெற அவரைத் தேடி வருவோரும் பலர். அவராகச் செய்யும் உதவி எல்லாம் வறியருக்கும், துன்பத்தில் உழல்வோருக்குமே.

வைதீகச் சூழலில் வளர்ந்தவர்தான் என்றாலும் வெறும் வைதீகக் கிரியைகளிலும், கர்மானுஷ்டானத்திலும் அவர் மனம் ஈடுபடவில்லை. இது நமக்கு மிகுந்த வியப்பைத் தரவேண்டிய விஷயம். ஏன் என்றால் அவர் வாழ்நாளில் சமயம் பெரிய தர்க்கத்துக்குரிய விஷயமாகி இருந்தது. ஒரு பெரிய சமய இயக்கமே நடந்துகொண்டு இருந்த சூழல். இந்த இயக்கத்தின் ஒரு கட்டத்தில் தட்சிணேஸ் வரத்துச் சித்தர் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் எல்லோர் கவனத்தையும் கவருவாராயினார். அக்காலத்து முக்கியஸ்தர்கள் பலரும், சமயத்தலைவர்களும் அவர் இருக்குமிடம் தேடிச்சென்று தரிசித்து வந்தனர். ஆனால் வித்யாசாகர் அவரைத் தரிசிக்க ஆர்வம் கொள்ளவில்லை. அதற்கு நேர்மாறாக வித்யாசாகரின் புகழைக்

கேள்விப்பட்ட இராமகிருஷ்ணர், அவரைக்காண விரும்பி அவர் இல்லம் தேடி வந்தார். தமக்கே உரிய பண்போடும் பரிவோடும் வித்யாசாகர் அவரை வரவேற்றார் என்று சொல்லவா வேண்டும். இதை எல்லாம் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கும்போது, சமயத்திற்குப் பதிலாக அவர் மக்கள் சேவையையே கைக்கொண்டார் என்று அனுமானிக்கத் தோன்றுகிறது. நெஞ்சை நிறைத்த மனிதாபிமானம் அவருடையது!

இந்தக் கட்டத்தில், சமயத்தைப்பற்றி அவர் கொண்டிருந்த கருத்துத்தான் என்ன என்றாவது கேட்காமல் தீராதது. இதைப் பற்றிப் பல ஹேஷ்ய வாதங்கள் நிலவுகின்றன. செயல் வாயிலாக அவர் கருத்து புலப்படாத நிலையில் இத்தகைய ஹேஷ்யங்கள் கிளம்புவது இயல்புதானே? அவர் பக்திமானோ ஆசார சீலரோ அல்லர் என்பது தெளிவு. பிரார்த்தனை, சமய கர்மானுஷ்டானம் ஆகியவற்றை அவர் மனம் நாடவில்லை. அதற்கு நேர்மாறாக இருக்கிறது அவர் பிரம்மோக்களின் விஷயத்தில் காட்டிய அக்கறை. அவர் நடவடிக்கையிலிருந்து யாரும் ஒன்றும் அனுமானிக்க இயலவில்லை என்பது தெளிவு. தம் சமயக் கருத்துகளை எடுத்துப் பேசும் வழக்கமும் இல்லாதவர். அக்காலத்துச் சமய இயக்கங்களில் அவர் ஈடுபடவும் இல்லை. இக்காரணங்களால் அவர் ஒரு நிரீசுவரவாதியோ என்று கூடச் சிலர் ஐயுற்றனர்.

ஆதாரமாக இரண்டொன்றைக் குறிப்பிடலாம். வித்யாசாகரின் தலைமுறையினரும், வயதில் அவருக்கு இளையவருமான கிருஷ்ண கமல் பட்டாச்சார்யா, வித்யாசாகர் ஒரு நிரீசுவரவாதியே எனத் திட்டவட்டமாகக் கூறியிருக்கிறார். இது பெபின் பெஹாரி குப்தா எழுதியுள்ள வாழ்க்கை நினைவுக் குறிப்பில் காணக்கிடைக்கிறது.¹ தேபேந்த்ரநாத் தாகூரின் தலைமகனான த்விஜேந்திரநாத் தாகூரும் வித்யாசாகரின் தலைமுறையினரே. அவருடைய கருத்தையும் அதே நூலில் அவ்வாசிரியர் குறித்திருக்கிறார். த்விஜேந்திரநாத் தாகூரிடம் ஆசிரியர் வினவுகிறார்: "வித்யாசாகர் நிரீசுவரவாதிதானே?" த்விஜேந்திரநாத் தாகூர் பகர்கிறார் விடை: "ஆம்; சம்சயவாதி என்ற அளவில் அப்படித்தான்" என்று.²

நிரீசுவர வாதத்துக்கும் சம்சய வாதத்துக்கும் நிரம்ப வேற்றுமை உண்டு. முன்னது கடவுளே இல்லை என்று சாதிக்கிறது; பின்னது,

1. பெபின் பெஹாரி குப்தா, 'புராதன் பிரஸங்க' முதல் தொகுப்பு-15
2. பெபின் பெஹாரி குப்தா, 'புராதன் பிரஸங்க' இரண்டாவது தொகுப்பு-14.

திட்டவட்டமாக ஒரு முடிவுக்கு வர இயலவில்லையாதலால் உண்டு என்றோ இல்லை என்றோ பிரமாணமாகக் கூறுதல் சாத்தியம் இல்லை என்கிறது. அறிவியல் வாதம் நிச்சயமான ஒரு முடிவுக்கு வழிகாட்டவில்லையாதலால் பரம்பொருளின் இயல்பை நாம் அறியோம் என்பதோடு அது அறியக் கூடியதும் அன்று என்பது சம்சயவாதியின் நிலைமை.

அவரே எழுதியவை எனச் சந்தேகம் இன்றிக் கூறக்கூடிய நூல்களிலிருந்து இவ்விஷயத்தில் கிடைத்திருக்கும் நேர்முகச் சான்றுகள் சிலவே. ஆனால் அவர் ஒரு நிரீகவரவாதி என்றோ சம்சயவாதி என்றோ கருத அவற்றில் ஆதாரம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவ்விஷயத்துக்கு நேரடித் தொடர்புள்ள சான்றுகளை முதலாவதாகக் கவனிப்போம்.

அக்காலத்தவர் கடிதம் எழுதும்போது கடிதத் தலைப்பில் கடவுள் பெயரைக் குறிப்பது வழக்கம். இப்போதும் கூட ஆசார சீலர்களான வங்காளி இந்துக்களிடையே அவ்வழக்கம் உண்டு. வித்யாசாகரும் இவ்வழக்கத்தை மேற்கொண்டு இருந்தார் என்பது அவருடைய கடிதங்களிலிருந்து தெரிகிறது. கடிதங்களின் தலைப்பில் 'ஹரி' எனக் குறிப்பார். அவர் நிரீகவர அல்லது சம்சயவாதியாய் இருந்திருந்தால் இவ்வழக்கத்தைக் கைவிட்டிருப்பார். தமக்கு உடன்பாடு இல்லாத ஒரு வழக்கத்தை அவர் மேற்கொள்ள மாட்டார்.

வித்யாசாகர் சமஸ்கிருதக் கல்லூரி மாணவராக இருந்தபோது மையர்ஸ் என்ற ஆங்கில அதிகாரி ஒருவர் சமஸ்கிருத இலக்கியத்தின் பாலும், கல்லூரியின் நிர்வாகத்திலும் நிரம்ப ஈடுபாடும் அக்கறையும் காட்டி வந்தார். 1838 - ஆம் ஆண்டு அவர் கல்லூரிக்கு வந்தபோது பல்வேறு விஷயங்களைப்பற்றி சமஸ்கிருதத்தில் செய்யுள் புனைவோருக்குப் பரிசுகளை வழங்கும் திட்டம் ஒன்றை வெளியிட்டார். பூகோளம், வானநூல் ஆகிய இரு துறைகளிலும் இந்திய வல்லுநர்களும் மேனாட்டு வல்லுநர்களும் கூறியுள்ளவற்றைத் தொகுத்துத் தரும் செய்யுட் கட்டுரை ஒன்று இவ்வரிசையில் இடம் பெற்று இருந்தது. வித்யாசாகர் இப்போட்டியில் வெற்றி அடைந்து பரிசும் பெற்றார். தம் கட்டுரைக்கு 'பூகோள ககோள வர்ணனம்' என்ற தலைப்பைத் தந்திருந்தார். வித்யாசாகரின் மறைவுக்குப் பிறகு அவர் புதல்வர் நாராயண் சந்தர் வித்யாரத்னா இந்நூலைப் பதிப்பித்தார்.

நம் ஆய்வுக்கு உட்பட்டிருக்கும் விஷயத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வர உதவும் சான்று இப்பனுவலின் முதற் செய்யுளிலிருந்தே நமக்குக் கிடைக்கிறது. அதன் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு :

'விளையாட்டுப்பந்தென்னத் தோன்றும் இப்பேரண்டம்.

வியன்பெரும் வடிவம் ஆகி

விளங்கும் அப்பெருமையின் முடிவிலான் இறைவனை

வீழ்ந்து நான் வணங்குகின்றேன்.'

ஆரம்பப்பள்ளி மாணவர்களுக்கு 'போதோதயம்' என்ற பாடப்புத்தகம் ஒன்றை வித்யாசாகர் இயற்றினார் என முன்னர் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம் அல்லவா? சுற்றுப்புறம், இயற்கைப் பொருள்கள், தனிமங்கள் (பஞ்சபூதங்கள்) தாவரம், விலங்கு, மனிதன் ஆகியவை பற்றிய அறிவை மட்டும் அன்றி அடிப்படைக் கணிதத்தையும் சிறுவர்களுக்குப் புகட்டுவது இப்பாடப் புத்தகத்தின் திட்டம். புத்தகத்துக்குப் பூரணத்துவம் உண்டாக கடவுளைப் பற்றிய ஒரு பத்தியையும் அதில் சேர்த்திருக்கிறார் - மொழிபெயர்த்துத் தர வசதியான சிறிய பத்தி:

"உயிரினங்கள், ஐடப்பொருள்கள், தாவரங்கள் முதலியவற்றையும் கடவுள் படைத்திருக்கிறார். அதனால்தான் கடவுளை சிருஷ்டிகர்த்தா என்கிறோம். அவருக்கு ஸ்தூல வடிவம் இல்லை. அவர் அறிவு வடிவினர். அவரை யாரும் காண இயலாது. ஆனால் அவர் எங்கும் வியாபித்திருப்பவர். நாம் எதைச் செய்தாலும் அவர் காண வல்லார்; நம் எண்ணங்கள் யாவையும் உணர வல்லார். அவர் உயிரினம் யாவற்றையும் உணவளித்துக் காப்பவர்."

வித்யாசாகர் நீர்சுவரவாதியோ சம்சயவாதியோ அல்லர் என்று நிரூபிக்க இச்சான்று போதும். கடவுள் உண்டு என ஒப்புக்கொள்கிறார், ஆதலால் நீர்சுவரவாதி அல்லர். கடவுளியல்பைப் பற்றிக் கருத்துத் தெளிவும் அவருக்கு உண்டு. இவ்விரு மேற்கோள்களிலும் கடவுளை அறிதல் இயலாது என அவர் கூறவே இல்லை ஆதலால் அவர் சம்சயவாதி என்பதும் ஒவ்வாது. கடவுள் ஏதோ ஒரு தந்தை போன்றவர்; இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்துவிட்டு அதிலிருந்து ஒதுங்கி வாழ்பவர் என்று ஆஸ்திகர்கள் பேசும் கருத்தோடு அவருக்கு உடன்பாடில்லை என்பது அவர் வரைந்துகாட்டும் இறைமைச் சித்திரத்திலிருந்து புலனாகிறது. இயற்கையில் கரந்துறையும் ஒரு தத்துவமாக அவர் கடவுளைக் கண்டார் என்பது மேலே நாம் மேற்கோளாகக் காட்டியிருக்கும் பகுதிகளிலிருந்து தெரிகிறது. இந்நாட்டு மண்ணிலும் மரபிலும் விளைந்து பரிணமித்த புராதன - உபநிஷதச் சூத்திரங்களில் பொதிந்துள்ள வியாபகக் கருத்துக்கு ஒத்துவருகிறது அவருடைய கடவுள் கொள்கை. எந்த உணர்வின் வசமாக நின்று அக்காலத்து ஆசிரியர்கள் அடிப்படை

நல்லொழுக்கமாக தர்மம், தானம், தயை என்னும் முன்னெறிகளைப் போதித்தார்களோ - எந்த மூன்று 'த' காரங்களைப் பற்றி பிருகதாரண்யக உபநிஷதம் பேசுகிறதோ - அந்த உணர்வில் கிளைத்ததுதான் வித்யாசாகரின் மனிதாபிமானம். பேரண்டம் முழுதும் இறைமை நீக்கமற நிறைந்து நிற்பதால் மாந்தர் எல்லோரும் குடும்பம், பந்தம் என்ற பிணைப்புகளைவிட ஆழ்ந்ததொரு உறவில் இணைந்து நிற்கின்றனர் என்ற பிரக்ஞைதானே அந்த மூன்று 'த' காரங்களின் உள்ளுறை ஊக்கம்.

கனிவு மிகுந்த இதயம் உடையவராதலால் துன்பத்தில் உழல்வோருக்கு உதவாமல் அவரால் இருக்க முடியவில்லை. பொருள் தருவதோடு இவ்வுதவி நிற்கவில்லை. நோய்வாய்ப்பட்டோ, பஞ்சத்தினாலோ மக்கள் அல்லலுறும்போது அவர் சமூகத் தொண்டராகப் பணியாற்றுவதைப் பார்க்கிறோம். வறுமையில் வாழும் சிலருக்குத் தனித்தனியாகப் பணம் அனுப்புவதைக் காண்கிறோம். இதன் காரணமாக அவர் பொழுதும் சக்தியும் பெருமளவில் செலவாவதும் தெரிகிறது. இந்தியச் சூழலை மனதிற்கொண்டு பார்க்குமிடத்து அவருடைய பொருள்வசதி சிறிது என்று சொல்வதற்கில்லை. புத்தக ராயல்டியாக மாதம் ஒன்றுக்கு இரண்டாயிரம் முதல் மூவாயிரம் ரூபாய்வரை வருமானம் உடையவர். இதன் பெரும் பகுதியை தர்ம காரியங்களுக்கு வழங்கி வந்தார். தம் சொந்தப் பணத்தில் இருந்து சமூகத்துக்கு அவர் செய்த உதவிகள் எத்தகையவை என்பதை விளக்க இவற்றை எடுத்துக்காட்டுதல் பொருத்தம் எனத் தோன்றுகிறது.

வித்யாசாகரின் வரலாற்றை எழுதியுள்ள சண்டிசரண் பானர்ஜியே சம்பந்தப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி. வித்யாசாகரின் உடல் நலம் குன்றி இருந்த நிலை. ஆரோக்கியச் சூழல் உள்ள ஏதேனும் வேற்றுரில் தங்கி ஓய்வுபெற்று உடலைத் தேற்றிக் கொண்டு வருதல் நல்லதென சண்டிசரண் பானர்ஜி யோசனை கூறினார். அப்படிச் சென்றுவிட்டால் மாதந்தோறும் பல ஏழைகளுக்குத் தாம் அனுப்பிவரும் பணத்தை அனுப்புவது தடைப்படுமே என வித்யாசாகர் ஆதங்கப்பட்டார். இந்தச் சின்ன வேலையை மற்றொருவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டால் போகிறது என்ற ஆலோசனையும் பேச்சுவாக்கில் வந்தது. அதற்கு முன்பு ஒரு தரம் ஒருவரை நம்பி இந்தப் பொறுப்பை ஒப்புக் கொடுத்தபோது, பணம் முழுவதையும் அந்த நபர் கையாடி விட்டார் என்று வித்யாசாகர் கூறியதைக் கேட்டு பானர்ஜி அதிர்ந்து போனாராம். கசப்பான இந்த அனுபவத்துக்குப் பிறகு வித்யாசாகர் தாமே இந்த வேலையைச் செய்துகொள்ளத் தீர்மானித்தாராம். வேறு

வழி இன்மையால். அக்காலத்தில் அவர் தனி நபர்களுக்கு மாதம் தோறும் அனுப்பிவந்த தொகை ரூபாய் எண்ணூறுக்கும் மேற்பட்டது என்று தெரிகிறது. அவ்வப்போது பலருக்கு வழங்கின தான தருமங்களும், பள்ளிகள், மருத்துவ மனைகள் முதலிய நிறுவனங்களுக்கு அவர் செய்து வந்த உதவிகளும் இதில் சேரவில்லை.

தனி நபர்களுக்கும், நிறுவனங்களுக்கும் அவர் வழங்கி வந்த தொகை எவ்வளவு என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள அவருடைய கடைசி உயிலைப் பார்த்தாலே போதும். பல தருமங்களுக்கிடையே உறவினர் உள்ளிட்ட நாற்பத்தைந்து பேருக்கு மாதம் தோறும் உதவத் திட்டம் செய்திருந்த தொகை ரூபாய் ஐந்நூற்று அறுபத்தொன்று. மேலும் அறுவருக்கு சில நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு மாதாமாதம் அனுப்பும்படித் திட்டம் செய்திருந்தது ரூபாய் நூற்றைந்து. தம் கிராமத்தில் பள்ளி ஒன்றையும் மருத்துவமனை ஒன்றையும் அவர் நிறுவி இருந்தார். இவற்றிற்கு மாதம் ஒன்றுக்கு முறையே ரூபாய் நூறும் ஐம்பதும் வழங்கிவர உயிலில் வகை செய்திருந்தார்.

1867 - ஆம் ஆண்டு ஓரிஸ்ஸா மாகாணத்தின் ஒரு பகுதியும் தென்வங்கமும் நீடித்த வறட்சி காரணமாக பஞ்சத்தால் பாதிக்கப் பெற்றன. வித்யாசாகரின் கிராமம் உள்பட மாவட்டம் முழுவதும் பஞ்சம் பரவிற்று. அந்தக் கிராமத்தினர் வித்யாசாகரிடம் உதவி கோரினர். சற்றும் தயக்கம் இன்றி, தன் சொந்தப் பொருட்செலவில் பஞ்ச நிவாரண வேலைகளைப் பெரும் அளவில் மேற்கொண்டார். அல்லலுறும் குடும்பத்தினருக்கு உணவு சமைத்து இலவசமாக வழங்க ஒரு பொது மடைப்பள்ளியைத் தொடங்கி நான்கு மாதம் நடத்தினார். நூற்றுக்கணக்கானவர்களின் உயிரை அந்த நெருக்கடியில் காத்தது இந்த உணவே எனக் கணக்கிட்டிருக்கின்றனர்.¹

வித்யாசாகரின் சேவை அரசினரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. பர்த்வான் டிவிஷனின் அன்றைய கமிஷனர் சி.டி மாண்டிரலார் மூலமாக அரசினர் தம் இதயபூர்வமான நன்றியறிதலை வித்யாசாகருக்குக் கீழ்க்கண்டவாறு தெரிவித்தனர் :

“சிறிது காலத்துக்குமுன் ஹூக்ளி மாவட்டத்தில் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டபோது ஏழைகளின் துன்பத்தைப் போக்க, தாங்கள் பரிவுடன் மேற்கொண்ட நன்முயற்சிகளுக்காக அரசினர் தங்களை மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டுகின்றனர் என்பதைத் தெரிவிக்குமாறு 20-ஆம் தேதியிட்ட (1867, மார்ச், 20) உத்தரவில் வங்க அரசின் செயலாளர் எனக்கு ஆணையிட்டுள்ளார்.”

1. சண்டிசரண் பானர்ஜி, 'வித்யாசாகர்', அத்தியாயம் XI.

மக்களின் துன்பத்தைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற அவா காரணமாகவே அவர் ஹோமியோபதி மருத்துவம் பயின்றார். இந்த மருத்துவமுறையின் சிறப்பான அம்சங்கள் சில அவருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. முதலாவதாக, ஒரு பள்ளியில் சேர்ந்து படிக்காமலேயே கற்றுக்கொள்ளலாம். இரண்டாவது, சிகிச்சைக்கு அதிகச் செலவில்லையாதலால் சமூக சேவை செய்வோர் மிகுந்த பொருள் செலவு இன்றி இம்முறையை மேற்கொள்ளலாம். மருந்தின் அளவு மிகக்குறைவு ஆதலால், மருத்துவர் தவறுசெய்த இடத்தும் ஆபத்துக்கு இடமில்லை.

ஏழைகளிடையே நோய்நிவாரணப் பணிசெய்வோருக்குக் கையாள ஓர் ஆயுதம் இம்மருத்துவ முறை எனக் கண்டு கொண்டதும் இம்முறையில் அன்றாடத் தேவைக்குப் போதுமான பரிச்சயம் பெற்றுவிடத் தீர்மானித்தார். இத்துறையில் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த ராஜேந்திரநாத் தத்தா என்பவரிடம் பயிற்சி பெற்றார். அதற்குப் பிறகு புதிதாகப் பயின்ற இக்கலையை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கையாளலானார் - குறிப்பாக ஏழை மக்கள், நண்பர்கள் தம் குடும்ப அங்கத்தினர் உள்ளிட்ட உறவினர் ஆகியோரிடையில்.

துறை எதுவாகட்டும், வேலை செய்வது என்று முனைந்து விட்டாரானால் ஒவ்வொன்றையும் ஒழுங்குவே செய்வார் என்பதற்குச் சான்று. அவர் விட்டுச் சென்றுள்ள தஸ்தாவேஜுக்களிடையே கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற ஒரு சின்னப் பதிவுப் புத்தகம்.¹ வெகு அழகாக 'பைண்ட்' செய்யப்பெற்றுள்ள இப்புத்தகத்தில் ஹோமியோபதி முறைப்படித் தாம் சிகிச்சை அளித்த குறிப்புகளை எழுதி வைத்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு நோயாளிக்கும் ஒரு பக்கம் ஒதுக்கி, அதில் நோயாளியின் பெயர், நோயின் லட்சணங்கள், நோய் நிர்ணயம், கொடுத்த மருந்தின் பெயர் ஆகியவற்றைத் தம் கைப்படவே ஆங்கிலத்தில் குறித்து வைத்திருக்கிறார். விளைவைப் பற்றி பின்குறிப்புகளும் உள்ளன. சகல கலா வல்லுநரான இம் மாமனாரிடம் அவர் மருமகள் பாமாகந்தரி தேவியும் சிகிச்சை பெற்றார் என்று இப்பதிவேட்டிலிருந்து தெரிகிறது.

மைக்கேல் மதுஸூதன் தத் பொருளுதவி கோரியபோது வித்யாசாகர் நடந்து கொண்ட விதமே அவருடைய பெருந்தன்மைக்குத் தலையாய சான்று. மதுஸூதன் தத் ஓரளவு வசதி உள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். மேனாட்டுப் பாங்கில் கல்வி பயின்ற

1. ரவீந்திர பாரதி பல்கலைக் கழகத்தின் பொருட் காட்சிச் சாலையில் இக் குறிப்புப் புத்தகம் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இளமையிலேயே கிறிஸ்தவ சமயம் தழுவினவர். வியக்கத்தக்க வகையில் ஆங்கிலம் இவருக்கு வசமாகி இருந்ததால் அம் மொழியிலேயே கவிதை புணைய ஆரம்பித்தார். பிற்காலத்தில் இவரே வங்காளியில் எழுத முனைந்து அந்நூற்றாண்டின் சிறந்த கவிஞர் என்ற புகழ் எய்தினார். இத்தகைய மேதாவிலாசம் உடையவர் ஊதாரித்தனம் காரணமாக பல இக்கட்டுகளில் சிக்கிக் கொள்வது வழக்கம். இது போன்றதொரு நெருக்கடியில் மாட்டிக் கொண்டபோதுதான் வித்யாசாகரிடம் அவர் பொருளுதவி கோரினார்.

பாரிஸ்டர் பட்டப்படிப்புக்காக தத் ஆங்கில நாடு சென்றிருந்த காலம். வெர்ஸாயில்ஸில் தங்கியிருந்போது தம் ஊதாரித்தனம் காரணமாக ஓர் இக்கட்டில் சிக்கிக் கொண்டார். திவால் ஆகிவிட்ட நிலையில், அவரை 'சிவில்' சிறையில் வைப்பதாக அரசினர் பயமுறுத்தினர். அவர் வித்யாசாகரிடம் உதவி கோரினது இந்த அவமானத்திலிருந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்ளவே. சரியான ஆளாகத்தான் பார்த்துப் பிடித்தார் தத்! பரிவு மிகுந்த நெஞ்சத்தவர் வித்யாசாகர். நிச்சயமாக அவர் மனது உருகும் இந்நிலையைக் கண்டு. கணிசமான ஒரு தொகையைக் குறிப்பிட்டு அதை உடனே அனுப்பக்கேட்டு தத் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதினார். "ஃப்ரான்ஸ் நாட்டுச் சிறைச்சாலை ஒன்றில் அடைபடப் போகும் நிலையில் இருக்கிறேன். அநாதை விடுதியில் புகலிடம் தேட வேண்டும். இத்தனைக்கும் எனக்கு இந்தியாவில் வரவேண்டிய நிலுவை நாலாயிரம்!

நான் சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் துன்ப மயமான இந்த இக் கட்டிலிருந்து என்னைக் காக்கக் கூடிய நண்பர் தாங்கள் ஒருவரே! சான்றாண்மைக்கும் மேதாவிலாசத்துக்கும் ஒத்த ஆற்றலோடு - விரைவிலேயே-இவ்விஷயத்தில் நீங்கள் முனைய வேண்டும். ஒரு நாள் தானும் தாமதிப்பதற்கில்லை."

மனத்தை உருக்கும் இக்கடிதத்தைப் பார்த்ததும் வித்யாசாகர் உரியதைச் செய்வதில் முனைந்தார் என்பதைச் சொல்லியா தெரிய வேண்டும். அத்தனைக்கும் அப்போது வித்யாசாகருக்கு ரொக்கமாகப் புரட்டப் பணம் கிடைக்கவில்லை. கையிருப்பு இல்லாத கட்டம். அவருக்கே இயல்பான உத்வேகத்தோடு சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, முயன்று கடன் வாங்கி ஆயிரத்தைநூறு ரூபாய் சேர்த்து வெர்ஸாயில்ஸுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

மேலும் சற்றுத் தாமதித்தால் நிலைமை மோசமாகியிருக்கும் என்ற நெருக்கடியில்தான் பணம் போய்ச் சேர்ந்தது. அத்தனை எக்கச்சக்கம். 1864 - ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 28 ஆம்

தேதி பணம் வந்து சேர்ந்த தருணத்தில் மதுஸூதன் தத்தின் கையிருப்பு மூன்றே மூன்று ஃப்ராங்குகள்தாம். இவ்வளவு தாராள சிந்தனையோடு வித்யாசாகர் அனுப்பிய பணம் வந்து சேர்ந்தமைக்கு ஒப்புதல் தரும் கடிதத்தில் மேற்கண்ட தகவல்களையெல்லாம் மதுஸூதன் தத் தந்திருக்கிறார். இக்கடிதத்தில் அவர் வித்யாசாகருக்குச் சூட்டிய புகழுரை அமரத்துவம் பெற்று விட்டது. வெதும்பிய இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து பிறந்த சொற்கள் அவை. ஆதலால் உண்மை ஒலிக்கிறது அவற்றில். அவர் எழுதியிருப்பதாவது:

"நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.¹ 'இன்று தபால் வரும். நிச்சயமாகத் தகவல் ஏதேனும் இருக்கும். உதவிகோரி எழுதியிருக்கிறேனே - ஒரு நண்பரிடம் - அவர் பண்டைய ரிஷிகளைப் போன்ற மேதாவிலாசமும் ஞானச்சிறப்பும், ஓர் ஆங்கிலேயனுடைய வினைத்திட்டமும், ஒரு வங்காளித் தாயின் இதயக் கனிவும் ஒருங்கே இணைந்த பண்பாளர், என்று நான் கூறியது சரியாய்ப் போயிற்று. ஒரு மணி நேரத்தில் வந்தன பார்க்க வேண்டுமே உங்கள் கடிதமும் நீங்கள் அனுப்பிய ரூபாய் ஆயிரத்தைந்நூறும்! எப்படி நன்றி சொல்வேன் உங்களுக்கு! சான்றாண்மை மிக்க, மேதக்க, தகைமைசால் நண்பரே! என்னைக் காப்பாற்றி இருக்கிறீர்கள் நீங்கள்!".

சிவில் சிறைவாசத்திலிருந்து தத்தைத் தப்புவிக்க வித்யாசாகர் மேலும் பணம் அனுப்ப வேண்டியிருந்தது என்று தெரிகிறது. அதே ஆண்டு டிசம்பர் 18-ஆம் தேதியிட்ட மற்றொரு கடிதத்தில் மேலும் ஓர் இரண்டாயிரத்து நானூற்றுத் தொண்ணூறு ஃப்ராங்குகள் வந்து சேர்ந்தமைக்கு மைக்கேல் மதுஸூதன் தத் ஒப்புதல் தந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.

உரிய காலத்தில் மதுஸூதன் தத் இந்தியாவிற்குத் திரும்பினார் - பாரிஸ்டர் பட்டத்தோடுதான்! ஆனால் தம் சொந்த விவகாரங்களை அவர் எப்போதும் ஒழுங்குற நடத்தியறியார். அந்நிலையில் அவர் வித்யாசாகரிடம் வாங்கிய கடனை அடைக்கவில்லை என்பதில் வியப்பில்லைதானே! வித்யாசாகருமே கடன் வாங்கி இவ்வுதவியைச் செய்திருந்தமையால் அந்தக் கடன் முழுவதையுமே அவரே தீர்க்க வேண்டியதாயிற்று. பெருந்தன்மை உடைய ஒருவர் துன்பத்தில் உழலும் நண்பனுக்கு, தம் கையிலிருந்து உதவுவதாகக் கற்பனை

1. தம் மனைவியைக் குறித்து. 1864-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 2ஆம் தேதியிட்டு மைக்கேல் மதுஸூதன் தத் வித்யாசாகருக்கு எழுதிய கடிதம் காண்க.

செய்வது எளிது; ஒரு நண்பனை இக்கட்டிலிருந்து மீட்கக் கடன்பட்டுப் பொருளுதவி செய்வது மிகமிக அரிது. இவ்வரிய செயல் மைக்கேலிடமிருந்து இவ்வரிய பாராட்டைப் பெற்றதில் வியப்புக் கிடமில்லையே.

ஹௌராவிலிருந்து பாட்னாவுக்குச் செல்லும் நேர் ரயில் பாதையில் கல்கத்தாவிலிருந்து 150 மைல் தொலைவில் கார்மாடார் என்ற ஓர் ஊரில் வித்யாசாகர் ஒரு சிறு தோட்ட வீட்டைக் கட்டி இருந்தார். இந்த ஊர், சாந்தல்கள் என்னும் பூர்வ குடிகள் வசிக்கும் பிரதேசத்தின் நடுவில் உள்ளது. கள்ளம் கபடு அறியாதவர்கள் அம்மக்கள். வறட்சிக்குப் பேர் போன பிரதேசம். அந்தப் பசையற்ற பூமியில் அரும்பாடுபட்டு ஏதோ விளைந்ததைக் கொண்டு வாய்க்கும், வயிற்றுக்கும் போதாத வாழ்க்கை வாழ்பவர்கள். இந்த வறட்சியும், தெம்பூட்டும் தட்பவெப்ப நிலையும் வித்யாசாகருக்கும் வெகு இதமாகத் தோன்றின. கல்கத்தா நகரத்தின் இழுபறியிலும், கடுமையான உழைப்பிலும் சலிப்புத் தட்டும்போதெல்லாம் இங்கே வந்து, சில நாள் தங்கி, இழந்த உடல் நலத்தை மீட்டு, களைத்த நரம்புக்கு புதுத் தெம்பூட்டிச் செல்வது வித்யாசாகரின் வழக்கம்.

வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெற்றறியாதவர்கள் இந்த ஆதிசூடிகள். இந்தத் தோட்ட வீடு அவர்கள் வாழும் பகுதியில் இருந்தததால் இவர்களுக்குச் சேவை செய்யும் புது வாய்ப்பொன்று வித்யாசாகருக்குக் கிட்டிற்று. அவர்களோடு, கவலையற்று, மனம் விட்டுப்பழகுவார், உணவு தருவார்; பணம் உதவுவார்; நோயுற்றோருக்குச் சிகிச்சை செய்வார். வெகுவிரைவில் அவர்களுடைய நண்பராகிவிட்டார். அம்மக்களும் அவர் செய்யும் சேவையைப் போற்றி அவரிடம் மிகுந்த அன்பு பூண்டிருந்தனர் என்பது இயல்புதானே.

வங்கம் தந்த பெருமகன் ஹரப்பிரலாத் சாஸ்திரி, சாந்தல் பழங்குடி மக்களிடையே வித்யாசாகர் வாழ்ந்ததைப் பற்றி நுணுக்கமும் தெளிவும் உடைய சொல்லோவியம் ஒன்றைத் தந்துள்ளார்.¹ லட்சுமணபுரி கான்னிங் கல்லூரியில் தற்காலிகமாக விரிவுரையாளர் பணியை ஏற்க ஹரப்பிரலாத் சாஸ்திரிக்கு உத்தரவு கிடைத்திருந்த கட்டம். புது உத்தியோகத்தை ஏற்கப் பயணப்பட்டவர் வழியில் ஒருநாள் வித்யாசாகருடன் கார்மாடார் தோட்ட வீட்டில் தங்கினார். விரிவு அஞ்சி அவருடைய அனுபவத்தின் சுருக்கம் மட்டும் கீழே தரப்பட்டுள்ளது. அசாதாரண மனிதரான

1. ஹரப்பிரலாத் சாஸ்திரியின் நூல்கள், ஸுந்திசுமார் சாட்டர்ஜியின் பதிப்பு, வால்பூம் II பக்கம் 7.

வித்யாசாகரிடம் நெருங்கிப் பழகிய ஒருவரின் அனுபவம் ஆதலால் இவ்வருணனை விலைமதித்தற்கரிய ஒரு சான்றாகும்.

தாம் வந்திறங்கிய மறுநாள் வைகறையில் ஹரப்பிரஸாத் சாஸ்திரி வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தார். ஓர் அறை அசாதாரணமாக அமைந்திருந்தது. அறையின் நாற்புறமும் அட்டங்கள் பொருத்தி இருக்கக் கண்டார். அட்டங்கள் யாவும் காலியாக இருந்தன. எதற்காக இவ்வமைப்பு என்பதை அவரால் ஊகிக்க இயவில்லை. போகப் போகத்தான் விஷயம் விளங்கிற்று. பொழுது நன்றாக விடிந்ததும் கும்பல் கும்பலாக சாந்தல்கள் வந்தனர் - தம் நிலத்தில் விளைந்த சோளத்தை வித்யாசாகரிடம் விற்க. அவர்கள் சொன்ன விலைக்கே சோளத்தை வாங்கி அட்டங்களில் வைத்தார். சரிதான். சாந்தல்களிடம் வாங்கும் சோளத்தைச் சேமித்துவைக்க அமைந்திருக்கும் அட்டங்கள் அவை என்று புரிந்து கொண்டார் சாஸ்திரி. ஆனால் ஒரு கேள்விக்கு அவரால் விடை காணமுடியவில்லை. இவ்வளவு சோளத்தையும் வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வார் வித்யாசாகர்? அவ்வளவையும் அவர் உண்டு தீர்க்க இயலாதே!

என்னதான் நடக்கிறது என்று பார்த்துவிடத் தீர்மானித்து ஹரப்பிரஸாத் சாஸ்திரி காத்திருந்தார். அவர் பொறுமைக்குச் சீக்கிரமே பலன் கிடைத்தது. மத்தியானம் வேறொரு கும்பல் சாந்தல்கள் வந்தனர். காலையில் வந்தவர்களைவிட இவர்கள் வறியோரே என்பது எடுத்த எடுப்பிலேயே தெரிந்தது. விற்க - கொள்ள அவர்களிடம் ஒன்றுமில்லை. வெறும் கையோடு உணவு யாசிக்க வந்தவர்கள். காலையில் வாங்கி வைத்திருந்த சோளத்தை வித்யாசாகர் வெளியே கொண்டு வந்து அவர்களுக்குப் பகிர்ந்து வழங்கினார். சருகுகளையும் குச்சிகளையும் சேமித்து அந்தச் சாந்தல் குடிமக்கள் நெருப்பு மூட்டினர். கிடைத்த சோளத்தை நெருப்பிலிட்டு சுட்டு. பசிதீர உண்டு, தத்தம் வழியே சென்றனர். இரு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு விளங்கியதோடு சாஸ்திரியின் இரண்டாவது கேள்விக்கும் விடை கிடைத்துவிட்டது.

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு ஹரப்பிரஸாத் சாஸ்திரி, வித்யாசாகரை வீடு முழுதும் தேடியும் காணவில்லை. யாருக்கும் தெரியாமல் வெளியே போயிருக்கிறார் என்று தெரிந்தது. எங்கு போயிருப்பார் என்று சிந்தித்தவாறே வயல் வெளிகளின் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினார் சாஸ்திரி. வரப்பு வழியாகக் கையில் ஒரு சிறு பெட்டியோடு வித்யாசாகர் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டு இருந்தார். வீடு வந்து சேர்ந்ததும், இடையில் தாம் சொல்லிக் கொள்ளாமல்

போய்விட்டதற்கு மன்னிப்புக் கோரும் தோரணையில் போய்வந்த விஷயத்தை விளக்கினார். ஒரு சாந்தல் சிறுவனுக்கு மூக்கில் இரத்தம் வழிந்து கொண்டு இருந்ததால் அவன் தாய் அவருக்குச் சொல்லி அனுப்பினாளாம். அவசரம் அவசரமாகச் சென்று அவனுக்கு ஹோமியோபதி சிகிச்சை செய்ததில் இரத்தம் கசிவது நின்றதாம். சாஸ்திரி மேலும் விசாரித்ததில் நோயாளியின் குடிசை தோட்ட வீட்டிலிருந்து ஒன்றரை மைல் தூரம் என்பது வெளியாயிற்று. இது நடந்தது 1878 - ஆம் ஆண்டு. அப்போது வித்யாசாகருக்கு வயது ஐம்பத்தெட்டு

மதிப்பீடு

வாழ்க்கையின் பல்வேறு துறைகளிலே புகுந்து புறப்பட்டவர். வித்யாசாகர். அவர் ஆற்றிய செயல்களை வைத்து அவருடைய ஓவியம் ஒன்றை வரைந்து காட்ட முயன்றோம். இதுகாறும் புறத்தே நின்று பார்த்திருக்கிறோம் அப்பெருமகளை - அவ்வளவே. இதோடு நிறைவு கொள்வதற்கு இல்லையே. ஒவ்வொரு செயலிலும் இறங்கத் தூண்டிய உந்துதல்களை - அவரை நெம்பிவிட்ட விசைகளை - அவர் மனத்துக்குள்ளயே புகுந்து நின்று பார்க்க மட்டும் முடிந்துவிட்டால் அவர் ஆத்ம சாட்சாத்த்காரத்தையே வரைந்து காட்டிவிடலாம் - 'யந்திரத்தின் அதிர்வை நாடி பிடித்துப் பார்ப்பது' என்று வேர்ட்ஸ்வொர்த் மகாகவி சொன்னது போல.

அப்படியெல்லாம் செய்யக்கொடுத்து வைத்தவர்கள் அல்ல நாம் என்ற நிலையில், எந்த எந்தப் பண்புகள் ஒன்று சேர்ந்து அவருக்கு ஒரு குண நலத்தை - தனித்துவத்தைத் தந்தனவோ அவற்றைக்கொண்டு அவரை ஒருவாறு அளப்பது மட்டுந்தான் நம்மால் இயலும். அதுவுமே எளிதன்று, வித்யாசாகர் ஓர் அசாதாரண மனிதர் என்ற காரணத்தால். பல நற்குணங்களின் உறைவிடம் அவர். அப்பண்புகளும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்து சிக்கிக்கிடப்பன. நிமிர்வோடு வாழ்ந்து வாழ்க்கைப் பாதையிலே ஏறுநடை போட்டவர் அவர். ஆனால் அப்பெருமிதத்திலே ஒரு தனிமை. அவர்தான் தனித்து நின்றாரே தவிர, அவர் சாந்தியம் பல துறைகளில் பரவி நின்றது. முக்கியஸ்தர்கள், சாமானிய மக்கள் ஆகிய இரு சாராரும் சாற்றிய புகழுரைகளை அநாயாசமாகப் பெற்று, வாழ்க்கையை வாழ்ந்தே கடந்தவர். இப்படிப் பல சிக்கல்கள் இருத்தலே அவரை மதிப்பிடுவது சிரமமாகத் தோன்றுவதற்குக் காரணம். அவரை மதிப்பீடு செய்து பேசியுள்ள ஒரு பெருமகனாவது அவர் மகத்துவத்தைப் பூரணமாக அளந்திருக்கிறாரா என்றால் இல்லை. அதைத்தான் நாம் பார்க்கப் போகிறோம் இனி.

அவர் தலைமுறையைச் சேர்ந்தோரே தந்துள்ள மதிப்பீடுகளை முதலில் கவனிப்போம். அவர் நண்பரும் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் அவருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடப்பாடு உடையவருமான ஒருவர் தந்துள்ள புகழுரையையே அலசிப் பார்ப்போம். மைக்கேல் மதுஸூதன் தத், வித்யாசாகரின் நண்பர், சொந்தக் காரணங்கள்

சிலவற்றால் இவருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர். "பண்டைக் காலத்து ரிஷி ஒருவரின் மேதைமையும் ஞானமும், ஓர் ஆங்கிலேயனின் வினைத்திட்டமும் வங்காளித் தாய் ஒருத்தியின் இதயக் கனிவும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர் வித்யாசாகர்"

- என்று கூறும் மறக்கொணாத அக்கடிதத்தை அவர் எந்தச் சூழலில் எழுதினார் என்பதைத்தான் ஏற்கெனவே பார்த்திருக்கிறோமே. நான்கு பெரும் பண்புகள் பேசப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன: மேதாவிலாசம்; கூர்ந்த மதிநுட்பம்; சலியா உழைப்பு; மிகுந்த பரிவு. இம்மதிப்பீட்டை மெய்ப்பிக்க, கடந்த அத்தியாயங்களில் விவரித்துள்ள சாதனைகளே போதும். அதோடு இப்பண்புகளையே எடுத்துக்காட்டும் பிற தகவல்கள் சிலவற்றையும் தருதல் நன்றெனத் தோன்றுகிறது.

மிகச் சிறந்த அறிவுத் திறம் உடையவர் என்பதற்கு அவருடைய மாணவப் பருவத்துத் திறமையும், அதை வியந்து சமஸ்கிருதக் கல்லூரி நிர்வாகிகள் 'வித்யாசாகர்' என்ற பட்டத்தை வழங்கியமையுமே போதிய சான்று. இதைப்பற்றி மேலும் விவரித்துப் பேசத் தேவையில்லை. நண்பகல் எப்படி என்பதை வைகறையே காட்டும் என்பது வெகுஜன வாக்கு. ஆரம்பப் பள்ளியைத் தாண்டிய சிறுவனாக இருந்தபொழுது அவருடைய வருங்கால மேம்பாட்டின் அறிகுறிகள் எவ்வாறு தெரிந்தன என்பதற்கு ஒரு நிகழ்ச்சியை விவரிக்கலாம். 1828 -ஆம் ஆண்டு ஈசுவர்சந்திரனுக்கு எட்டு வயதுகூட நிரம்பாத பருவம். கிராமத்துப் பள்ளியில் கற்க முடிந்ததை எல்லாம் கற்றுத் தேரியிருந்தான் சிறுவன். மேற்படிப்புக்காகத் தனயனை கல்கத்தாவுக்கு இட்டுச் செல்லத் திட்டமிட்டிருந்தார் தந்தை. சிறுவன் ஈசுவர்சந்திரன் கிராமத்தைவிட்டு தந்தையோடு கல்கத்தாவுக்குப் பயணமானான். கால்நடையாகவே செல்லவேண்டியிருந்தது. சாலையின் பெரும் பகுதியில் மைல் கற்கள் இருந்தன. - கல்கத்தா எவ்வளவு தூரம் என்பதை ஆங்கில எண்களில் பொறித்த கற்கள். விழிப்புடைய சிறுவன் ஆதலால், முதல் மைல் கல்லையே ஈசுவர் சந்திரன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. எதற்காக இக்கற்கள் நட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன என்பது சிறுவனுக்குப் புரியவில்லை. வங்கத்து இல்லங்களில் மசாலா அரைக்கும் அம்மியைத்தான் நட்டு வைத்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணிய சிறுவன், ஏன் அவற்றைச் சாலை ஓரத்தில் புதைத்திருக்கின்றனர் எனத் தந்தையைக் கேட்டான்.

கற்களின் பயனை தந்தை சிறுவனுக்கு விளக்கினார். இவ்விளக்கம் சிறுவன் மனதில் விசித்திரமாக வேலைசெய்ய ஆரம்பித்தது. வங்காளி

எண்கள் பையனுக்கு ஏற்கெனவே வசமாகி இருந்தன. இந்த மைல் கற்களின் மீது பொறித்திருக்கும் எண்களை வைத்து ஆங்கிலப் பாணி எண்களையும் கற்றுக் கொள்ளலாமே என்று அப்பிஞ்சு மனத்தில் ஓர் எண்ணம் உதயமாயிற்று. இதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, அப்போது கண்ட கல்லில் செதுக்கியிருந்த எண்பத்தொன்பது என்பதையும் தந்தையிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான்.

அதற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு எண்ணையும் ஊகித்து அதன் உருவத்தை மனதில் பதியவைத்துக் கொள்வதில் சிறுவனுக்குச் சிரமம் தோன்றவில்லையாதலால் ஒவ்வொரு எண்ணையும் தனித்தனியாகக் காட்டி விளக்கும்படி தந்தையைக் கேட்கவில்லை. பத்தாவது மைலை அடைந்தபோது ஆங்கில எண்கள் யாவும் தனக்கு வசமாகிவிட்டன. என்று சிறுவன் சொன்னான். தந்தையால் இதை நம்ப முடியவில்லை. பையனைப் பரீட்சித்துப் பார்த்தார். எண்கள் அத்தனையையும் மகன் சரியாகத் தெரிந்து வைத்திருப்பது புலனாயிற்று. தந்தை பெரிதும் மகிழ்ந்தார்.¹

இந்துப் பெண்களுக்குப் பயிற்சி தந்து அவர்களைக் கொண்டு சிறுமியருக்குக் கல்வி புகட்ட வேண்டும் என்று மேரி கார்ப்பென்டர் கொண்டு வந்த திட்டத்தைப் பற்றி வித்யாசாகர் தெரிவித்த கருத்தை அவருடைய மதிநுட்பத்துக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம். இதைப் பற்றிப் பிறிதோர் அத்தியாயத்தில் விரிவாகப் பேசப்பட்டிருப்பதால் இங்கே ஒரு சிறு குறிப்புமட்டும் போதும். சிறுமியருக்குப் பெண்களே கற்பிக்க வேண்டும் என மேரி கார்ப்பென்டர் கருதியது சரியே. பொருத்தமான கருத்துதான் என ஒப்பவும் செய்தார். கூடவே, தொழிற்கல்வி பெற மாதரை அனுமதிக்கும் அளவு வங்காளிச் சமூகம் வளரவில்லையாதலால் அத்திட்டத்தைச் சமூகம் எதிர்க்கும் என்று காரணம் காட்டி அத்திட்டத்தைத் தாம் ஆட்சேபிப்பதாகவும் வித்யாசாகர் தெரிவித்தார். அரசினர் அவர் கருத்துக்கு மாறாகப் பெண்களுக்கு ஒரு பயிற்சிப் பள்ளியை நிறுவினர். வித்யாசாகரின் அறிவுரை எவ்வளவு சரியானது என்பது மூன்றே ஆண்டுகளுக்குள் நிரூபணம் ஆயிற்று. பயிற்சிபெற யாரும் முன் வராததல் பள்ளியை மூடும் நிர்ப்பந்தத்துக்கு அரசினர் உள்ளாயினர்.

அவர் சலியாது உழைப்பவர் என்ற பாராட்டு முற்றும் பொருத்தமே ஆகும். அவர் வாழ்க்கை முழுதும் செயல் நிரம்பி

1. சண்டி சரண் பானர்ஜி, 'வித்யாசாகர்'. அத்தியாயம் III

இருந்ததே இதற்குச் சான்று. அவர் முயற்சிகள் எத்தனை வகையின, எவ்வளவு பெரியவை என்பது 1851 - ஆம் ஆண்டுக்கும் 1858 - ஆம் -ஆண்டுக்கும் இடையில் அவர் சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் முதல்வர் பதவியில் இருந்த காலகட்டம் ஒன்றைமட்டும் பார்த்தாலே விளங்கும்- அப்படியும் ஓரளவுதான்.

சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் நிர்வாகப் பொறுப்பை வகித்துக் கொண்டே தென் வங்கத்தின் நான்கு மாவட்டங்களில் உள்ள பள்ளிகளின் தணிக்கையாளர் பணியையும் ஆற்றிவந்தார். இடையீடில்லாத பயணமும், தணிக்கை வேலையும் நிரம்பிய வாழ்க்கை. புதிதாக ஒவ்வொன்றைச் செய்து பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் காரணமாகப் பல பயிற்சிப் பள்ளிகளையும் மாதிரிப் பள்ளிகளையும் மாதர் பள்ளிகளையும் தொடங்கி வைத்தார். ஏற்கெனவே கால் ஊன்றிவிட்ட பள்ளிகளைக் கவனிப்பதை விட, ஆரம்ப தசையில் உள்ள இப் பள்ளிகளை அதிகமாகக் கவனிக்க வேண்டி இருக்கும். அவை உருவாகி வரும் கட்டத்தில் எவ்வளவு அக்கறை காட்டவேண்டுமோ 'அவ்வளவையும் முகம் கோணாது காட்டி வந்தார். இத்தனை கவலைகளுக்கிடையில் அப்போது கல்கத்தாவில் புதிதாகத் தொடங்கப்பெற்று, ஸ்தாபகரின் பெயரையே சூட்டப்பெற்று 'இயங்கிய' பெத்யூன் மாதர் பள்ளி' யின் செயலாளர் பதவியையும் வகித்துவந்தார்.

வகுப்பு வாரியாக மாணவர்களின் தேர்ச்சித் தரத்துக்கொப்ப பள்ளிப்படிப்புக் காலம் முழுதுக்கும் பயன் தரும் வகையில் சமஸ்கிருதத்திலும் வங்காளியிலும் பாடப் புத்தகங்களை எழுதியதோடு, ஆரம்ப தசை மாணவர்களுக்கு எளிதாக ஒன்றும், உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு சம்பூர்ணமாக ஒன்றும் ஆக இரு சமஸ்கிருத இலக்கண நூல்களை இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் எழுதினார். அரிச்சுவடி தொடங்கி 'போதோதயா', 'கதாமாலா' என்ற படிக்களைக் கடந்து 'சகுந்தலா'வோடு முடிவுற்ற பாடப் புத்தகங்களை எழுதியதும் இந்தக் காலகட்டமே.

கைம்பெண்டிர் மறுமணம் செய்து கொள்வதை அங்கீகரிக்கும் சட்டம் இயற்ற அரசினரைக் கோரும் முக்கியமான இயக்கம் ஒன்றை இத்தனை வேலைகளுக்கிடையில் நடத்தி வந்தார் என்பது வேறு. கைம்பெண்களுக்கு மறுமண உரிமை அனுமதிக்கும் சாஸ்திரப் பிரமாணங்களைத் தேடி எடுக்கப் பழைய ஏடுகளைப் பரிசீலித்தல், சாமானிய மக்களுக்குத் தக்க பிரசார இலக்கியப் படைப்பு, மக்களாதரவு பெறக் கூட்டங்கள் நடத்துதல் ஆகிய பணிகள் போதும்- உழைப்புடைய ஒருவரின் ஆற்றல் முழுவதையும் கபளீகரிக்க.

ஆனால் வித்யாசாகருக்கு இத்தனையும் எளிது. இவ்வளவையும் துணையின்றி நடத்தியிருக்கிறார்., வழக்கமாகத் தாம் செய்யும் இதர வேலைகளோடு வேலையாக. அளப்பரிய செயலாற்றல் உடையவர் அவர் என்பது தெளிவு. இப் பண்பு மைக்கேல் மதுஸூதன் தத்தின் கவனத்தைக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை அல்லவா?

முன்றாவதாக வித்யாசாகரின் பரிவை வலியுறுத்திப் பேசுகிறது மைக்கேல் மதுஸூதன் தத்தின் புகழரை. இப்பண்பு வெகு தெளிவாகத் தெரிவதால் இதைப் பற்றி அதிகம் விவரிக்கத் தேவை இல்லை. அவர் செய்துள்ள பல தருமங்கள் வாயிலாக சாமானிய மக்கள் கூட இப்பண்பை உணர்ந்தனர். 'கருணைக் கடல்' என்று பொருள்படும் 'தயார்சாகர்' என்ற பட்டத்தை அவருக்குத் தந்தனர் என்பது முன்பு கூறப்பட்டுள்ளது. இதயமற்ற சமூகத்தின் அநீதிகளால் மாதர் படும் துன்பத்தைக் கண்டு அவர் உள்ளம் நெகிழ்ந்ததாலேயே பெண்கள் நலனுக்காகப் போராடினார் என்றும் கடந்த அத்தியாயம் ஒன்றில் கண்டோம். அவருடைய மனிதாபிமானம் பரிவினடியாகப் பிறந்ததே ஆகும்.

மதுஸூதன் தத்தின் பாராட்டுரை வித்யாசாகரின் அறிவுத் திறனையும் இதயப் பாங்கையும் பற்றிய சுருக்கமான ஒரு மதிப்புரையே என்று போற்றுகிறோமாயினும் வித்யாசாகரின் பெரும் பண்புகள் பலவற்றை தத் கூறத் தவறிவிட்டார் என்ற அளவில் அது பூரணமான மதிப்பீடு அன்று. தத் தவறியதற்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை. பாராட்டுக்குரிய பெருமகளின் இயல்பில் அத்தனை விஷயங்கள் பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன. அவருடைய ஆத்ம சாட்சாத்காரத்துக்கு அத்தனை முகங்கள். அத்தனை முகங்களையும் ஒரு சேரக் கண்ட காட்சியை ஓவியமாகத் தீட்ட, தனி ஒரு நபரால் ஆகாது. அதனால் வேறு சிலர் தந்துள்ள மதிப்புரைகளையும் இணைத்துப் பூர்த்தி செய்துகொள்வது ஒன்றே இயன்றது. அதிருஷ்டவசமாக சாட்சாத் ரவீந்திரநாத் தாகூரே இத்தகு மதிப்பீடு ஒன்றைத் தந்துள்ளார்.

வித்யாசாகரின் இரு பெரும் பண்புகள் தாகூரின் மனத்தில் ஆழப் பதிந்துள்ளன. பதவிப் பெருமையைக் கண்டு அஞ்சி அதிகாரிகளிடம் கெஞ்சாத ஆண்மை ஒன்று; மற்றையது அவருடைய மனிதத்துவம் - பண்புடைமை. ரவீந்திரநாத் தாகூர் கூறியுள்ளதன் மொழிபெயர்ப்பாவது: "வித்யாசாகரின் இயல்பில் பெருமைக்குரிய அம்சம் கருணையோ கல்வியோ அன்று; வளைந்து கொடுக்காத ஆண்மையும் என்றும் அழியாத மனித்துவமுமேயாம்!"¹

1. ரவீந்திரநாத் தாகூர், 'வித்யாசாகர் சரித்' (1)

மதுஸூதன் தத்தின் பார்வைக்குத் தப்பிவிட்ட ஏதோ ஒன்று தாகூரின் கூரிய பார்வையிலே பட்டிருக்கிறது என்பது தெளிவு. இயல்பாகவே வித்யாசாகர் சால்புடையவர்; மரியாதையோடு பழகுவதை வழக்கமாகக் கொண்டவர். இது அவர் இயல்பின் ஓர் அம்சம் மட்டும்தான். எவ்வளவு உயர்ந்த பதவியிலிருப்பவராயினும், வலியவராயினும் தம்மை இழிவு செய்ய இடந்தருபவரல்லர் - பணிந்து விடுபவருமல்லர். அத்தகையோரிடம் பழகுவதால் அவருக்கு வீறும் நிமிர்வும் பிறந்துவிடும்; முடிந்தால் பதிலடியும் கொடுக்கத் தயங்கமாட்டார்.

மற்றொரு பண்பைத் தாகூர் 'மனுஷ்யத்வம்', என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறார். 'மனிதாபிமானம்' என்று வேண்டுமானால் அதை மொழிபெயர்க்கலாம். தாகூரின் கருத்துப்படி பரிவினின்றும் வேறுபட்டது அப்பண்பு. மனிதாபிமானத்தைவிடப் பூரணத்துவம் உடையது தாகூர் கருதும் 'மனுஷ்யத்வம்'. காழ்ப்பையும், சிறுமைக் கருத்துகளையும், கட்சி - பிரதிகட்சிகளையும் கடந்து நின்று, பரந்த நோக்கோடு, காய்தல் உவத்தல் அகற்றி, ஆய்ந்து, மதிப்பிடும் விசால இதயமும் பேராண்மையும் உடையவர் ஆதலால் அவருடைய மனிதாபிமானம் பரந்த அடிப்படையில் எழுந்தது என்பது தாகூரின் கருத்தாகலாம்.

இதற்கு ஆதாரமாக முன்னால் மேற்கோள் காட்டிய கட்டுரையின் பிறிதொரு பகுதியில் தாகூர் தரும் விமரிசனத்தைப் பார்ப்போம். அதன் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு: "லட்சிய ஒருமைப்பாடு குன்றாமல், கதி பிறழாமல் ஆறென ஓடிற்று அவர் வாழ்க்கை. குறுகிய இந்துச் சமூக உணர்ச்சியை வளர்க்கவோ, சாதி அபிமானத்தை வளஞ் செய்யவோ அதைப் பாயவிடாது, எல்லையற்று சுதந்திரமாகப் பரந்து, காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கும் மனிதாபிமானத்துக்குப் பொசியுமாறு அதைப் பாய்ச்சத் தூண்டியது எந்தப் பண்போ; கிராம வாழ்க்கையின் குறுகிய சம்பிரதாயச் சமூக்கையும், 'வங்காளிகள் வாழும் பாங்கு' என்ற பழக்க வழக்க வேலிகளையும் தகர்த்தெறிந்து, தன் வலிமையையும், வினைத் திட்பத்தையுமே துணையாகக் கொண்டு, பலமான எதிர்ப்புகளையும் துச்சமாக மதிக்கச் செய்த பண்பு எதுவோ, அதைப்பற்றி நான் இன்று குறிப்பிடாமல் இருந்தால் கடமையில் தவறியவனாவேன்."

ஆட்சியிலிருந்தது வேற்று நாட்டு அரசு. அதன் பிரதிநிதிகளிடம் அவர் பழகியபோதெல்லாம் தம்மை இழிவு செய்ய இடங்கொடாத பேராண்மை வெளியாயிற்று. வெறும் சொல்லால் எழுதிக் காட்டுவதை விட இரு நிகழ்ச்சிகளை இங்கு விவரிப்பதால் இவ்வுண்மை நன்கு புலப்படும்.

வித்யாசாகர் சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் உதவிச் செயலாளர் பதவியில் இருந்த காலம். ஏதோ அலுவல் காரணமாக இந்துக் கல்லூரி முதல்வர் கார் துரையைக் காணச் சென்றார். அறையில் நுழைந்தபோது முதல்வர் நாற்காலியில் சாய்ந்தவாறு ஷூஸ் அணிந்த கால்களை மேசையின் மீது நீட்டி வைத்திருந்தார். இதைக் கண்டதும் வித்யாசாகருக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. வந்தவர் இருக்க ஒரு நாற்காலியைத்தானும் தந்தாரில்லை அம்முதல்வர். ஆளும் இனத்தின் பிரதிநிதியாகிய தாம், அடிமை நாட்டுக் குடிகள் ஒருவருக்கு இவ்வளவு மரியாதை காட்டினால் போதும் என நினைத்திருக்கிறார். வந்தவர் எவ்வளவு முக்கியஸ்தர் ஆனாலும் சரி, அது ஒரு பொருட்டன்று அத்துரைமகனுக்கு. நிரம்பத் தன்னடக்கம் உடையவர் வித்யாசாகர். இந்த அவமரியாதையைக் கவனிக்காதவர் போல் நடந்துகொள்வதே அறிவுடைமை எனக்கருதித் தம் கோபத்தை வெளிக்காட்டாமல், வந்த அலுவலை விரைவிலேயே பேசி முடித்துவிட்டு வெளியேறினார்.

தம் அலுவல் பற்றி கார் துரையே வித்யாசாகரின் கல்லூரிக்கு விஜயம் செய்யும் நாளும் வந்தது. பதிலடி கொடுக்கக் கிடைத்திருக்கிறது பொன்னானதொரு வாய்ப்பு. இந்த நாள் வரும் என்றுதான் வித்யாசாகரும் காத்திருந்தார் கூடும் பருவத்தாராக. கார் துரை அறையில் நுழைந்தபோது முன்னொருகால் தாம் வித்யாசாகரை வரவேற்ற அதே தோரணையில் அவரும் அமர்ந்திருக்கக் கண்டார். ஒரே ஒரு வேற்றுமை: வித்யாசாகர் அணிந்திருந்தது செருப்பு - 'ஷூஸ்' அல்ல.

கார் துரைக்குக் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது என்று சொல்லத் தேவை இல்லையே. கல்விக் குழுவின் தலைவர் மோவாட்டிடம் புகார் செய்தார். வித்யாசாகரிடம் விளக்கம் கேட்டு உத்தரவு பிறந்தது. உத்தரவு வந்த மறுகணமே விளக்கமும் போயிற்று-ஒளிவு மறைவு இல்லாத, அடித்து நொறுக்கும் ஒரு விளக்கம். கல்லூரி முதல்வர் கார் முன்னொரு கால் தமக்குத் தந்த வரவேற்பை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு, பண்பாடுடைய ஆங்கிலேயர் ஒருவரின் பழக்க வழக்கங்களைத்தாமே பின்பற்றுகிறோம் என்ற கருத்தில் தாமும் அதே தோரணையில் வரவேற்றதாக விளக்கினார். மேலதிகாரிகள் நெருக்கியதால் கார் துரை விஷயத்தைச் சுமுகமாகத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று¹

1. சண்டி சரண் பானர்ஜி, 'வித்யாசாகர்', அத்தியாயம் V

வித்யாசாகரின் தன்மான உணர்வுக்குச் சான்றாக அவர் ஆடையைக் குறிப்பிடலாம். யாரைச் சந்திப்பதானாலும் சரி, சந்தர்ப்பம் எதுவானாலும் சரி தமக்கு வழக்கமான பாணியில் ஆடை அணிந்துதான் செல்வார். வங்காளிப் பண்டிதர்கள் சாதாரணமாக உடுத்துவதுபோல் வேட்டி உடுத்தி மேல் உடல் முழுதும் மறையுமாறு அங்கவஸ்திரம் போர்த்தி, செருப்பணிந்து செல்வதே அவருக்கு உவப்பான பாணி. செருப்பு விஷயத்தில் மிகுந்த அக்கறை உடையவர். அவர் விரும்பியது நுனி மேல் நோக்கி அமைந்த ஒருவகை செருப்பு 'கல்லொர் சத்தி' என்பது இச்செருப்புக்கு உள்ளூரில் வழங்கிவந்த பெயர். வித்யாசாகரின் பெயரோடு இணைந்து விட்டதால் இவற்றிற்கு, 'வித்யாசாகர் சத்தி' (வித்யாசாகர் விரும்பி அணிந்த மோஸ்தர்) என்ற பெயரும் வழங்கலாயிற்று. சம்பிரதாயமான சந்தர்ப்பங்களுக்கு 'ட்ரௌசரும்', சுற்றியமைத்த தலைப்பாகையும் அணிவதே பொருத்தம் எனக் கருதி வந்த காலம். இந்த உடை வித்யாசாகருக்குப் பிடிக்கவில்லை. பண்டிதர்கள் மதிப்புக்கு உரியவர்கள்; அவர்கள் வழக்கமாக அணியும் ஆடை எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் பொருந்துவதே என்பது வித்யாசாகரின் கருத்து.

வங்கத்தின் உதவி கவர்னராக இருந்த ஸர். ஃப்ரெட்ரிக் ஹ்யாலிடே வித்யாசாகரிடம் நிரம்ப அன்பு வைத்திருந்தார்; அவருடைய அறிவுரைகளைப் பெரிதும் மதித்துவந்தார். அவர் பெல்விட ரேயில் உள்ள தம் மாளிகைக்கு வித்யாசாகரை அடிக்கடி அழைப்பதுண்டு. உதவி கவர்னரின் விருப்பத்துக்கு இணங்கி ஆரம்ப காலத்தில் சம்பிரதாயமான உடை அணிந்து சென்று வந்தார். சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு வழக்கமான உடையின்பாலுள்ள விருப்பம் தலைதூக்கி நிற்கலாயிற்று. வழக்கமான உடையோடு வர அனுமதித்தாலன்றி கவர்னர் மாளிகைக்குத் தாம் வருவது இயலாது என்று அறிவித்துவிட்டார். உதவி கவர்னர் வித்யாசாகரின் அறிவுரைகளை மதித்தவர் மட்டும் அல்லர்; அவருடைய மனப்போக்கையும் உணர்ந்தவர். வித்யாசாகரின் விருப்பத்துக்குத் தயக்கமின்றி இணங்கினார். அதற்குப் பிறகு வங்காளிப் பண்டிதருக்குரிய எளிய ஆடை அணிந்தே கவர்னர் மாளிகையில் தடையின்றி நுழைவது என்றாயிற்று. அவ்வாடைக்குரிய மதிப்பை அப்படிக் காத்துத் தந்தார் வித்யாசாகர்!

பரந்த அடிப்படையின் மீது எழுந்தது வித்யாசாகரின் மனிதாபிமானம் என்று ரவீந்திரநாத் தாகூர் வியந்து பாராட்டியிருப்பதை இவ் வத்தியாயத்தின் முற்பகுதியில் குறித்திருக்கிறோம் அல்லவா?

ஒரு சமூகத்தின் குறுகிய எல்லைக்குள் சேவை செய்வதோடு நின்றுவிடவில்லை அம் மனிதாபிமானம் என்பதே தாகூரின் கருத்து. அதை விளக்கச் சில உதாரணங்கள் தந்தால் போதும். சாதி - சமயம் என்ற பாகுபாடின்றி அவருடைய தர்ம கைங்கரியங்கள் நடந்தன. பின்தங்கிய வகுப்பார் விஷயத்தில் அவர் தனி அக்கறை காட்டினார். சமூக அநீதிகளால் அவதிக்குள்ளாயினர் என்பதால்தான் இந்துப் பெண்கள் நலனில் கவனம் செலுத்தினார். பின்தங்கிய வகுப்பினர் என்பதால் சாந்தல்களுக்குச் சேவை செய்தார். பஞ்சம் அல்லது கொள்ளை நோயால் நாடு நலிவுற்றபோது சாதி, சமய வேறுபாடின்றி நிவாரணம் தந்தார். பர்த்வான் மாவட்டத்தில் மலேரியா பரவியிருந்தபோது சிகிச்சை அளிக்கவும், நோயாளிகளைப் பேணவும் ஓர் இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். அவ்வியக்கத்தில் முஸ்லீம்களைப் பெருமளவில் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது.

மேதக்க இப் பெருமகனின் இதயம் எத்தனையோ நற்பண்புகளின் உறைவிடம். இரு பெருமக்கள் தந்துள்ள மதிப்புகளும் அவருடைய நற்பண்புகள் எல்லாவற்றையும் ஒரு சேரப் பார்த்துப் பட்டியலிட்டுவிட்டன என்று கூற இயலாது. அவ்விரு மதிப்பீடுகளும் ஒன்றையொன்று பூர்த்தி செய்பவை என்று கொண்டாலுமே பூரண ஓவியம் ஒன்றை வரைந்துகாட்ட உதவும் பல சிறப்புகளை இவர்கள் விட்டுவிட்டனர் என்பது தெரிகிறது. ஆதலால் அப்பண்புகளைப் பற்றியும் கருக்கமான ஒரு குறிப்பைத் தருவது அவசியம்.

எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் உண்மையையும் நேர்மையையும் கடைப்பிடித்தவர் வித்யாசாகர். பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுள்ள பெருமக்களுக்கு இன்றியமையாத பண்புகள் இவை. கீழ்க்கண்ட சில நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகளில் இப்பண்புகள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

வங்காளியிலும் ஆங்கிலத்திலும் பாடப் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுக்க 1873 - ஆம் ஆண்டில் அரசினர் 'மத்திய பாடப் புத்தகக்குழு ஒன்றை நிறுவினர். அப்போது கல்வித்துறை இயக்குநர் பதவியிலிருந்த டபிள்யு. எஸ்.அட்கின்ஸன் அக்குழுவில் அங்கத்தினராகப் பணியாற்ற வித்யாசாகரைக் கோரினார். "சுதேசிப் பண்டிதர்களுள் தலைசிறந்தோரின் உதவி குழுவுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்பது கருதி" என்று காரணம் வேறு காட்டியிருந்தார். அக்குழுவில் அங்கம் வகிக்க இயலாதென்று பணிவோடு வித்யாசாகர் மறுத்துவிட்டார். அவர் காட்டியிருந்த இரு காரணங்களையும் அவர் சொற்கள் வாயிலாகவே பார்ப்போம் :

“பள்ளிக்கூடப் பாடப்புத்தகக் குழுவில் பணிசெய்ய தாங்கள் விடுத்திருக்கும் அழைப்பை மனமுவந்து ஏற்றே இருப்பேன். ஆனால் இரு காரணங்களால் அவ்வழைப்பை மறுப்பதன்றி வேறு வழியில்லை எனக்கு. நூலாசிரியன் என்ற முறையில் நேராகவே எனக்கு லாப-நஷ்டங்களுக்கு இடம் உண்டு. ஆதலால் குழுவின் விவாதங்களில் நான் பங்கு பெறுவது உசிதம் அன்று. பல நூல்களின் குறை நிறைகளைப்பற்றி மனத்திறந்து சுதந்திரமாகப் பேசுவதற்கு அப்பதவி இடையூறாக நிற்கும் வாய்ப்பும் உண்டு”¹

பைக்ரா மன்னர், தம் குடும்பத்தினரின் ஓவியங்களை வரைய ஹாட்ஸன் என்ற ஆங்கில ஓவியர் ஒருவரை நியமித்திருந்தார். ஒரு தரம் வித்யாசாகர் அம்மன்னரைக் காணச் சென்றார். அப்போது அவருக்கு முப்பதுக்கும் முப்பத்தைந்துக்கும் இடைப்பட்ட வயது. முகத்தோற்றத்திலிருந்தே அவர் ஓர் அசாதாரண மனிதர் என்பதைக் கண்டுகொண்டார், அனுபவம் மிக்க அவ்வோவியர். அவருடைய சித்திரத்தைத் தீட்ட விரும்புவதாக ஓவியர் கூறவே வித்யாசாகரும் இசைந்தார்.

ஓவியம் பூர்த்தியானதும் அதை வித்யாசாகருக்கு அன்பளிப்பாகத் தர வந்தார் ஹாட்ஸன் துரை. வித்யாசாகருக்கு வியப்பு மேலிட்டது. அன்புப் பணி ஆதலால் ஊதியம் பெற ஓவியர் மறுத்துவிட்டார். எவ்வளவு சொல்லியும் ஊதியம் பெற்றுக் கொள்ள ஓவியர் இணங்காததால் வித்யாசாகர் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தார். தன் அன்னை தந்தையரின் ஓவியங்களை அவ்வோவியரைக் கொண்டே வரைவித்து, அவருக்குக் கைநிறைய ஊதியம் வழங்கினார்.

திரு.மோயால் என்பவர் விருப்பத்துக்கிணங்க க்யாப்டன் பாங்க் என்பவருக்கு சமஸ்கிருதம், வங்காளி, ஹிந்தி ஆகிய மும்மொழிகளையும் கற்பித்தார். பாடங்கள் பூர்த்தியானதும் அவ்வதிகாரி மாதம் ஒன்றுக்கு ஐம்பது என்று கணக்கிட்டுக் கட்டணம் தர முன்வந்தார். வித்யாசாகர் சமஸ்கிருதக் கல்லூரியின் உதவிச் செயலாளர் பதவியிலிருந்து விலகி உத்யோகம் இல்லாமலிருந்த கட்டம். துரை தர முனைந்த கட்டணத்தை வாங்கிக் கொள்ள வித்யாசாகர் மறுத்தேவிட்டார். - ஓர் அன்பரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் செய்த அன்புப்பணிக்கு, ஊதியம் என்ற பேச்சே கூடாது என்று!

இப் பெருந்தகையே வித்யாசாகர் என்பவர் - பன்முகமான

1. 1873 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 13-ஆம் தேதியிட்ட டபிள்யு. எஸ்.. அட்கின்ஸனுக்கு வித்யாசாகர் எழுதிய கடிதம்.

குணநலம் உடைய ஒரு பெருமகன். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மேனாட்டுப் பண்பாடு வந்து மோதியபோது வங்கத்து மகான்கள் எத்தனையோ பேர் அதற்கு ஈடுகொடுத்தனர். பயனுடைய வகையில் வாழ்ந்தனர். அவர்களுள் நம் கவனத்தைக் கவர்வதில் தலைசிறந்து நிற்பவர் வித்யாசாகரே என்பதில் ஐயமில்லை. இத்தனைக்கும் வித்யாசாகரும் நம்மைப்போல் ஒரு சாதாரண மனிதர்தான். இதை விளக்கும் ஒரு சிறு குறிப்புடன் இந்நூலை முடிக்கலாம்.

ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர் அவர். இவ்விஷயத்தில் கண்டிப்பானவர் வேறு. போக போக்கியங்கள் என்று இரண்டை மட்டுமே வைத்திருந்தார். ஏனையோரைவிட உயர்ந்தொரு படியிலே நின்றார் ஆதலால். அவர் வாழ்க்கையிலே ஒரு தனிமை இழையோடிற்று. இவ்விரு காரணங்களால் இயற்கை எழிலையும் நூல்களையுமே உறவாகக் கொண்டிருந்தார். அவையே அவர் போகப்பொருள்கள். பண வசதி நிறைய உண்டான பிறகு 1876-ஆம் ஆண்டில் கல்கத்தாவின் மத்தியப் பகுதியிலுள்ள பாதுர்பாகனில் தமக்கென ஒரு வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டார். அவ் வில்லத்துக்கு இரு சிறப்புகள். முதலாவது, வீட்டின் முன் முற்றத்தில் செவ்விதின் அமைத்த ஒரு தோட்டம். அதை அவரே உழைத்துப் பேணி அமைத்துவந்தார். மற்றையது ஒரு சிறந்த நூலகம். அவருக்கு நூல்களின் பால் மிகுந்த பாசமும் பற்றும் உண்டு. பழைய நூல்களையும் கிடைத்தற்கரிய பிரதிகளையும் போற்றிப் பாதுகாப்பார், அவற்றை அலங்காரமான உறைகளில் கட்டுமானம் செய்வித்து வைப்பார். மற்றெந்தத் துறையிலும் இல்லாத உடைமைப் பற்று நூல்களின்பால் மட்டும் அவருக்கு உண்டு. புத்தகங்களிடம் அவர் எவ்வளவு அன்பு பூண்டிருந்தார் என்பதற்கு போதிய சான்றுதானே இவ்வுடைமை உணர்ச்சி. ஒரு நிகழ்ச்சி வாயிலாக இதை விளக்கலாம்.

ஆரம்ப காலத்தில் தம் நூலகத்திலிருந்து புத்தகங்களை நண்பர்களுக்கு இரவலாகக் கொடுத்துவந்தார். இதை ஒட்டிய ஒரு நிகழ்ச்சி அவருக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியைத் தந்தது. அதற்குப் பிறகு தம் நூலகத்திலிருந்து யாரும் புத்தகங்களை எடுத்துச் செல்ல லாகாது என்று தடை உத்தரவு போட்டுவிட்டார். அரிய பிரதி ஒன்றை இரவலாக வாங்கிச் சென்ற நண்பர் ஒருவர் அதைத் திருப்பித் தரவே இல்லை. வித்யாசாகர் நினைவூட்டியபோது அதைத் திருப்பித் தந்துவிட்டதாக முகத்தில் அறைந்தாற்போல் சாதித்தும் விட்டார். அவர் புளுகு சில நாட்களில் அம்பலமாயிற்று. பழைய நூல்களைத் திரட்டி வியாபாரம் செய்யும் ஒருவர் அடிக்கடி வித்யாசாகரிடம்

வருவார்-வியாபார நோக்கோடு. ஒருநாள் அரிய பிரதிகள் சிலவற்றைச் சுமந்துவந்து அவற்றை விற்கக் கருதி வித்யாசாகரிடம் காட்டினார். காணமற்போன தம் பிரதி அவற்றினிடையே இருக்கக் கண்ட வித்யாசாகருக்கு மகிழ்ச்சியும் அதிர்ச்சியும் ஏககாலத்தில் உண்டாயின. இரவல் வாங்கிச் சென்ற நண்பர் புத்தக வியாபாரியிடம் விலைக்குப் போட்டிருக்கிறார் ஓர் அரிய பிரதியை!

ஆதார நூல்கள்

ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகரின் நூல்கள் :

- வேதாள பஞ்ச விம்சதி, 1847. கதைத்தொகுப்பு
பாங்ளார் இதிஹாஸ, 1848. வரலாறு
ஜீவன் சரித, செப்டம்பர் 1849. வாழ்க்கை வரலாறு
போதோதயா. ஏப்ரல் 1851. பால பாடம்
உபக்ரமணிகா. நவம்பர் 1851. ஆரம்ப சமஸ்கிருத இலக்கணம்
ரிஜுபாத முதல் பாகம். நவம்பர் 1851. சமஸ்கிருத இலக்கணம்
ரிஜுபாத இரண்டாம்பாகம். மார்ச் 1852. சமஸ்கிருத இலக்கணம்
வ்யாகரண கௌமுதி. முதல் இரண்டு பாகங்கள். 1853.
சமஸ்கிருத இலக்கணம்
சகுந்தலா உபாக்யான, டிசம்பர் 1854. கதை
விதவா விவாஹ. ஜனவரி 1855. விதவைகளின்
மறுமணம் பற்றிய கட்டுரை.
வர்ண பரிசய, முதல் பாகம் 1855. அரிச்சுவடி.
வர்ண பரிசய, இரண்டாம் பாகம் ஜூன் 1855. அரிச்சுவடி
கதாமாலா. பெப்ரவரி 1856. வங்காளிப் பாடப்புத்தகம்
சரிதாவலி, ஜூலை 1856. வாழ்க்கை வரலாறுகள்
மஹாபாரத (உபக்ரமணிகா).. ஜனவரி 1860. வங்காளியில்
மகாபாரதக் கதை
ஸிதார் பனபாஸ, ஏப்ரல் 1860 கதை
வ்யாகரண கௌமுதி. நான்காம் பாகம் 1862. சமஸ்கிருத
இலக்கணம்
ஆக்யான மஞ்சரி, நவம்பர் 1863. கதைத் தொகுப்பு
சப்த மஞ்சரி, 1864. வங்காளி அகராதி
ப்ராந்தி விலாஸ், 1869. ஷேக்ஸ்பியரின் 'காமெடி ஆஃப்
ஏர்ரர்ஸ்' நாடகம் தழுவிய நகைச் சுவைக் கதை
பூகோள ககோள வர்ணனம். ஏப்ரல் 1892.
(மறைவுக்குப்பின் வெளிவந்தது). வான நூலும் பூகோளமும்

ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர் பதிப்பித்தவை :

அன்னதா மங்கள, இரு பாகங்களில் 1847. வங்கத்துக் கவிஞர்
பாரத்சந்த்ராவைப் பற்றிய நீண்ட கவிதை
வைதாள் பஞ்சிஸி, ஜனவரி 1852. இந்தியில் கதைத்தொகுப்பு
ரகு வம்சம், ஜூன் 1853. காளிதாஸனின் நீண்ட கவிதை
கிராதார்ஜுனீயம், 1853. பாரவியின் நீண்ட கவிதை
சீரவதர்சன ஸங்க்ரஹ, 1853-58 இந்தியத் தத்துவம்
சிசுபால வதம், 1857. மாகனின் இதிஹாசம்.
குமார ஸம்பவம், 1861. காளிதாஸனின் இதிஹாஸம்
காதம்பரி, 1862 வாணனின் உரைநடை (காதல் கதை)
மேகதூதம், ஏப்ரல் 1869. காளிதாஸனின் கவிதை
உத்தரா சரிதம், நவம்பர் 1870. பவபூதியின் நாடகம்
அபிஜ்ஞான சாகுந்தலம், ஜூன் 1871. காளிதாஸனின் நாடகம்
ஹர்ஷ சரிதம், மார்ச் 1883. வாணன் இயற்றியது:

ஹர்ஷவர்த்தன சக்கரவர்த்தியின் வாழ்க்கை வரலாறு.

ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகரைப்பற்றிய நூல்கள் :

ப்ரஜேந்திரநாத் பானர்ஜி: ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர்
(ஸாஹித்ய ஸாதக் சரித மாலா)

சண்டிசரண் பானர்ஜி : வித்யாசாகர்

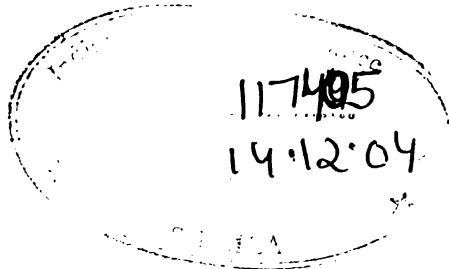
நாராயண் பானர்ஜி, (தொகுப்பாசிரியர்) : கயசரிதை
கிருஷ்ண கமல் பட்டாச்சார்ய : புராதன் ப்ரஸங்க
(ப்ரதம் ஓத்வீதிய பர்ஜய)

பினாய் கோஷ் : வித்யாசாகர் ஓ பங்காளி ஸமர்ஜ்

பெஹாரிலால் சார்க்கர்: வித்யாசாகர்

ரவீந்திரநாத் தாகூர் : வித்யாசாகர் சரித்

சம்பு சந்த்ர ரத்னா: வித்யாசாகர் ஜீவன் சரித்

வங்க உரைநடையைச் செப்பனிட்டு அதற்கு நெகிழ்ச்சியைத் தந்த சாதனையால் இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் வரிசையில் இடம் பெற்றவர் மட்டுமல்லர் ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகர் (1820 - 1891). சமஸ்கிருத இலக்கணத்தைக் கற்க எளிதாக்கியவர், பழம் பெரும் சமஸ்கிருதக் காவியங்களை மொழிபெயர்த்து சாமானிய மக்களிடையே பரப்பியவர் என்பது மட்டும் அன்றி. சமூகத்தைச் சீர்திருத்தியவரும் கல்விச் சிந்தனையாளரும் ஆவார் அப்பெருமகன். "பண்டைய ரிஷி ஒருவரின் அறிவாற்றலும். ஞானமும். ஓர் ஆங்கிலேயனுடைய வினைத் திட்டமும். வங்கத்தாய் ஒருத்தியின் இதயக் கனிவும் ஒருங்கே இணையப் பெற்றவர்". என்றார் மைக்கேல் மதுஸூதன் தத். அவரைப் பற்றி. 1905-ஆம் ஆண்டில் 'இந்தியன் ஒபினியன்' பத்திரிகையில் இவ்வாறு எழுதியவர் காந்திஜி: "சமஸ்கிருதத்தில் ஆழ்ந்த புலமை அடைந்திருந்தார் எனும் காரணத்துக்காக கல்கத்தாப் பண்டிதர்கள் சேர்ந்து ஈசுவர்சந்திரருக்கு வழங்கியது கல்விக் கடல் எனப் பொருள்படும் 'வித்யாசாகர்' என்ற பட்டம். ஆனால் ஈசுவர்சந்திரர் கல்வியின் கடலாக இருந்ததோடு அமையவில்லை. தயை. கொடை முதலிய நற்பண்புகள் பலவற்றின் கடலும் ஆவார் அவர்." ரவீந்திரர் வரைந்தார். "ஈசுவர்சந்திர வித்யாசாகரின் குண நலங்களுள் பெருமைக்குரியது அவர் கருணையோ, கல்வியோ அன்று; வளைந்து கொடுக்காத ஆன்ம வீறும் ஐயத்துக்கு இடமில்லாத சான்றாண்மையுமேயாம்" என்று.

நிகழ்கால இந்திய வரலாற்றில் தலை சிறந்து நிற்பவர் இப்பெருமகன் எனும் புகழை ஈசுவர்சந்திரருக்குத் தேடித் தந்த பண்புகளையும். சாதனைகளையும் ஹிரண்மய் பானர்ஜி ரத்தினச் சுருக்கமாக விளக்கியிருக்கிறார். இவ்வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறு நூலில்.

அட்டை அமைப்பு : சத்தியஜித் ரே
உருவப் படம் : ஹாட்ஸன் வரைந்த ஓவியத்திலிருந்து

ISWARCHANDRA VIDYASAGAR (Tamil) (Reprint)

ISBN 81-7201 - 936 - X

Rs.15/-

22 மொழிகளில் நூல்கள் வெளியிடும் &
உலகிலேயே மிகப் பெரிய வெ

Library

IAS, Shimla

T 891.441 4 V 669 B

00117405